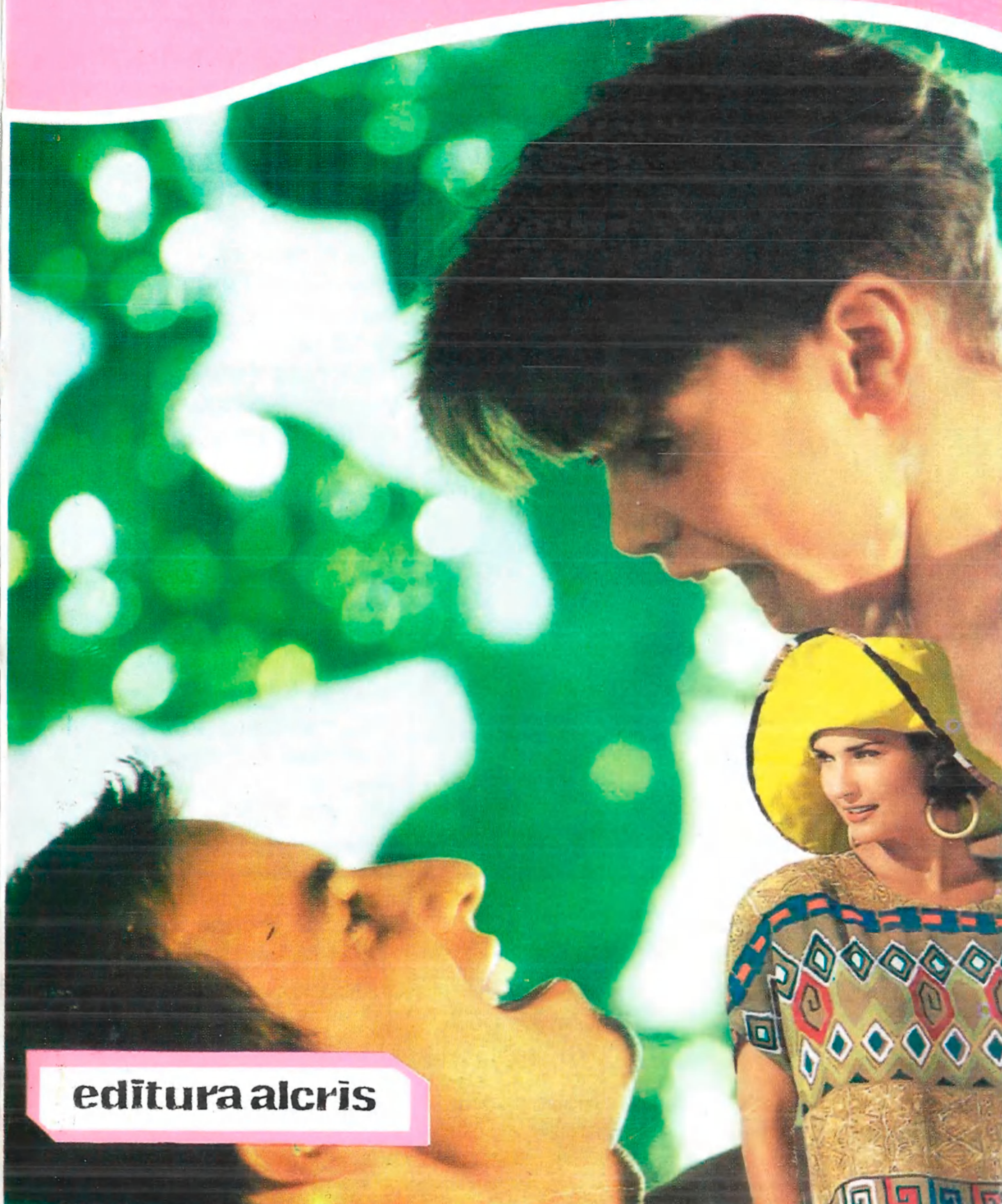
226

COLECTIA ROMANTIC

Debbie Macomber

SEMNUL DESTINULUI

226
SEMNUL DESTINULUI
Debbie Macomber

DEBBIE MACOMBER

SEMNUL DESTINULUI

ALCRIS

Editor : **AURELIAN MICU**
Lector : **ANGELA VASILE**
Coperta : **ANDY**

FATHER'S DAY
În românește de : **Ioan Drăghici**

ISBN 973-9498-79-5

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

– Ce îmi ceri să fac... oftă Laureen. Şi eu mă iau după tine.

Târându-se în patru labe, cu o lanternă în mână, se strecură de bine – de rău în cortul improvizat pe care-l ridicase Jeff, fiul ei în vârstă de zece ani. Era o căldură înăbuşitoare sub cele trei cearşafuri înălţate pe un schelet nesigur, confecţionat pornind de la o veche instalaţie de uscat rufe.

– Este formidabil, nu ? întrebă Jeff.

Ea îşi scoase capul prin deschizătură şi contemplă cerul plin de stele. Iar acestea sclipeau, ca şi cum i-ar fi făcut cu ochiul. Poate chiar îşi băteau joc de ea, se gândi Laureen. Şi aveau de ce ! La cei treizeci de ani, se găsise să se joace de-a cercetaşii !

Era prima noapte în noua lor casă, şi Laureen era pur şi simplu istovită. Mutarea din apartamentul în care locuiseră anterior începuse dimineaţa devreme şi abia în urmă cu o jumătate de oră terminaseră de despachetat. Camerele erau pregătite, şi chiar dacă nu erau

încă foarte primitoare, cel puţin paturile fuseseră instalate.

Dar Jeff nu vrusese să audă nimic. Aştepta de ani de zile să-şi ridice un cort în propria lui grădină şi cu toate protestele mamei sale, refuzase să dea înapoi, chiar dacă fantastica aventură n-ar fi durat decât o singură zi.

Laureen nu-l putea lăsa totuşi să doarmă singur afară şi, dat fiind faptul că încă nu-şi cunoşteau vecinii, nu avusese altceva de făcut decât să-i ţină companie.

– Vrei să-ţi spun o glumă ? întrebă Jeff.

– Te ascult.

Îşi înăbuşi un căscat, sperând să rămână trează suficient de mult timp ca să râdă la momentul potrivit.

Dar n-a fost doar una singură, ci cel puţin douăzeci de glume, şarade şi ghicitori pe care Jeff le spusese pe nerăsuflate, trecând în revistă întregul repertoriu care circula la şcoală. Până la urmă, Laureen râse din toată inima, mai amuzată de entuziasmul lui Jeff decât de poante, adeseori nu tocmai subtile.

La urma urmei, dormitul într-un cort avea farmecul lui. Chiar dacă pământul era puţin cam tare.

– Nu ţi-e teamă că o să-ţi fie frig ? îl ironiză ea.

Jeff adunase toate păturile din casă pentru a le folosi drept saltea şi pusese una chiar peste sacii lor de dormit, pentru cazul că asu-

pra Californiei s-ar abate dintr-o dată un vânt polar... Nu ești niciodată destul de prudent. La San Francisco, primăverile sunt uneori foarte reci.

– Nu, răspunse el. Ţi-e foame ?

– Ce ai să-mi oferi ?

Jeff dispăru în sacul lui de dormit și scoase de acolo o pungută cu migdale prăjite, un pachet cu caramele mai și două mere.

– Când o să-mi cumperi un câine ? întrebă el înghițind trei caramele dintr-o dată.

Laureen mușcă din mărul ei. Se temuse toată ziua de întrebarea aceasta. Jeff o hărţuia de luni de zile pe tema asta. Şi ea îi promisese că va examina problema cu toată seriozitatea îndată ce se vor muta într-o casă cu grădină.

– Nu știu, trebuie să văd, răspunse ea evaziv.

– Vreau unul mare. Nu unul dintre canișii aceia gătiți și parfumați.

– Un collie ar fi drăguț.

– Sau un ciobănesc german.

– Şi tatăl tău iubea câinii, murmură ea.

Larry plecase de atât de mult timp dintre cei vii încât uneori îi era destul de greu să-și amintească viața pe care o dusese cu el. Îndrăgostiți nebunește unul de altul, se căsătoriseră foarte repede, puțin după ce-și terminaseră studiile. Un an mai târziu, Laureen aștepta un copil. Jeff tocmai împlinise șase luni când Larry murise într-un accident de mașină întorcându-se

de la birou. Într-o clipă, universul confortabil și fericit al lui Laureen se schimbase într-un infern.

Cu ajutorul familiei, își reluase studiile și obținuse în felul acesta o diplomă de contabil. Lucra de atunci la o importantă companie de asigurări din San Francisco. În decursul acestor ani, prin viața ei trecuseră câțiva bărbați, dar nici unul dintre ei nu o făcuse să-și dorească să se recăsătorească. Ideea de a se îndrăgosti din nou o îngrozea.

– Ce gen de câine avea tata când era mic ?

– Nu cred că Rover aparținea unei rase deosebite. Semăna în mod nedefinit cu un labrador.

– Era negru ?

– Și roșcat.

– Avea și alte animale ?

Laureen zâmbi. Îi făcea mare plăcere să evoce aceste amintiri. Iar Jeff ardea de nerăbdare să le asculte, chiar dacă le cunoștea pe de rost.

– În primele șase luni ale căsătoriei noastre, adunase deja două pisici, trei câini și o broască țestoasă. Nu putea să vadă un animal rătăcit fără să-l adopte. Nu puteau fi păstrate, bineînțeles, deoarece regulamentul imobilului interzicea acest lucru, dar el le ascundea pentru a le îngriji și făcea în așa fel încât să le plaseze la vecinii care aveau curte sau să le gă-

sească stăpâni. La prima aniversare o căsătoriei noastre, mi-a oferit un pește roșu.

Jeff se rostogoli pe burtă și-și puse bărbia pe brațele încrucișate.

– Visa să cumpere o fermă, într-o zi, continuă ea, și să crească găini și porci. Poate chiar și o vacă sau două. Larry prevăzuse deja că tu vei avea poneiul tău.

I se puse un nod în gât. Ciudat cum, după zece ani, amintirea singurului bărbat pe care-l iubise putea fi încă atât de dureroasă. În seara asta, mai cu seamă, sub cortul acesta cu Jeff, îi lipsea mai mult ca oricând.

– O fermă ? Și eu aș fi avut un ponei ? Doar pentru mine ?! exclamă Jeff, încântat. Crezi că ai putea să-mi cumperi unul, într-o zi ?

– Va trebui să mai aștepți puțin îi răspunse ea zâmbind.

Ea și cu Larry vorbiseră ore întregi despre speranțele lor și despre visurile pe care sperau să le realizeze împreună. Își organizaseră viața încrezători în puterea dragostei lor, siguri că nimic nu-i va putea despărți vreodată. Ferma aceea, o botezaseră deja : Paradis. Un nume care demonstra câtă însemnătate acordau acestui plan.

Jeff căscă zgomotos și Laureen se minună de rezistența lui. Se zbătuse chiar mai mult decât lucrătorii societății de mutări, urcase și coborâse etajele cu o energie pe care i-o invidiase, o ajutase chiar la despachetarea cutiilor

cu lucrurile din bucătărie și baie, în afara celor conținând lucrurile din camera lui.

— Ce mult aș vrea să am mai repede câinele meu ! mai zise el înainte de a adormi.

Un câine. Laureen închise ochii. Cum să-l facă oare pe Jeff să înțeleagă că nu era posibil ? Cel puțin nu imediat ? Nici nu se punea problema să lase un câine mare închis în casă in timp ce ea lucra și Jeff era la școală. Să-l lege în grădină nu era deloc o soluție ideală și nici nu putea să-și permită, deocamdată, să cheltuiască bani pentru un gard. Fără să mai pună la socoteală plata veterinarului și costul hranei.

Cumpărarea acestei case nu fusese o treabă ușoară și riscau considerabil să tragă mult timp mâța de coadă...

*

* *

Laureen se răsuci în sacul ei de dormit. Se făcuse răcoare. Primele licăriri ale zorilor se zăreau deja prin pânza care ținea cortul închis, dar după tăcerea care domnea în cartier, trebuia să fie încă foarte devreme. Hotărându-se să mai doarmă o oră sau două, vru să tragă pe pipăite pledul pe care Jeff il pusese peste sacii de dormit... și mâna ei întâlni o blană caldă.

Țipă ridicându-se brusc, cu riscul de a prăbuși instalația precară care-i adăpostea.

Labradorul, instalat confortabil între ea și Jeff, o privi cu indiferență.

Jeff deschise ochii și sări imediat din sacul lui de dormit pentru a îmbrățișa câinele. Laureen nici măcar nu avu timp să-l îndemne la prudență. Dar era evident că animalul primea cu încântare efuziunile copilului.

— Oh, mămico ! Mi-ai cumpărat un câine !

Revenindu-și din spaimă, Laureen scutură din cap.

— Nu, Jeff. Nu este câinele nostru. Nu știu cui îi aparține, dar...

— Mie ! Este al meu ! Nu vrei să-mi spui pentru că trebuia să fie o surpriză, nu-i așa ?

— Jeff, zise ea cu fermitate. Câinele acesta nu este al nostru. Este cu siguranță al unuia dintre vecinii noștri.

Decepția lui Jeff îi inspiră milă.

— Dar atunci... de ce a venit să doarmă cu noi ?

— Nu știu. Probabil...

— Blackie !

Vocea de bărbat îl făcu pe labrador să ciulească urechile, dar cu toate acestea, el nu se mișcă. Nici nu era de mirare. Jeff îl mângâia de zor și-l scărpina pe cap.

— Blackie ! răsună din nou aceeași voce de bărbat. Haide, vino aici !

Răsucindu-se, Laureen reuși să iasă din sacul ei de dormit și să-și îmbrace blugii și puloverul de lână. Strecurându-se afară din cort.

zări un bărbat de partea cealaltă a gardului viu care despărţea grădina ei de proprietatea învecinată. Vecinul ei, după toate aparenţele.

Laureen îi zâmbi, dar întâlni o figură glacială, deloc prietenoasă. Fermecător...

Era înalt, părând să aibă cel puţin un metru nouăzeci. Dat fiind că Laureen nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci, o depăşea cu cel puţin un cap.

— Bună ziua, spuse ea.

Abia dacă se învrednici să-i arunce o privire. Inclină scurt din cap şi-şi îndreptă atenţia asupra împrejurimilor.

Laureen se simţi jignită. Nu cerea să i se întindă un covor roşu la sosirea în cartier, dar de aici până la manifestarea unei asemenea răceli era o mare diferenţă. În mod obişnuit, nu avea nici o problemă să intre în legătură cu oamenii, dar bărbatul acesta era fără îndoială excepţia care confirma regula. Modul intimidant în care-şi folosea statura impozantă i se păru imediat Laureenei drept duşmănos.

— Bună ziua, repetă ea. Cred că labradorul dumneavoastră este în cort, cu fiul meu.

Ştirea aceasta îl luă în mod vizibil pe bărbat pe nepregătite. Expresia feţei lui se îndulci şi Laureen fu izbită de această metamorfoză. Avea dintr-o dată în faţa ei un bărbat absolut încântător.

— Blackie nu părăseşte niciodată grădina, zise el.

Își chemă încă o dată câinele, apoi scoase un fluierat gata să spargă timpanul Laureenei, care se strâmbă.

Labradorul apăru în sfârșit din cort și se îndreptă fără tragere de inimă spre stăpânul său.

– Este câinele dumneavoastră ? întrebă Jeff apărând la rândul lui. Este superb ! Îl aveți de mult ?

– Voi face în așa fel încât să nu vă mai deranjeze, declară bărbatul, ignorând întrebarea lui Jeff. Este bine dresat ; de obicei, nu iese niciodată din grădină. Vă asigur că incidentul acesta nu se va mai repeta.

– Dar nu ne-a deranjat, nu-i așa, mămico ?

– Nu, absolut deloc.

Cu un gest mașinal, își înlătură părul castaniu-roșcat de pe față.

Jeff îngenunche lângă câine și acesta îl linse pe obraz, sub ochii uimiți ai bărbatului.

– Blackie ! porunci el. La picior !

Labradorul se strecură prin gardul viu și se așeză în fața stăpânului său.

– Locuiți aici ? întrebă Jeff arătând cu bărbia casa mare vecină cu a lor.

– Da.

– Grozav ! Numele meu este Jeff Masterson, iar al mamei este Laureen. Ne-am mutat ieri.

– Eu sunt Steve Camden. Bun-venit în cartier.

Dacă aceste cuvinte erau cordiale, tonul era

lipsit de orice urmă de căldură. La fel şi expresia figurii lui. Laureen avu senzaţia că este primită cu tot atât entuziasm ca un grup de muzică rock într-un azil de bătrâni.

— În curând, voi avea şi eu un câine, continuă Jeff. De aceea ne-am părăsit apartamentul. Acolo nu aveam voie să ţinem animale.

Steve Camden încuviinţă cu o înclinare indiferentă din cap.

Ciudat, se gândi Laureen. După ce ani de zile economisise şi făcuse sacrificii ca să poată cumpăra casa aceasta, trebuia să dea peste un vecin arţăgos şi ostil.

— Dumneavoastră aveţi copii ? stărui Jeff, nerăbdător să-şi facă noi prieteni.

Curios, chipul lui Steve se posomorî, ca şi cum întrebarea îl deranja. Numai dacă nu era vorba de durere...

— Nu.

— Aş putea să mă joc din când în când cu Blackie ? Până când voi avea câinele meu ?

— Nu.

De data aceasta, Jeff fu descumpănit de brutalitatea refuzului. În faţa figurii lui necăjite, Steve păru să-şi regrete promptitudinea răspunsului.

— N-o lua în nume de rău, dar ar fi preferabil să rămâi în grădina ta.

— Da, bineînţeles. Dar aţi putea să-l trimiteţi pe Blackie din când în când aici, dacă vreţi. Îmi plac mult câinii.

– Asta cred că am înțeles.

O umbră de zâmbet trecu fugitiv peste buzele lui Steve, ai cărui ochi se întoarseră brusc spre Laureen. Ea se strădui să-i susțină privirea fără să clipească. Dacă avea de gând s-o intimideze, vecinul ei va fi decepționat.

Mesajul era limpede. Domnul nu voia să fie deranjat ? Perfect. Putea conta pe ea că n-o să încerce să se impună cu de-a sila. N-avea timp de pierdut pentru a dobândi favorurile unui morocănos.

Fără să mai adauge nimic, morocănosul în chestiune le întoarse spatele și se îndreptă spre casa lui, chemându-și câinele cu un pocnet din degete.

Observând expresia dezamăgită a lui Jeff, Laureen îi zâmbi și încercă să-l distragă.

– Mi-e o foame de lup, glumi ea. Ție nu ?

Dar Jeff rămase pe gânduri.

– Crezi că o să mă lase să mă joc cu Blackie ?

Laureen oftă. Evident, dacă Jeff ar putea să se ocupe din când în când de labrador, asta i-ar alina fără îndoială decepția pe care se vedea obligată să i-o provoace.

– Ce crezi ? insistă Jeff. Crezi că o să vrea ?

– Nu știu, Jeff, murmură ea. Nu știu ce să-ți spun.

CAPITOLUL II

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, după ce făcuseră câteva cumpărături ca să completeze dulapul gol din bucătăria lor, Laureen numără ce-i mai rămăsese în portofel. Cinci dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Perfect. Avea destul pentru a putea lua metroul luni de dimineaţă. Va trece apoi pe la bancă, dar va trebui totuşi să strângă cureaua până la salariu. Încă două săptămâni de economii...

– Mamă ! Ceva nu-i în ordine !

Jeff împinsese uşa bucătăriei şi se oprise în faţa ei, cu mâinile în şolduri. Obrajii lui erau roşii ca două mere coapte.

– Ce s-a întâmplat, Jeff ?

– Cred că am greşit adresa mutându-ne aici.

Laureen se încruntă.

– Asta ne mai lipsea. De ce ?

– În cartierul acesta nu sunt decât fete.

El îşi încreţi nasul, dezgustat.

– M-am plimbat cu bicicleta în tot lungul străzii şi n-am văzut decât fete !

– Nu te speria. Vei găsi şi băieţi câţi vrei la şcoală, luni.

– Dar tu nu-ţi dai seama ! protestă el. Pe strada asta există şapte case. În şase din ele sunt copii, dar un singur băiat – eu. Sunt înconjurat de femei !

– Cum ai descoperit toate astea ?

– Am întrebat, cum credeai altfel ? Mamă, ce ai de gând să faci ?

– Eu ? Ce-ai vrea să fac ? Vrei să ne întoarcem la vechiul apartament ?

Jeff cumpăni cu seriozitate propunerea.

– Am putea s-o facem, dar am două motive pentru care prefer să rămân aici. Unul, pentru că vreau să am un câine. Şi al doilea, deoarece am găsit un fort.

– Un fort ?

– Da. Este ascuns în fundul grădinii domnului Camden. Nu se vede, pentru că este acoperit cu tufişuri. Dar este formidabil. M-ar mira ca el să ştie, deoarece toată lumea spune că nu-i plac copiii. Fortul trebuie să fi fost construit înainte ca el să se instaleze în casa aceea.

– Aşadar, crezi că putem rămâne ?

– Cred că da. Cel puţin până când aflu mai multe despre fortul ăsta. Poate că există un club secret care îţi ţine acolo întrunirile. Trebuie să fac o anchetă.

Laureen se pregătea să răspundă când auzi

soneria de la intrare. Privirea ochilor albaştri ai lui Jeff o întâlni pe a ei.

— Este cu siguranţă una dintre fetele acelea, zise el cu un aer scârbit.

— Vrei să te ocupi de ea ?

— Cu plăcere.

Jeff avea dreptate. Era într-adevăr o fată, cu un an sau doi mai mică decât el. Nu era singură. Era însoţită de o femeie brunetă, cu părul scurt şi creţ.

— Bună ziua. Mă tem că n-aţi avut timp încă să vă instalaţi. Sunt Heather Lawrence şi ea este fiica mea, Kelly. Locuim alături de dumneavoastră.

Laureen se prezentă la rândul ei şi făcu loc vizitatoarelor să intre. Heather era o fire evident deschisă şi veselă, ceea ce o linişti pe Laureen în privinţa vecinătăţii cu ea. După duşul rece de dimineaţă, cu Steve Camden...

— Pot să vă ofer o cafea ? întrebă Laureen.

— Dacă sunteţi sigură că nu vă deranjăm...

— Nici vorbă de aşa ceva, doar că va trebui să vă mulţumiţi cu un protocol restrâns. Salonul este încă plin de cutii nedesfăcute.

Laureen le conduse în bucătărie unde Jeff le aştepta, aşezat la masă, ţeapăn. O întâmpină pe mama lui cu o privire demnă de plutonul de execuţie pentru crimă de înaltă trădare, apoi bombăni ceva în genul că toate fetele şi femeile din lume se coalizaseră împotriva lui, şi ieşi în grabă pe uşa din spate.

Laureen îi oferi un suc de portocale lui Kelly și o cafea noii sale prietene.

— Îmi pare rău pentru Jeff, spuse ea, așezându-se în fața lui Heather. Este la vârsta când crede că fetele sunt o adevărată pacoste pentru societate.

— Nu vă faceți griji, răspunse Heather. O să-i treacă. Cum vi se pare cartierul nostru ?

— Încă n-am avut timp să-l vizitez. Dar îmi cunosc deja vecinii cei mai apropiați : pe dumneavoastră și pe Steve Camden.

Heather făcu ochii mari de uimire.

— Domnul Camden ? A venit să se prezinte ?

— Nu tocmai. Sincer vorbind, cred că ar fi preferat să mă evite până la viitoarea eră glaciară, dar câinele lui, în schimb, a dorit foarte mult să-l cunoască pe Jeff.

— Blackie ?

— Da. Vi se pare atât de ciudat ?

— Sinceră să fiu, da. A spune că Steve este un om închis, necomunicativ, este un eufemism. De când sunt aici, adică de doi ani de zile, nu cred că am schimbat cu totul mai mult de zece cuvinte.

— Mamă, pot să ies ?

— Da, bineînțeles.

Kelly îi mulțumi scurt lui Laureen pentru sucul de portocale și alergă spre ușă.

— În plus, trăiește singur în casa aceea mare, confirmă Heather. Este ridicol, nu-i așa ? Vă imaginați cât trebuie să plătească, doar pentru

încălzire ? După cum v-ați dat seama, banii nu sunt o problemă pentru el.

Laureen n-a fost surprinsă să afle că Steve trăia singur. Întrevederea lor fusese scurtă, dar edificatoare. Un asemenea bărbat nu avea cu siguranță nici dragoste, nici prietenie de oferit. Un adevărat urs...

– Se pare că a fost căsătorit. Cel puțin așa șoptește lumea pe seama lui. Dar a divorțat cu mult timp înainte ca eu să mă instalez în cartierul ăsta. Este evident însă că el și câinele lui sunt nedespărțiți.

Laureen încuviință cu un zâmbet distrat. În mod ciudat, îi reveni în minte expresia pe care o avusese Steve atunci când Jeff îl întrebase dacă avea copii. Să fi fost oare vorba de ostilitate ? Nu. Fusese cu siguranță o expresie de durere. Era gata să pună mâna în foc.

Ca prin minune, după plecarea lui Kelly, Jeff reveni în bucătărie. Cu mâinile în buzunarele blugilor, el se postă în fața lui Heather.

– Dumneavoastră aveți câine ?

– Nu, din păcate. Kelly este alergică la părul animalelor.

Jeff făcu mutra unui om care știe despre ce este vorba, ca și cum nu se putea aștepta la altceva din partea unei fete.

– Noi vom avea unul. Unul mare, nu-i așa, mămico ?

– Curând, răspunse ea din vârful buzelor.

Îndată ce Heather va pleca, îi va explica lui Jeff situația. Nu putea să-i mai întrețină mult timp aceste speranțe deșarte. Vor avea un câine, firește, dar nu imediat. Până atunci, ar putea adopta o pisică. Pisicile, mai independente, pot să-și petreacă mai ușor o zi singure. Chiar dacă ideea de a avea o lădiță cu paie în casă n-o încânta peste măsură, Laureen era gata să facă acest efort pentru a-l mulțumi pe Jeff. El va înțelege. Cel puțin așa spera ea.

Heather mai întârzie câteva minute și Laureen află în felul acesta că divorțase în urmă cu un an, că lucra dimineața într-un birou și că își consacra după-amiezele supravegherii unor copii în scopul de a-și petrece mai mult timp cu Kelly. Se înțeleseseră ca Jeff să poată aștepta la familia Lawrence întoarcerea Laureenei de la serviciu. Era preferabil căminului municipal, o clădire sobră situată nu departe de școală. Până și Jeff, cu o ridicare din umeri, acceptă această soluție.

Laureen ar fi vrut să pună și alte întrebări despre Steve Camden, dar numele lui nu mai reveni în conversație și ea nu dorea să pară prea curioasă în privința lui.

Imediat după plecarea lui Heather, Laureen își luă inima în dinți și avu cu Jeff discuția de care se temea de mai multe săptămâni. N-a fost atât de ușor precum crezuse. După ce așteptase ani de zile, Jeff refuza pur și simplu să mai aibă răbdare câteva luni.

– Ai promis ! strigă el. Ai spus că voi putea să am un câine când vom avea casa noastră !

– Da, Jeff, dar nu imediat. Îți cer să mai ai răbdare câteva luni.

Din ochii lui Jeff țâșniră lacrimi și eforturile pe care le făcea să se stăpânească erau într-adevăr patetice. Laureen simți că i se frânge inima. Se detesta că trebuia să-l decepționeze în felul acesta. Își dorea de atâta timp un câine. Firește, propunerea ei de a adopta o pisică fu primită ca o slabă consolare.

El fugi în grădină trântind ușa în urma lui și, pentru ca să-și ceară iertare, Laureen îi pregăti mâncarea lui preferată : spaghete bologneze cu multă brânză și ketchup.

O oră mai târziu, totuși, Jeff nu reapăruse. Cu toate acestea, nu putea fi foarte departe ; bicicleta lui era rezemată de ușa garajului. Laureen bănui că se refugiase în camera lui din cauza indignării și adormise.

Asigurându-se că spaghetele nu se vor arde în cratiță, Laureen urcă la etaj și întredeschise ușa de la camera fiului ei.

Patul era făcut, hainele agățate în dulap. Ordinea aceasta o liniști pe Laureen. Într-o zi sau două, Jeff își va reveni din dezamăgire și va ceda în fața evidenței.

Se pregătea să închidă ușa când zări biletul pus la vedere pe biroul de lemn, lângă veioză.

Cuprinsă de o teamă neașteptată, reveni în încăpere. Și panica puse stăpânire pe ea în timp

ce citea cele câteva rânduri scrise în grabă pe o foaie smulsă dintr-un caiet.

„Dragă mamă, —

Nu ți-ai ținut promisiunea. Ai spus că voi putea să am un câine și acum spui că trebuie să aștept. Dacă nu pot avea câinele meu imediat, atunci nu mai vreau să stau cu tine. Cu toate acestea, te iubesc mult.

Jeff."

Timp de câteva secunde, Laureen fu prea șocată ca să reacționeze. Apoi, coborî scara ca ieșită din minți și ieși pe pragul ușii de la intrare.

— Jeff ! strigă ea cu mâinile puse pâlnie la gură.

Steve Camden se afla din nou lângă gardul viu, ca de dimineață. El scoase același fluierat ascuțit și așteptă. Neobținând nici un rezultat, strigă :

— Blackie !

— Jeff ! îl secondă Laureen.

Steve părea furios din cauza dispariției câinelui. Laureen îl urmări o secundă, apoi înțelese.

— Domnule Camden ! zise ea alergând spre el. Cred că fiul meu și câinele dumneavoastră au fugit împreună !

Steve o privi insistent, ca și cum ea tocmai ar fi scăpat dintr-un ospiciu de nebuni.

— Jeff mi-a lăsat un bilet, îi explică ea cu răsuflarea tăiată. Vrea imediat un câine și asta

nu este posibil pentru că... în fine, pe scurt, a fost teribil de decepționat când l-am anunțat, și a plecat.

Steve ridică din umeri.

– Este ridicol. Chiar dacă băiatul dumneavoastră s-a hotărât să fugă, Blackie cu siguranță nu l-ar fi urmat.

– Credeți într-adevăr că aș inventa o asemenea poveste ? protestă ea, gata să facă o criză de nervi. Ultima oară când l-am văzut pe Jeff era în jur de șaisprezece și treizeci de minute și pariez că tot atunci a dispărut și câinele dumneavoastră.

Laureen își atinsese ținta. Steve își încruntă sprâncenele, pe gânduri.

– În cazul acesta unde sunt, după părerea dumneavoastră ?

– Dacă știam, nu stăteam la discuții cu dumneavoastră !

Cu pumnii în șolduri, el continuă s-o cerceteze cu neîncredere. Descurajată, Laureen făcu stânga-mprejur.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, îi aruncă ea peste umăr. Când îl voi găsi pe Jeff, mă voi asigura ca Blackie al dumneavoastră să se întoarcă acasă.

Deodată, se opri brusc.

– Fortul ! exclamă ea întorcându-se din drum.

– Ce fort ?

– Cel care se află în fundul grădinii dumneavoastră. Jeff l-a descoperit în dimineața asta.

Cum nu cunoaşte împrejurimile, trebuie să se fi refugiat acolo.

– Nimeni n-a fost în el de ani de zile, obiectă Steve.

– Nu ne costă nimic să verificăm.

Cu o proastă dispoziţie evidentă, Steve o precedă în grădină, mult mai mare decât cea a Laureenei. Dincolo de peluză, un şir de pomi fructiferi ascundea pe jumătate un spaţiu plin de tufişuri în spatele căruia se înălţa un grilaj. Şi acolo, inghesuită între nişte arbuşti de coacăze, Laureen descoperi o construcţie mică de lemn.

Steve se lăsă pe vine şi se strecură în deschizătura micii cabane. El aruncă o privire înăuntru şi apoi se întoarse spre Laureen cu o clătinare din cap. După care, oftând de exasperare, se strecură cu agilitate în spaţiul acela strâmt şi întunecat.

Uşurată, Laureen îngenunche la rândul ei pentru a-l urma.

Jeff şi Blackie se aflau amândoi în fundul micii încăperi. Jeff dormea. Câinele, culcat la picioarele lui, mişcă din coadă văzându-şi stăpânul. Mărimea cabanei nu o depăşea pe cea a cortului ridicat de Jeff în ajun, astfel că Laureen fu nevoită să se ghemuiască pentru a pătrunde înăuntru. Statura impozantă a lui Steve părea că acaparează tot spaţiul.

Jeff deschise ochii şi întâlni privirea mamei sale.

– Hello, mămico, zise el cu un aer ruşinat. Îşi frecă fruntea, stânjenit. Cred că voi avea necazuri, nu ?

Laureen nu putu decât să zâmbească. Era atât de fericită că-l găsise încât avea un nod în gât şi nu putea scoate nici un sunet.

– Aşadar, Jeff, zise Steve, te-ai hotărât s-o ştergi englezeşte ? Văd că ţi-ai pregătit cu minuţiozitate escapada.

Cu un semn din bărbie, el arătă tigaia pentru fript carne şi harta rutieră.

– Ceea ce aş vrea să ştiu, totuşi, este cum ai făcut să-l convingi pe Blackie să te urmeze.

– A venit singur. M-a urmat pur şi simplu. Este adevărat, jur !

– Hm. Dacă înţeleg bine, nu te simţi bine în noua ta casă.

Jeff se încordă şi-şi ţuguie buzele.

– Mama mi-a promis că voi avea un câine şi, dintr-o dată îmi spune că nu. În plus, m-a adus într-un cartier unde nu sunt decât fete. Dacă măcar aş fi avut câinele meu... dar ea nu s-a ţinut de cuvânt. O promisiune este o promisiune. Este un lucru sfânt. Un bărbat n-ar face niciodată aşa ceva, sunt sigur !

– Aşadar, nu poţi avea deocamdată câinele tău ?

– Nu ! Şi asta pentru că nu există gard în jurul grădinii !

Steve îl privi o clipă pe Jeff cu atenţie, apoi îl întrebă :

— Știi că ai speriat-o foarte rău pe mama ta ?

Băiatul se întoarse spre Laureen, care se lupta din răsputeri să nu izbucnească în hohote de plâns. Sperietura prin care trecuse, adăugată oboselii datorată stresului ultimelor zile, pusese serios în pericol echilibrul ei emoțional.

— Ești supărată pe mine, mămico ? întrebă Jeff, copleșit de rușine.

Nemaiputând să se stăpânească, Laureen își ascunse fața în palme.

— Tu ai plecat, și tot ce ai luat cu tine a fost o tigaie de fript carne și o hartă veche, hohoti ea.

Cuvintele acestea nu aveau nici un sens, dar Laureen nici măcar nu-și dădu seama. Deprimarea se abătea asupra ei ca foametea asupra oamenilor săraci...

— Îmi pare rău, mămico. Nu vroiam să te fac să plângi.

— Știu. Firește, vreau să ai un câine ! reluă ea printre hohote. Dar nu poate fi ținut închis în casă toată ziua. Și apoi, când m-ai privit adineauri, am avut impresia că sunt în fața lui Larry.

Steve îl privi pe Jeff cu sprâncenele ridicate.

— Cine este Larry ?

— Era tatăl meu. A murit când eram foarte mic. Nici măcar nu-mi amintesc de el.

— Înțeleg. Ascultă, poate că ar fi bine s-o duci pe mama ta acasă.

— Credeți că sunt isterică, nu-i așa ? zise ea. Dar vă asigur că sunt perfect stăpână pe mine.

Din când în când, femeile plâng. Şi ce-i cu asta ? Nu-i nimic ruşinos să-ţi exteriorizezi emoţiile.

– Haide, mămico, vino.

Jeff ieşi primul şi aşteptă ca Laureen să i se alăture. Steve şi Blackie închideau şirul.

Jeff o luă pe mama lui de braţ, ca şi cum fusese investit deodată cu responsabilităţi importante faţă de ea. Ajunsă în bucătărie, Laureen îşi suflă nasul, îşi dădu cu puţină apă pe faţă şi se întoarse spre Steve care-i însoţise, hotărâtă să-l impresioneze cu atitudinea ei rezonabilă.

– Aveţi aspirină ? întrebă Steve.

Jeff urcă în grabă scara şi aduse din baie un tub pe care i-l întinse lui Steve. Acesta umplu un pahar cu apă de la chiuvetă şi i-l întinse lui Laureen împreună cu două caşete. Oare cum ghicise că suferea de o migrenă îngrozitoare ?

– Ar trebui să vă lungiţi două minute, îi sugeră el.

– Mulţumesc, mă simt bine.

– Aveţi rude prin părţile astea ?

Întrebarea era adresată de data asta lui Jeff. Laureen simţi că se înfurie. Jeff nu avea decât zece ani ! Cu toate acestea, el discuta cu el ca şi cum era adult, iar ea o copilă iresponsabilă.

– Nu, acum nu mai avem, răspunse Jeff. Bunicii mei au plecat în Arizona, iar unchiul meu trăieşte la Los Angeles.

– Mă simt complet în formă, insistă Laureen.

– Mămico, cred că ar trebui să-l asculţi pe

domnul Camden și să te culci. Nu arăți deloc bine.

Propriul ei fiu dezerta din tabăra ei și trecea în cea a inamicului... Fără putere, se lăsă cu docilitate condusă până la canapeaua din salon, pe care se lungi. Jeff o acoperi cu două pături, după care se îndreptă din nou spre bucătărie. Laureen auzi zgomot de farfurii. Probabil că Jeff se servea cu spaghete și-l invita și pe vecin să împartă cu el mâncarea lui preferată.

— Mulțumesc, Jeff, zise Steve. Dar trebuie să mă întorc acasă. Data viitoare când vrei să mai fugi de acasă, gândește-te de două ori, bine ? Mama ta vrea într-adevăr să-ți ofere un câine. Trebuie doar să ai răbdare.

Se apropie de ușă când Jeff îl opri.

— Domnule Camden... aș putea să vă întreb ceva important ?

— Bineînțeles.

Laureen trase cu urechea și se răsuci pe canapea. Steve se afla exact în dreptul ușii întredeschise.

— Folosește cineva fortul ?

— După câte știu eu, nu.

— S-ar spune că de mult timp n-a mai fost cineva acolo.

— De șase ani, răspunse Steve cu un aer absent.

— Aș putea merge acolo din când în când ?

Vă promit că nu stric nimic, nici florile, nici altceva. Voi fi foarte atent.

Steve ezită o clipă, apoi clătină din cap. Expresia feței lui se îmblânzi cu un zâmbet trist.

— Poate că într-una din zilele următoare. Dar nu imediat.

Ochii albaștri ai lui Jeff străluciră.

— Adevărat ? Formidabil ! Și când voi putea merge acolo, o să fiți de acord să-l iau pe Blackie cu mine ? Nu trebuie să fac nimic ca să mă urmeze. În sfârșit... aproape nimic, adăugă el cu o tresărire de onestitate.

— Știi într-adevăr cum să te porți cu animalele.

— Ca și tatăl meu. Dacă n-ar fi murit, mi-ar fi cumpărat un ponei.

Jeff vorbea cu atâta emoție în clipa aceea, încât Laureen făcu un mare efort ca să-și poată stăpâni un nou val de lacrimi. El ținea atât de mult la tatăl lui. Cu trecerea anilor, îi semăna din ce în ce mai mult. Din punct de vedere fizic, dar și în modul de a înțelege viața.

Steve, evident emoționat și el, puse mâna pe umărul lui Jeff.

— Poți să te ocupi de Blackie din când în când, îi spuse el. Până când vei avea propriul tău câine. Atâta timp cât rămâi în grădina ta. Nu vreau să se plimbe liber prin cartier.

— Vă jur că am să fiu foarte atent. Vă mulțumesc, domnule Camden !

Rămas din nou singur cu Laureen, Jeff veni în salon şi îngenunche lângă canapea.

— Spune, mai eşti supărată pe mine ? Poţi fi sigură că n-am să mai fac.

Laureen zâmbi. Apoi, prinzându-l de gât, îl trase spre ea şi îşi apăsă buzele pe obrazul lui.

— La naiba ! bombăni el.

Strâmbând din nas, îşi şterse obrazul cu dosul palmei.

— Nu m-aş fi scuzat dacă aş fi ştiut că ai să mă săruţi !

CAPITOLUL III

Se scurse o săptămână. Încă din prima zi de şcoală, Jeff îşi făcuse prieteni noi. Spre marea lui uşurare, putuse să constate că în clasa lui se aflau atât băieţi, cât şi fete.

Duminică după-amiază, în timp ce Laureen citea o revistă în salon, Jeff veni să se aşeze în faţa ei. Scoţându-şi cascheta de base-ball, o răsuci în mâini cu un aer preocupat.

– Te frământă ceva ? îl întrebă Laureen.

El ridică din umeri.

– Ştiai că domnul Camden a fost căsătorit ?

– Da, mi-a spus Heather.

– A avut un fiu care a murit.

Laureen închise încet revista. Inima ei se strânse deodată, dureros. Aşadar, nu se înşelase. Expresia aceea a lui Steve, pe care o surprinsese în timpul primei şi dezastruoasei lor întâlniri, şi apoi fortul părăsit din fundul grădinii...

– De la cine ai aflat ?

– De la Jimmy Wallach. Locuieşte la două străzi de noi. Fratele lui se juca cu Bobby Camden.

— Nu ştiam, murmură ea, sincer întristată.

Nu îşi putea imagina viaţa fără Jeff. Numai simpla idee de a-l pierde o scotea din minţi.

— Când doamna Wallach l-a auzit pe Jimmy vorbind despre Bobby, a venit să ni se alăture. A spus că domnul Camden divorţase şi că fusese îngrozitor pentru el. Şi un an mai târziu, Bobby a murit. Se pare că după divorţul părinţilor săi el n-a mai fost niciodată acelaşi. Ca şi cum altcineva pusese stăpânire pe trupul şi mintea lui, acestea sunt cuvintele folosite de doamna Wallach.

Laureen îşi plecă privirea, simţindu-se vinovată de gândurile condamnabile pe care le nutrise faţă de Steve.

— Asta mă întristează, spuse Jeff.

Laureen îşi încruntă sprâncenele. Nu văzuse niciodată o asemenea intensitate în ochii fiului ei.

— Şi pe mine, zise ea.

— Doamna Wallach a părut ciudat de surprinsă când i-am spus că domnul Camden mă va lăsa într-o zi să mă joc în fortul lui Bobby. După moartea lui, el n-a vrut niciodată să-i lase pe ceilalţi copii să vină în grădina lui. Nici măcar nu mai vorbeşte cu oamenii din cartier.

Laureen clătină din cap. Exact ceea ce-i povestise şi Heather. Dar fără să aducă nici cea mai mică explicaţie a acestei atitudini. Fără îndoială, nu-i cunoştea cauza.

— Ai cumpărat carne pentru grătarul de diseară ?

Laureen se minună de uşurinţa cu care copiii puteau trece de la un subiect la altul, de la tristeţe la bucurie fără nici o problemă.

— Da, este în frigider.

— Crezi că am putea să-l invităm pe domnul Camden ?

— Sinceră să fiu, Jeff, nu ştiu...

Steve îşi apăra cu îndârjire intimitatea şi poate că nu va vedea cu ochi buni să fie solicitat în felul acesta. Şi Laureen se temea mai ales de întrebările stânjenitoare pe care Jeff i le-ar putea pune cu privire la fiul dispărut.

— Oh, mămico... Pariez că niciodată nu-l invită cineva, şi este atât de singur...

— Jeff, nu sunt sigură că doreşte să fie deranjat.

— Dar îi datorăm asta. Săptămâna aceasta m-a lăsat de două ori să mă joc cu Blackie.

— Oricum ar fi, nu cred să fi ajuns încă acasă, zise ea pentru a închide subiectul şi a-şi acorda timp de gândire.

— Mă duc să văd !

Înainte ca ea să poată reacţiona, Jeff plecă în fugă, lăsând uşa să se trântească în urma lui. Reveni cinci minute mai târziu, cu respiraţia tăiată şi înflăcărat.

— Era acasă, şi când l-am invitat, a spus că este amabil că ne-am gândit la el, dar are alt program în seara asta.

– Oh, ce păcat! răspunse ea, fals dezolată.

La drept vorbind, prefera de o mie de ori să nu fie nevoită să suporte prezența acestui bărbat. O făcea nervoasă. Încerca în fața lui a senzație... ciudată. O tulburare inexplicabilă.

– I-am spus că vom mânca o prăjitură cu ciocolată și cu fragi, și el a râs spunând că este desertul lui preferat. Mă voi duce să-i duc o bucată.

Laureen nu avu nici de data asta timp să-i răspundă. La fel de rapid ca un meteorit, Jeff plecase să-și încalece bicicleta.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce pregătea salata de cartofi drept garnitură la friptură, Jeff reapăru în bucătărie.

– Mămica, mămica! Știai că domnul Camden are un Porsche negru?

– Nu. N-aveam nici cea mai mică idee.

Și, la drept vorbind, problema n-o interesa deloc. Mașinile, fie că erau tip sport sau de alt fel, n-o pasionau. În schimb, Jeff era roșu de înflăcărare. El îngenunche în fața dulapului de sub chiuvetă și scoase de acolo o cârpă care fusese cândva o superbă pijama de flanelă.

– Mai are și o altă mașină. O mașină de teren formidabilă!

– Unde te duci cu asta?

– Să-l ajut.

– Ți-a cerut-o el?

– Oh, mămica, oftă Jeff, ridicând ochii spre cer.

– Bine, du-te.

Il văzu de la fereastră pe Jeff traversând peluza în direcţia proprietăţii vecine. Pe deasupra gardului viu, putea să vadă silueta înaltă a lui Steve care întindea o pastă specială pe caroseria maşinii lui. El se opri când îl văzu sosind pe Jeff, îl ascultă şi după un schimb de cuvine între ei, Jeff se duse să se aşeze în faţa lui pe peluză, cu picioarele strânse sub el.

Curioasă, Laureenei i-ar fi plăcut să ştie ce vorbiseră. Până atunci, Steve nu-l respinsese pe Jeff şi asta era principalul.

Se întoarse la salata ei. Dar peste cinci minute, aruncă din nou o privire. De data aceasta, Jeff era în picioare lângă Steve, având dreptul la o demonstraţie asupra artei de a curăţa o maşină. Steve se îndepărtă după aceea pentru a-l lăsa pe Jeff să se pună pe treabă şi el înconjură Porscheul pentru a ataca partea cealaltă.

Terminând de pregătit salata, Laureen se aventură afară din casă. Îndată ce o zări, Jeff îşi întrerupse lucrul pentru a-i face semn.

– Ai văzut ? Este frumoasă, nu-i aşa ? îi strigă el arătându-i spre maşină.

– Splendidă. Bună ziua, Steve.

– Bună, Laureen, răspunse el distrat.

Pulovărul gri îi accentua lărgimea umerilor ; mânecile erau ridicate pe antebraţele bronzate. Întâmplător, dintr-o discuţie cu Heather, Laureen aflase că Steve era un avocat renumit în lumea afacerilor. Şi până acum, nu-l văzuse de-

cât în ţinută de serviciu. Costum sobru, geantă diplomat, pus întotdeauna la patru ace...

Cu toate acestea, astăzi nu mai avea în faţa ei avocatul, ci bărbatul, şi încă unul cu literă mare. Laureen simţi o tulburare bizară. În mod ciudat, nu-şi imaginase nici măcar pentru o singură clipă că Steve poate arăta atât de bine. Fără s-o formuleze realmente, îl crezuse puţin cam gras în costumele lui, asemenea multor bărbaţi de aceeaşi vârstă. Bariera de patruzeci de ani era adesea un hop greu de trecut pentru bărbaţi, dar nu pentru toţi. Blugii lui mulaţi pe corp îi scoteau în evidenţă picioarele musculoase şi şoldurile înguste.

Mai mult decât atât, înfăţişarea lui de obicei distrată, dacă nu de-a dreptul ostilă, se îmblânzise în timp ce glumea cu Jeff.

Blackie trecu prin gardul viu ca s-o salute pe Laureen care-l mângâie fără să-şi ia privirea de la Steve. O buclă din părul lui negru se încăpăţâna să-i cadă pe frunte şi el o îndepărta cu regularitate, cu un gest maşinal.

La un moment dat, Jeff spuse ceva ce ea nu auzi şi fu surprinsă să-l vadă pe Steve izbucnind în râs. Probabil că aşa ceva nu i se întâmpla prea des. Cel puţin nu atât de spontan. Un zâmbet apăru pe buzele Laureenei când Jeff pufni la rândul lui în râs.

Atunci, în mod ciudat simţi un nod în gât. Această clipă de comuniune dintre bărbatul

acesta cu Jeff, trezea în ea o senzație dureroasă, un fel de vulnerabilitate neașteptată.

— Ai nevoie de mine să te ajut să scoți grătarul ? îi strigă Jeff.

— Nu. Puțin mai târziu.

— Foarte bine, pentru că domnul Camden are o întâlnire la cinci și jumătate și trebuie să ne grăbim.

— Înțeleg.

Rezemată de perete, cu un șorț galben cu flori roșii peste blugii spălăciți, cu o cârpă în mână și cu părul prins într-o eșarfă, Laureen nu se simțea deosebit de atrăgătoare. Și ce-i cu asta ? De ce gândul acesta, deodată ? Pentru că Steve avea o întâlnire ? Cu ce o privea asta pe ea ?

Bun. Dacă faptul de a-i primi pe Jeff și pe Steve lucrând împreună îi provoca asemenea stări sufletești, mai bine să se întoarcă în bucătăria ei.

În timpul mesei, Jeff nu avu decât un subiect pe buze : domnul Camden. Domnul Camden în sus, domnul Camden în jos, până când Laureen fu aproape gata să explodeze și să bată cu pumnul în grătar, să-i ceară lui Jeff să nu mai rostească numele vecinului lor.

— Și cel mai bun lucru este că m-a plătit pentru că l-am ajutat, să știi ! zise Jeff înainte de a mușca din bucata lui de friptură.

— Foarte generos din partea lui.

— Da. Este simpatic, nu ? Nu uita să pui o

bucată deoparte, pentru el. Mi-a spus să nu i-o duc pentru că nu știe exact când se întoarce. Preferă să vină s-o mănânce la noi.

— De acord.

Jeff se aștepta desigur ca Steve să apară din moment în moment. Dar Laureen se îndoia sincer că vecinul lor își va scurta seara cu însoțitoarea lui doar pentru simpla plăcere de a mânca o prăjitură cu fragi. Numai dacă nu era un gurmand bolnăvicios...

Presupunerile ei se dovediră exacte. Steve nu-și făcu apariția. Ca să-l consoleze pe Jeff, a doua zi dimineața, Laureen îi promise că va face o altă prăjitură cu fragi din care să-i ducă o parte lui Steve.

*
* *

În seara aceea, la întoarcerea de la serviciu, îl găsi pe Jeff jucându-se cu Blackie în grădina lui Steve, fapt care o nelinişti. Dacă apărea Steve, risca mult ca el să nu aprecieze faptul că Jeff încălcase interdicția.

— Jeff ! îl strigă ea. Ce cauți acolo ? Trebuia să fii acasă la Heather.

— Blackie s-a încurcat în lanțul lui, răspunse el. A trebuit să-l ajut.

— Dar lanțul este descurcat, acum.

— Da, dar... Părea atât de mulțumit că mă vede, așa că...

— Jeff, Steve ţi-a spus limpede că nu vrea să te duci în grădina lui.

Ca un făcut, trebuia ca Steve să iasă chiar în clipa aceea din casă. Văzându-l pe Jeff, Steve se întoarse spre mama lui, cu un aer acuzator.

— Lanţul lui Blackie se încurcase, se grăbi ea să spună.

El se întoarse spre Jeff.

— Este adevărat ?

Jeff îşi plecă privirea, nu prea mândru de el.

— Nu, recunoscu el cu voce atât de scăzută încât Laureen abia îl auzi. În orice caz, nu prea mult. Ar fi putut să se elibereze şi singur, dar m-am gândit că poate avea nevoie de cineva care să-l mângâie.

— Înţeleg.

— Era singur, şi eu la fel, adăugă el cu o privire de reproş spre mama lui. Trebuia să mă duc la doamna Lawrence după şcoală, dar acolo nu sunt decât fete. N-o să mă joc totuşi cu păpuşile ! încheie el, jignit.

— Şi cum ai intrat ? Poarta grădinii este închisă cu cheia.

— Prin trecerea lui Blackie, din gardul viu...

— Hm. Ai uitat că ţi-am cerut să nu vii aici ?

Jeff era evident în încurcătură. Continuând să-şi ţină ochii fixaţi pe vârful tenişilor, el clătină din cap, stânjenit.

— Nu, dar... credeam că dacă m-aţi lăsat să vă curăţ maşina, asta n-o să vă necăjească prea mult.

— Te-ai înşelat, Jeff. Mă necăjeşte.

Faţă de tonul rece al lui Steve, Laureen se hotărî să intervină.

— N-o să mai facă, nu-i aşa, Jeff ?

— Nu, murmură el. Vă rog să mă iertaţi, domnule Camden.

Jeff îşi ţinu promisiunea o săptămână întreagă. Cu toate acestea, lunea următoare, când Laureen trecu pe la Heather, ea îi explică faptul că Jeff dispăruse în chip misterios în urmă cu o jumătate de oră. Presupunea că se dusese acasă ; bombănise vag că aştepta un telefon de la un coleg.

Dar Jeff nu era acasă. Laureen ştia prea bine unde se dusese. Culmea ghinionului, când deschise uşa, Porscheul lui Steve opri pe alee.

Traversă alergând culoarul pentru a ieşi prin uşa din spate şi traversă peluza în direcţia grădinii lui Steve.

— Jeff ! chemă ea fără să îndrăznească să ridice vocea.

Nici un răspuns. Nici Blackie nu se vedea nicăieri. În schimb, cascheta de base-ball a lui Jeff era trântită în iarbă.

Nu ezită mult. Fortul. Nu putea fi decât acolo, cu Blackie. Şi nu avea altă soluţie decât să se ducă să-l caute dacă voia să-l aducă înapoi înainte ca Steve să afle de această nouă intruziune pe domeniul lui.

Trecerea lui Blackie din gardul viu, pe care o folosea Jeff, nu fu uşor de găsit. În cele din

urmă, o reperă şi se aplecă oftând ca să se strecoare prin ea. Părul i se agăţă în ramurile arbuştilor. Trecerea era într-adevăr prea îngustă; se temu chiar să nu rămână imobilizată acolo. Bine i-ar mai fi stat !

Ieşea în sfârşit în partea cealaltă când privirea îi căzu pe o pereche de pantofi bine lustruiţi deasupra cărora se afla un pantalon bej cu dungă impecabilă.

Îşi ridică încet capul şi-l descoperi pe Steve deasupra ei. Dumnezeule din cer !.. Văzut de jos, părea imens. Îşi drese cu stângăcie vocea.

– Oh, bună ziua, zise ea.

Încercă un zâmbet pe care-l spera firesc, ca şi cum numai o minte vicleană putea vedea ceva anormal în faptul că se strecura în patru labe în grădina vecinului.

– Pariez că vă întrebaţi ce fac aici...

Chipul lui Steve rămase neclintit.

– Întrebarea mi-a trecut într-adevăr prin minte...

CAPITOLUL IV

— Niciodată nu mi-a fost atât de ruşine, în toată viaţa mea, oftă Laureen pentru a treia oară.

Aşezată în faţa mesei din bucătărie, îşi luă capul în mâini, copleşită.

— Da, ştiu, ai mai spus-o, oftă Jeff.

— Dar ce te-a găsit să te întorci în grădina domnului Camden ? De câte ori trebuie să-ţi spun că nu vrea să te vadă acolo ? Vrei să ajungă să pună sârmă ghimpată între cele două proprietăţi ?

Nervos, Jeff îşi frământa cascheta în mâini.

— Oh, mămico... N-o să repet de douăzeci de ori că-mi pare rău.

Laureen îşi ridică ochii în tavan şi oftă încă o dată, adânc. Nu va uita niciodată privirea lui Steve când o surprinsese în situaţia aceea, cel puţin stânjenitoare.

— Mi-ai interzis să mă uit la televizor, îi reaminti Jeff.

O pedeapsă despre al cărui temei Laureen avea îndoieli. În momente cum era acesta, re-

greta că Larry nu era acolo să-i ceară un sfat. Când era singură, se surprindea adeseori purtând un soi de dialog imaginar cu el. Dar în cazul de față, dialogul nu se manifestase și ea rămânea singură cu îndoielile ei. Lipsirea lui Jeff de televizor însemna să-l incite în căutarea unei alte distracții, să se joace cu Blackie, de exemplu. Cu alte cuvinte, să se întoarcă la punctul de plecare.

– Blackie este al domnului Camden, îi spuse ea cu fermitate.

– Știu, dar mă iubește mult. Când mă întorc de la școală, sare de bucurie și latră ca un nebun. Și cum sunt singurul băiat din cartier, este de înțeles. Ce mâncăm în seara asta ?

*

* *

Tocmai când terminau masa, răsună soneria de la intrare. Jeff se repezi să deschidă.

– Mămico, este domnul Camden !

Laureen își șterse mâinile cu un prosop pentru a-l întâmpina pe Steve care apărea deja în ușa bucătăriei. Încă sub impresia umilinței suferite, îi era greu să simuleze dezinvoltura.

– Oh, bună seara, Steve. Pot să-ți ofer o cafea ?

– Nu, mulțumesc. Aș vrea să vă vorbesc la amândoi despre...

Fără să-i lase timp să continue, Laureen în-

cuviinţă clătinând din cap atât de tare încât se miră că nu-şi scrântise gâtul.

— Îmi pare sincer rău pentru ceea ce s-a întâmplat, Steve. Ai toate motivele să fii supărat, şi îţi admir calmul faţă de acest episod dezolant. Ţin să te asigur că acest episod nu se va mai întâmpla. Nu-i aşa, Jeff ?

La rândul lui, Jeff încuviinţă cu un semn energic din cap.

— Sunt lipsit de televizor o săptămână întreagă, zise el. Vă promit să nu mă mai întorc în fort, domnule Camden. Şi vă promit de asemenea să nu mă mai duc în grădina dumneavoastră, chiar dacă Blackie latră ca să mă cheme pentru că vrea să mă joc cu el.

Expresia severă a lui Steve se destinse vizibil. Un zâmbet îi încreţi imperceptibil pleoapele şi Laureen descoperi o uşoară emoţie în privirea fixată asupra lui Jeff. Apoi, el se întoarse din nou, încet, spre ea. Când privirile li se întâlniră, ea avu senzaţia că inima va înceta să-i bată.

— De fapt, n-am venit să vorbim despre ce s-a întâmplat adineauri. Trebuie să lipsesc timp de două zile şi dat fiind faptul că Jeff se pare că se înţelege atât de bine cu Blackie, m-am gândit că poate ar dori să se ocupe de el. În felul acesta, nu voi fi nevoit să-l pun într-o cuşcă. Fireşte, sunt gata să-l plătesc pentru acest serviciu. Şi dacă este de acord, va putea să se joace în fort în timpul cât voi fi plecat.

Jeff făcu ochii mari de uimire.

— Vreţi să mă ocup de Blackie ? repetă el, neîncrezător. Şi, pe deasupra, o să mă plătiţi ? Blackie va putea să-şi petreacă noaptea cu mine, aici ?

— Dacă mama ta este de acord, se înţelege. Ce părere ai, Laureen ?

Când el o privi, ea se simţi din nou emoţionată.

— Nici o problemă, răspunse ea.

Steve zâmbi. Era un zâmbet atât de neaşteptat, atât de cald, încât îşi croi drum spre inima Laureenei.

*

* *

— Mămico ! strigă Jeff dând buzna în bucătărie, joi după-amiază. Kelly, Blackie şi cu mine ne ducem în fort.

— Kelly ? Vorbeşti despre fata aceea care se numeşte Kelly ? îl tachină ea.

În cele din urmă, se pare că Jeff consimţea să acorde prietenia sa unei fete. Era oare un semn de creştere ?

În loc de răspuns, Jeff ridică din umeri şi-şi vârî mâna în borcanul cu bomboane.

— La urma urmei, nu-i chiar atât de proastă.

— Eşti prea indulgent fiule. Asta o să te piardă. Ai luat lesa lui Blackie ?

— Nu-i nevoie. În plus, ne vom juca de-a

pieile roşii şi el va trebui să atace ca să mă apere.

– Fă în aşa fel încât să scapi din ghearele indienilor într-o oră, când cina va fi gata.

– Într-o oră ? Este prea devreme.

– Jeff !

– Bine, O.K. Uneori eşti ciudată, să ştii, bombăni el fugind înainte ca Laureen să aibă timp să-i răspundă.

Zâmbind în sinea ei, Laureen puse în cuptor mâncarea de conopidă, apoi se apropie de fereastră. Era o seară înmiresmată. Măceşii, încălziţi de soarele de peste zi, răspândeau un miros dulce. Totul era atât de paşnic, atât de liniştit. Laureen inspiră adânc. Toţi aceşti ani de sacrificiu se justificau în sfârşit.

Se întoarse maşinal spre locuinţa lui Steve. În ultimele zile, se gândise mult la vecinul ei. La reputaţia lui în cartier, la fiul lui dispărut...

Liniştea clipei fu spulberată de soneria stridentă a telefonului.

– Laureen ? Angela la telefon. Sper că nu te deranjez ?

– Nu, deloc.

Angela lucra de trei ani în acelaşi serviciu cu Laureen şi colaborarea lor se transformase repede în prietenie.

– Ce pot face pentru tine ? întrebă ea.

– Voiam să te invit sâmbătă.

— Ca să mi-l prezinţi pe vărul tău, Frank, presupun ? o ironiză Laureen.

Angela îşi atribuise încă de la început rolul de peţitoare a Laureenei. Rămânând permanent surdă la protestele ei, nu scăpa nici o ocazie ca să-i prezinte celibatari.

— Frank este fermecător, vei vedea, insistă ea. Dacă nu era cazul, nu te-aş fi invitat.

Laureen se stăpâni să-i reamintească de seara dezastruoasă pe care i-o organizase în urmă cu câteva săptămâni.

— Îl cunosc pe Frank de când eram mică şi pot să te asigur că este un bărbat absolut corect şi drăguţ.

Laureen se strâmbă. Corect şi drăguţ. Două epitete pe care ajunsese să le urască, de când Angela se servea de ele în toate împrejurările. Pentru Laureen, erau de acum sinonime cu plictisitor şi morocănos. De obicei, era vorba de bărbaţi divorţaţi de curând, care se supuneau cu amabilitate insistenţelor prietenilor lor de a le găsi o nouă soţie.

— N-o să spui că Frank a divorţat de curând ?

— Ba da, de vreo şase luni.

— În cazul acesta, nu mă interesează.

— Ce vrei să spui ?

— Nu vreau să-l întâlnesc. Angela, ştiu că vrei să mă ajuţi, dar încearcă să înţelegi că m-am săturat să consolez aceste suflete necăjite. Majoritatea timpului, sunt adevărate epave

când este vorba de emoţii. Voi fi încântată să-l întâlnesc pe Frank, dar anul viitor, de acord ?

La capătul celălalt al firului urmă o scurtă tăcere, apoi Angela oftă.

— Eşti sigură ?

— Absolut sigură.

— Bine. În cazul acesta, nu-mi mai rămâne decât să renunţ. Pe mâine dimineaţă.

Laureen închise telefonul, supărată. Detesta ca cineva să se amestece în felul acesta în viaţa ei. Angela avea noroc că erau prietene, altfel ar fi pus-o de mult la punct.

Când telefonul sună din nou, Laureen ridică prompt receptorul, sigură că Angela încerca din nou să-şi căpătuiască vărul.

— Angela, îţi repet că nu vreau să-l întâlnesc pe Frank. Te implor, nu insista !

Urmă o tăcere scurtă. Apoi auzi în telefon o voce gravă, fermă.

— Bună, Laureen. Steve Camden la telefon.

— Steve ? Oh... scuză-mă, eu...

Se rezemă cu spatele de perete, închizând ochii.

— Credeam că este prietena mea care... care nu suportă să mă vadă rămânând celibatară. Cunoşti problema, presupun ?

— La drept vorbind, nu.

Fireşte. Ca şi cum Steve avea nevoie de cineva care să-i organizeze întâlnirile galante. Cu siguranţă, se dovedea încă o dată ridicolă în ochii lui.

– Îmi pare rău, Steve. Nu vroiam să strig în urechile dumitale. Îmi închipui că vrei să vorbești cu Jeff. Este în fort, cu Blackie și Kelly, o fetiță din vecini. Dacă vrei, pot să-l chem, dar este în plină bătălie și...

– În plină bătălie ?

– Da, împotriva indienilor. Blackie joacă rolul lui Rintintin.

Steve începu să râdă.

– Înțeleg. Voi amâna puțin discuția cu el. N-aș vrea să cazi în mâinile siouxșilor sau ale apașilor.

– Nici eu.

– Altfel, totul este în ordine ?

– Perfect.

– Apropo, nu te deranjez ? Poate că ești cu cineva ?

– Nu, sunt singură.

Urmă o scurtă pauză.

– Spune-mi, reluă el, aveți vreo problemă cu Blackie ?

– Nici una. Jeff este în al nouălea cer. Nu se despart nici o clipă. Noaptea trecută, Blackie a dormit chiar alături de Jeff.

– Jeff iubește cu adevărat animalele.

Îl simți practic zâmbind și asta a fost suficient ca s-o tulbure. Avu în mod ciudat senzația că Steve nu dorea să pună capăt conversației lor telefonice.

– Deoarece Jeff nu este acolo, zise el în cele din urmă, n-aș vrea să te rețin prea mult

— Îi voi spune că ai telefonat.

— Sunasem doar ca să-i spun când mă întorc. Cred că mâine, spre sfârşitul după-amiezii. Vei fi acasă ?

— Bineînţeles.

— Nu se ştie niciodată. În definitiv, s-ar putea ca prietena dumitale să te convingă să cinezi cu acel Fred.

— Se numeşte Frank. Nu, prietena mea n-are într-adevăr nici o şansă de reuşită. Pe mâine, Steve.

— Bună seara, Laureen !

Mult timp după ce el închisese, Laureen rămase cu receptorul în mână, cu un zâmbet visător pe buze.

*

* *

Primul lucru pe care-l văzu a doua zi întorcându-se de la serviciu a fost Porscheul negru parcat în faţa casei lui Steve.

— S-a întors ! o anunţă Jeff îndată ce deschise uşa.

— Da. I-am văzut maşina.

— A spus că se va vedea cu mine mai târziu, pentru ceea ce-mi datorează. Am vrut să-l invit la cină, dar am preferat să te aştept.

— Ai făcut bine.

— De ce gâfâi ? Ai alergat ?

Abia atunci îşi dădu seama că într-adevăr

gonise ca să se întoarcă acasă cât mai repede posibil. De ce oare ? Pentru întoarcerea lui Steve ? În ce măsură o privea pe ea asta ? Ignorând întrebarea, evită în mod deliberat subiectul.

– Cum a fost la şcoală ?

– Ei, răspunse Jeff fără entuziasm, ca de obicei. Ce avem de mâncare ?

– Friptură şi salată de avocado.

În timp ce carnea se prăjea pe grătar, Laureen observă că Jeff, aşezat în faţa farfuriei sale, părea ciudat de gânditor. Ceea ce nu-i semăna deloc.

– Ai necazuri ? îl întrebă ea.

Jeff îşi ridică privirea spre ea.

– Ai observat că domnul Camden nu vorbeşte niciodată despre fiul lui ?

– Probabil că este prea dureros pentru el.

Jeff încruntă sprâncenele apoi, cu o înţelepciune neaşteptată pentru vârsta lui, murmură :

– Omul acesta are nevoie de cineva...

*

* *

Steve veni să sune la uşa lor când Laureen termina de pus vasele la locul lor. Jeff alergă să-i deschidă cu un asemenea entuziasm încât a fost un miracol că uşa a rămas în balamalele ei.

Laureen îşi trecu mâinile prin păr cu un gest maşinal şi îşi muşcă buzele ca să le înroşească

ușor. Era o cochetărie inutilă, deoarece Steve nu venea pentru ea.

Privirile lor se încrucișară îndată ce el puse piciorul în bucătărie și singurul gând al Laureenei, în secunda aceea, a fost că ar putea să se lase înghițită cu plăcere de albastrul intens al ochilor lui.

— Vrei...

Trebui să-și dreagă glasul, deoarece cuvintele nu-i ieșeau din gât.

— Vrei o cafea ?

— Dacă nu te deranjez.

— Bineînțeles că nu. Ia loc, te rog.

— Unde este Blackie ? întrebă Jeff uitându-se pe fereastră.

— Nu l-am adus cu mine. M-am gândit că trebuie să te fi săturat să-l vezi, după aceste două zile...

— Să mă satur să-l văd ? repetă băiatul, îngrozit. Cum ar fi posibil ?

Steve zâmbi.

— Ei bine, atunci du-te și caută-l.

Jeff nu se lăsă rugat. Plecă în mare viteză, lăsând ușa să se trântească în urma lui.

Laureen se simți deodată timidă, singură în fața lui Steve.

— Vrei zahăr sau lapte ?

— Nimic, mulțumesc.

Cu ceștile în mână, Laureen îl precedă pe Steve în salon. După ce el se instală pe canapea, ea se concentră cu deosebită grijă asupra

operațiunii de a se servi cu zahăr și apoi de a învârti lingurița în lichidul cald. Apoi merse să se așeze cât mai departe de el, în scaunul balansoar.

— Ai călătorit bine ?

— Perfect. Aici, totul a mers ca pe roate, dar mi-e teamă că în schimb Jeff l-a cam zgâriat pe Blackie.

Făcu o mică pauză înainte de a continua.

— A fost într-adevăr drăguț din partea dumitale că l-ai lăsat să se ocupe de Blackie zilele astea. Nu numai că i-a făcut o mare plăcere, dar în același timp învață să fie responsabil.

Ușa de la intrare se deschise și labradorul apăru în salon, urmat de Jeff.

— Mămico, crezi că domnul Camden ar putea să rămână cu noi să vadă filmul, în seara asta ?

Luată pe nepregătite, Laureen nu știu ce să răspundă. După o absență de câteva zile, Steve avea fără îndoială ceva mai bun de făcut decât să se așeze în fața televizorului cu vecinii lui. Cu toate acestea, și împotriva oricărei așteptări, Steve se întoarse spre ea, solicitându-i parcă asentimentul.

— Bineînțeles, zise ea, dar... înțelesesem că aveai altceva de făcut. În fine, vreau să spun...

Închise brusc gura, considerând că este preferabil să tacă.

— Ce film este în program ? întrebă el.

— Încă nu se știe, răspunse Jeff. Mama și

cu mine nu suntem întotdeauna de acord. Ei îi plac poveştile de dragoste şi detestă violenţa. Îşi iese din fire dacă vede o picătură de sânge. Chiar dacă eroului îi curgea sânge din nas. Dacă aţi fi văzut plictiseala îngrozitoare pe care m-a obligat s-o privesc aseară.

Steve se stăpâni în mod vădit să nu râdă.

— Şi dacă am merge amândoi să alegem unul până când mama ta şi Blackie pregătesc floricele ?

Ochii lui Jeff se luminară.

— Oh, grozav ! Mămica, eşti de acord ?

— Fireşte.

Urmări pe fereastră Porscheul îndepărtându-se pe stradă.

— Vino, Blackie. Avem treabă.

Labradorul o urmă în bucătărie şi se culcă sub masă, în timp ce ea scoase o tigaie şi turnă în ea o porţie generoasă de ulei.

Boabele de porumb se prăjeau când cuvintele îi scăpară de pe buze :

— Tu ce părere ai, Larry ?

Întrebarea aceasta îi venise spontan, urcând din profunzimile dragostei pe care o împărtăşiseră. Nu că ar fi aşteptat un răspuns, dar de fiecare dată când o situaţie deosebită necesita o anumită chibzuinţă din partea ei, gândurile i se întorceau spre el. Spre acest soţ dispărut prea curând şi a cărui prezenţă şi sprijin continua să le simtă.

— A crescut mult de anul trecut, nu ţi se

pare? mai zise ea, zâmbind. Întâlnirea cu Steve i-a făcut bine. Știi, el și-a pierdut un fiu și-mi închipui că pentru el, relația aceasta cu Jeff acoperă un gol.

Primele boabe începură să sară și Laureen fu obligată să-și concentreze toată atenția asupra tigăii.

Zece minute mai târziu, Steve și Jeff se întorceau cu un film comic care se dovedi un excelent compromis pentru toată lumea.

Jeff se așeză pe mochetă cu Blackie, Steve pe canapea și Laureen pe scaunul balansoar. Își scoase pantofii și-și trase picioarele sub ea.

Filmul era foarte nostim și izbucni de mai multe ori în râs, o dată cu Jeff și Steve. Privirea ei nu înceta să se întoarcă pe furiș spre fiul său și spre Steve. Se simțeau bine împreună, toți trei. Nu făceau nimic deosebit, nu. O scenă de familie, iată ce era. Nici mai mult, nici mai puțin. O scenă de fericire foarte simplă.

Încercând zadarnic să-l alunge, gândul acesta i se întipări în minte. Și el se întări când, în timp ce genericul de final defila pe ecran, Steve i-l arătă cu un semn pe Jeff, adormit pe umărul lui. În timpul filmului, băiatul venise să se așeze lângă el, și încetul cu încetul, adormise.

– Doarme, murmură Steve.

Laureen se ridică zâmbind și duse bolul în care fuseseră floricelele în bucătărie. Steve se

ridică la rândul lui, fără să-l trezească pe Jeff, pentru a rebobina videocaseta şi a pune paharele în chiuvetă.

– Vrei să-l duc în camera lui ? propuse el.

– Mai bine îl lăsăm aici. Altfel, mâine ar fi furios că l-ai tratat ca pe un copilaş. Personalitatea unui copil de zece ani este uimitor de fragilă.

– Ai dreptate.

Tăcerea se lăsă brusc între ei. Fără Jeff ca să-i servească de intermediar, Laureen simţea o tulburare neaşteptată faţă de Steve.

– Îţi mulţumesc pentru că ai rămas, zise ea ca să-şi învingă nervozitatea. Era important, pentru Jeff.

– Şi pentru mine a fost la fel.

Mâinile Laureenei tremurau când puse bolul în maşina de spălat vase. Căuta ceva de spus, indiferent ce, dar mintea ei rămase jalnic de goală, refuzând să coopereze.

– Mă duc acasă, zise Steve.

Era oare doar imaginaţia ei, sau Steve era lipsit de convingere ? Nu avea într-adevăr nici un motiv să întârzie fără temei.

– Te conduc până la uşă, îi spuse ea.

– Blackie, plecăm, băiete.

Labradorul se ridică fără tragere de inimă şi se întinse căscând înainte de a-şi ajunge stăpânul în vestibul.

Laureen tocmai se pregătea să deschidă uşa când îşi dădu seama că încă nu-i mulţumise

lui Steve pentru închirierea videocasetei. Se întoarse și întâlni albastrul intens al ochilor lui. Își pierdu pentru o clipă respirația. Fără să fie conștientă de ce face, își umezi buzele devenite brusc uscate. Gestul acesta declanșă oare sărutul lor? Poate... Oricum ar fi fost, Steve își înfundă mâinile în părul Laureenei și se aplecă pentru a-i atinge ușor buzele.

Privirea îi rămase fixată de cea a Laureenei ca și cum îi cerea stăruitor aprobarea. În loc de orice răspuns, Laureen închise ochii și sărutul lui Steve deveni mai imperios, rămânând cu toate acestea de o extremă blândețe.

Laureen gemu ușor, mai mult de surpriză decât de plăcere. Trecuse atât de mult timp de când nu fusese sărutată în felul acesta. În asemenea măsură încât uitase senzațiile pe care le putea trezi un simplu sărut.

Cu oarecare ezitare, puse mâinile pe umerii lui Steve și se abandonă acestei îmbrățișări.

Lacrimile care veniră să dea un gust sărat acestui sărut o surprinseră. Ele îi scăldară fața fără să le poată reține.

Steve se dădu înapoi, la fel de mirat ca și ea. Ochii lui îi căutau pe cei ai Laureenei în timp ce ea își ștergea obrajii umezi cu degetele mari.

– Laureen?

Ea scutură din cap, stingherită.

– Îmi pare rău, Steve. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

Chinuită, se sili să zâmbească.

— Îmi închipui că nu ești obișnuit să vezi femeile pe care le săruți izbucnind în plâns.

El părea îngrijorat cu adevărat și ea își șterse în grabă ochii.

— Nu-i nimic, te asigur.

— Vino. Să mergem să ne așezăm și să stăm de vorbă.

— Nu ! zise ea. Nu, sincer, îmi pare rău. Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva și... Să punem asta pur și simplu pe seama unei săptămâni încărcate de muncă.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Poate, dar prefer să uităm incidentul acesta. Te rog.

El încă mai ezita.

— Ți-e mai bine ?

— Moral sau fizic ? încercă ea să glumească.

— Amândouă.

El, în schimb, era cum nu se poate mai serios, și Laureen întâmpină toate dificultățile din lume ca să nu izbucnească din nou în plâns.

Bărbatul acesta, care suferise atât de mult el însuși, se arăta atât de tandru cu ea, atât de înțelegător, încât simțea că se pierde. Dacă nu pleca imediat...

— Îmi pare rău, repetă ea. Dar cred că acum ar trebui să te întorci acasă.

CAPITOLUL V

— Ştii ce mi-ar plăcea ?

Angela Lansky, cocoţată pe un colţ al biroului Laureenei, termina de pilit o unghie.

— O îngheţată de ciocolată acoperită cu un munte de frişcă, răspunse Laureen închizându-şi sertarele biroului.

— Desigur, dar înainte de asta, am poftă de o salată de crevete.

— Se nimereşte bine, deoarece m-am gândit că astăzi am putea merge la un restaurant chinezesc.

Angela îşi îndepărtă părul lung şi negru de pe faţa cu trăsături fine. Mică şi slabă, câteodată nu i se dădea mai mult de douăzeci de ani. În realitate, avea treizeci şi cinci, dar îşi întreţinea activ tinereţea în institute de înfrumuseţare şi săli de gimnastică.

— În cazul acesta, ştiu exact unde să mergem. La „Crabul albastru". Se află pe cheiuri, dar merită să facem drumul până acolo.

— Atunci, la drum !

Săriră într-un tramvai care le duse până pe celebrul Fisherman's Wharf. Restaurantul se afla pe o străduță care dădea în port.

– Ce mai face Jeff ? se interesă Angela după ce se așezară la o masă.

Erau înghesuite lângă perete, lângă intrare, şi obligate să se aplece peste masă ca să se poată înțelege. Mica sală a restaurantului era arhiplină, dar domnea o ambianță însuflețită, care compensa inconvenientele.

– S-a înscris la un club de base-ball. Va avea prima lecție săptămâna aceasta, ceea ce îi va face bine. Weekend-ul acesta s-a plictisit de moarte, având în vedere că nu l-a avut pe Blackie ca să se joace...

– De ce ? Steve nu-i mai dă voie să-l vadă ?

– Nu-i asta, dar a plecat sâmbătă dimineață și se pare că a luat câinele cu el.

– Unde s-a dus ?

Laureen își ridică nasul din farfuria cu orez cantonez.

– De unde să știu eu ? zise ea cu un surâs scurt menit să-i ascundă propria decepție. Steve nu mă ține la curent cu drumurile pe care le face.

Plecase de acasă înainte ca Laureen şi Jeff să se fi trezit. Fără un cuvânt de rămas-bun, fără vreo explicație. Era încă jignită din acest motiv. Mai ales după ce se arătase complet ridicolă în ochii lui, pentru a doua oară în două zile. Mai întâi strecurându-se pe furiș în grădina lui.

după aceea plângând ca o domnişoară când o sărutase. Aşadar, nu era de mirare că fugise.

– Crezi că există o femeie în viaţa lui Steve ?

– Oh, Angela ! Ce ne priveşte asta pe noi ?

– Credeam că vecinul tău ţi-a spus că-şi petrece weekend-urile cu o prietenă...

Lauréen oftă. În speranţa de a contracara planurile matrimoniale pe care Angela nu se putea împiedica să le alcătuiască în privinţa ei, îi vorbise despre Steve şi repetase confidenţele pe care i le făcuse Heather despre el. Mare greşeală. Monumentală greşeală. Pentru că manevra se întorcea împotriva ei. Angela nu va înceta de acum înainte să o sâcâie cu întrebări asupra acestui vecin fermecător.

– Atunci ? insistă Angela. Are o prietenă, da sau nu ?

– Este problema lui, nu a mea. Şi nici a ta, de altfel.

Tonul fals nepăsător al Laureenei îi ascundea prost amărăciunea. Îşi jurase totuşi să nu acorde importanţă sărutului lui Steve sau atracţiei pe care o încerca pentru el. Cauză pierdută. Mintea şi inima ei nu ascultau de nimic.

– Speram să văd născându-se o idilă tandră între voi doi, murmură Angela pe gânduri. Cum tot nu vrei să-l întâlneşti pe Frank...

– Ascultă, Angela. Steve Camden locuieşte în cea mai frumoasă casă din cartier, este unul dintre conducătorii firmei de avocatură „Blackwell & Burns", care este, ştii la fel de bine ca şi

mine, una dintre cele mai renumite din San Francisco și se deplasează cu un Porsche. Atunci cum vrei tu ca un bărbat ca el să se intereseze de o femeie ca mine ?

— Pentru o mulțime de motive.

Laureen înțepă un bob de mazăre cu furculița și clătină din cap.

— Îmi pare rău că te decepționez, dar singurul lucru comun pe care-l am cu Steve Camden este un gard viu care desparte proprietățile noastre.

— Poate. Dar vorbești despre toate astea într-un mod... deosebit.

— Deosebit de ce ?

— Nu știu cum să spun, dar... încep să te cunosc și am văzut modul cum procedezi cu bărbații. Dacă unul dintre ei trece proba în prima seară, accepți să-l mai vezi. O dată, poate de două ori. Niciodată mai mult. Pentru că intri în panică îndată ce simți că s-ar putea contura ceva serios.

Laureen renunță să mai discute, deoarece analiza aceasta sumară se dovedea exactă.

— Sunt dificilă, ce vrei.

— Este puțin spus ! Chiar și lui Făt-Frumos i-ar fi greu să te mulțumească.

— Steve Camden este mult prea desăvârșit. Trebuie să fie plictiseală garantată să trăiești cu un asemenea gen de bărbat.

Angela începu să râdă, dar reveni cu insistență la atac.

— Asta nu-i o piedică. De prima dată când mi-ai vorbit despre acest vecin, mărturisesc că nu-mi găsesc locul. N-ai acordat niciodată atâta atenție unui bărbat, Laureen.

— Angela, citești prea multe romane.

— Asta e, te eschivezi. Dar eu îmi păstrez convingerea. Ești atrasă de acest Steve Camden și asta îți provoacă o teamă teribilă. Mă înșel ?

Cele două femei se înfruntară din priviri. Laureen a fost prima care a renunțat.

— Bine, O.K., oftă ea. Steve îmi place, poftim. Acum, nu mă întreba de ce. Nu am nici cea mai mică idee.

Angela împinse furculița deoparte și numără pe degete.

— Mai întâi, este frumos. În al doilea rând, are bani. În al treilea rând, este nebun după fiul tău. Patru : este celibatar. Cinci...

— Ajunge ! o opri Laureen. Ai putea înșira oricâte argumente vrei, asta nu va putea schimba faptul că nu facem parte din aceeași lume.

— Încă o idee preconcepută care n-are nici un fundament. Dacă ai înceta să te depreciezii, te-ai simți mult mai bine, crede-mă.

Laureen se pregătea să răspundă când înlemni brusc. Acest hohot de râs din spatele ei...

— Este aici, șopti ea fără să îndrăznească să se întoarcă.

Își dădu prea târziu seama de greșeala făcută. De ce oare nu-și pusese stavilă gurii ?

— Cine ?

Ştiind din experienţă că Angela o va sâcâi până când îi va spune, preferă să treacă imediat la mărturisiri.

— Steve. L-am auzit râzând.

Se întoarse discret pe scaunul ei şi încercă să-l zărească.

— Cum este ? Arată-mi-l, insistă Angela, aţâţată.

— Nu-l văd.

În definitiv, poate că imaginaţia îi jucase o festă. Asta ar fi şi mai bine. Nu îndrăznea să se gândească la o întâlnire între Angela şi el.

Dar în timp ce începea să se liniştească, îl văzu deodată că se ridică, în stânga ei. El înconjură masa şi trase galant scaunul însoţitoarei sale, o femeie blondă cu un corp sculptural, frumoasă ca o zeiţă nordică.

Laureen simţi un nod în stomac. Trebuie să fi înverzit la faţă, sau să fi pălit, în fine, să-şi fi schimbat culoarea în orice caz, deoarece Angela se nelinişti.

— Laureen, ce-i cu tine ?

Înţelegând că perechea va trece prin faţa e pentru a ieşi din restaurant, Laureen se aplecă sub masă. Uimirea Angelei era în creştere.

— Dar, în sfârşit... ce te-a apucat ?

— Mă crezi dacă ţi-aş spune că mi-am pierdut şervetul ?

— Nu.

— Cu atât mai rău. Dar nu te nelinişti, mă simt foarte bine.

Cu excepţia faptului că avea sufletul la gură şi că niciodată nu se simţise mai umilită.

Când fu sigură că Steve avusese timp să dispară, se ridică încet. Angela nu-i lăsă timp liber să respire.

— Presupun că nu era singur.

— Miss Univers era la braţul lui, glumi cu amărăciune Laureen.

— Asta nu înseamnă nimic. Mai cu seamă nu trebuie trase concluzii pripite. Este foarte posibil să-şi fi invitat la masă sora sau verişoara. Sau o clientă, cine ştie.

— Sau secretara. Asta trebuie să fie, încuviinţă Laureen cu ironie.

Trezirea fusese puţin cam neplăcută, dar această întâlnire o adusese cel puţin cu picioarele pe pământ. De acum înainte, se va abţine să viseze şi să-şi facă iluzii.

Îşi luă linguriţa şi o înfipse fără nici cea mai mică poftă în îngheţata pe care chelnerul tocmai o pusese în faţa ei.

O ducea la gură când privirea ei se îndreptă maşinal spre stradă. Steve era oprit pe trotuar, într-o discuţie aprinsă cu sirena blondă. Şi printr-o farsă a destinului, trebui ca el să se întoarcă spre restaurant chiar în clipa aceea şi s-o zărească. Se opri evident chiar în mijlocul frazei, şocat s-o vadă.

Laureen se strădui cât putu de bine să pară că nu-l văzuse. Duse din nou lingurița la gură, învingându-și vitejește greața pe care i-o provoca frișca, prea dulce după gustul ei.

Când îndrăzni să privească din nou spre stradă, Steve și însoțitoarea lui dispăruseră.

— Am nevoie de cineva ca să mă antrenez, mămico, se plânse Jeff, cu mănușa de base-ball în mână. Vii ?

— Credeam că te joci cu Jimmy.

— L-a chemat mama lui. După aceea, i-a luat locul Kelly, dar ea este fată.

— Și eu, în cazul acesta, ce sunt ?

El ridică din umeri.

— Nu-i același lucru. Tu ești mamă. Știi, am o șansă să fiu introdus în echipă dacă reușesc să mă antrenez bine.

— De acord, oftă Laureen punându-și tricoul ca să-l urmeze în grădină.

Jeff îi întinse vechea lui mănușă de base-ball și o plasă cu spatele la gardul viu.

Laureen nu putuse să-l evite cu totul pe Steve în timpul săptămânii, dar reușise să rămână la distanță. De altfel, nu era meritul ei. Steve însuși nu era deloc dispus s-o întâlnească. Rămânea dincolo de gardul viu, cum ea rămânea de partea ei. Dacă erau afară în același

timp, își adresau un semn din mână și un zâmbet politicos. Nimic mai mult.

– O.K.! zise Jeff alergând la capătul peluzei. Așază-te pe vine.

– Să mă așez pe vine? De ce?

– Oh, mămico... se enervă el. Dacă eu sunt aruncător, tu trebuie să prinzi mingea. Și cel care este la prindere, trebuie să stea pe vine. Așa este regulamentul.

Laureen se apleacă bombănind, refuzând să se lase prea jos, de teamă să nu-și murdărească blugii.

– Mai jos! îi strigă Jeff.

Fără nici o tragere de inimă, Laureen sfârși prin a adopta poziția cerută, îndoindu-se totuși că picioarele ei vor accepta s-o țină mult timp în felul acesta.

Jeff ridică brațul, se concentră, apoi aruncă brusc mingea. Laureen închise ochii, întinse mâna și primi o asemenea izbitură în clipa când mingea intră în mănușă, încât se lăsă dusă de impact și căzu pe spate în iarba umedă.

– Merge? o întrebă Jeff.

– Da, este în ordine.

Își șterse scurt, cu mâna, umezeala de pe blugi. Jeff își reluă locul și aruncă din nou mingea. Urmând același scenariu care-i reușise atât de bine prima oară, Laureen închise ochii și întinse mâna. Dar nu se întâmplă nimic.

Intrigată, deschise ochii și-l văzu pe Jeff pos-

tat în fața ei, cu un aer exasperat, cu pumnii în șolduri.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea.

— Ai văzut vreun prinzător care să închidă ochii ?

— De ce nu ? Adineauri am prins mingea, nu ?

— Din întâmplare. Trebuie să te uiți la mine, bineînțeles ! Bine, o luăm de la început.

Ascultătoare, Laureen își aținti privirea asupra fiului său. Îl văzu că respiră adânc, că ridică brațul, că întinde un picior. Și apoi rămase nemișcat ca o stană de piatră. Laureen începea să aibă cârcei în pulpele picioarelor.

— Te pregătești să arunci astăzi sau mâine ? nu se putu ea împiedica să spună după ce i se păruse că trecuse o eternitate.

De furie, Jeff își azvârli cascheta la pământ.

— Mi-ai distrus concentrarea !

— Oh, la naiba ! Ce nevoie ai să te concentrezi ca să arunci o minge ?

Cu stângăcie, se ridică de bine, de rău. Dacă ar mai fi durat câteva secunde, i-ar fi amorțit picioarele.

— N-o să meargă niciodată ! zise Jeff. Trebuie să-ți spun, Kelly este mai îndemânatică decât tine !

Laureen preferă să ignore remarca. Își apăsă mâna înmănușată pe mijloc și își întinse spatele.

— Bună ziua, Jeff, Laureen.

Vocea lui Steve o luă complet pe nepregăti-

te. Se întoarse brusc și se strâmbă din cauza durerii ascuțite a spatelui.

– Domnul Camden ! exclamă Jeff.

Primirea lui n-ar fi fost mai entuziastă dacă Steve ar fi fost un erou întors dintr-o aventură pe meleaguri îndepărtate. El traversă în fugă peluza și se opri în fața gardului viu.

– Unde ați fost ? Aproape că nu v-am văzut săptămâna asta.

– Am fost ocupat.

Deși i se adresa lui Jeff, privirea lui rămânea fixată asupra Laureenei. Aceasta ar fi vrut să-și întoarcă privirea, dar nu reuși.

Privirea lui Steve îi spunea că-l evita în mod intenționat. Privirea ei îi răspunse că el făcea la fel.

El îi dădu de înțeles că situația asta trebuia să se schimbe. Ea obiectă că era foarte bine așa.

Blackie se strecură prin gardul viu și Jeff îngenunche ca să-l ia de gât.

– Și base-ball-ul ? Lucrurile merg bine ? se interesă Steve.

– Ar putea merge mai bine, zise el.

– Ce loc ocupi în echipă ?

O nouă ridicare din umeri.

– Aș fi vrut să fiu aruncător, dar nu găsesc pe nimeni care să-mi prindă mingile. Kelly face ce poate, dar ea este fată, iar mama nu este bună de nimic. Ea închide ochii în momentul când arunc mingea.

— Pot să joc puțin cu tine ?

Jeff rămase o clipă cu gura căscată, ca și cum se temea că n-a înțeles bine.

— Vreți să mă ajutați să mă antrenez ? întrebă el în cele din urmă Este adevărat ?

— Desigur. Vin acum.

Jeff nu mai putea de bucurie. El alergă să-și reia locul, în timp ce Steve făcea ocolul prin stradă pentru a veni să i se alăture. Cât despre Laureen, nu știa ce atitudine să adopte. Nu putea îndepărta de pe fața ei o expresie de gratitudine. Era frământată de emoții.

Steve își luă postul în primire. Privrile lor se întâlniră din nou.

— Mămico, dacă n-ai observat, să știi că ești pe traiectoria mingii.

— Ai putea să mă inviți mai târziu la o cafea ? îi sugeră Steve.

O senzație vecină cu panica îi puse un nod în gât Laureenei, care căută cu disperare o scuză de invocat pentru a refuza.

— Eu am... aveam de gând să...

— Mămico ?

— Cred că a venit timpul să stăm de vorbă, dumneata și cu mine, insistă Steve fără s-o slăbească din ochi.

— Ce mai e, mămico ? Te miști sau nu ?

Ea se întoarse spre fiul ei.

— Îmi pare rău, Jeff.

După ce-i întinse mănușa lui Steve, se refugie lângă casă și urmări câteva minute schim-

bul de mingi între Jeff și Steve. Apoi acesta se ridică și se apropie de Jeff pentru a-i da unele sfaturi.

Considerând că era timpul să intre în casă, se grăbi spre bucătărie pentru a pregăti cafeaua, căutând în zadar s-o uite pe zeița nordică pe care o văzuse la brațul lui Steve.

Jeff apăru în casă douăzeci de minute mai târziu.

– Mămico, ești de acord ca domnul Camden să agațe un cauciuc vechi de mașină în măr ?

– De ce să facă așa ceva ?

– Spune că în felul acesta nu voi mai avea nevoie de Kelly sau de tine ca să mă antrenez. Voi putea să mă descurc singur.

– Da, dar unde găsim un cauciuc de mașină ?

– Nu-ți face griji. Are unul domnul Camden.

Instalația, pe care o urmări cu coada ochiului de la fereastră, nu dură mai mult de cinci minute, după care Jeff veni în casă. De data aceasta, Steve era în spatele lui.

– Poate că este cazul să te duci să te speli, Jeff ? îi sugeră el.

Jeff păru gata să protesteze. Dar își ridică privirea spre Steve și încuviință, deși fără tragere de inimă. În general, manifesta tot atâta ardoare să se spele ca și mersul la dentist.

– Cafeaua nu este gata, anunță Laureen imediat ce Jeff dispăruse pe scară.

Steve trase un scaun şi se aşeză.

– N-are nici o importanţă. Nu pentru asta sunt aici.

O invită cu un semn să ia loc în faţa lui. Ea îi ignoră invitaţia şi îşi privi ceasul.

– Dumnezeule, este atât de târziu !

– Laureen, încetează să mai cauţi subterfugii şi stai jos.

Încăpăţânată, ea se mulţumi să se sprijine de perete. N-ar fi trebuit să-l lase s-o sărute în seara aceea.

– Trebuie să vorbim despre sărutul acela, rosti el fără înconjur.

Ea scutură din cap.

– Nu, te rog. Nu căuta semnificaţii acolo unde nu există. Avusesem amândoi o săptămână încărcată. Eu eram obosită şi... nu eram eu însămi.

– De ce ai plâns ?

– Nu ştiu ! Crede-mă, dacă aş avea cea mai mică idee, ţi-aş spune, şi subiectul ar fi închis ! Nu poţi să uiţi pur şi simplu ce s-a întâmplat ?

Steve oftă, apoi îşi trecu mâna prin păr.

– Este exact ceea ce am încercat să fac toată săptămâna, dar fără nici un rezultat.

CAPITOLUL VI

— Ei bine, eu uitasem practic ce s-a întâmplat, minţi Laureen cu îndrăzneală. Şi îţi recomand să faci la fel.

— Aş vrea, dar nu pot. Cu toate acestea, te asigur că am încercat.

El îi zâmbi şi Laureen simţi cum siguranţa ei, deja şubredă, se topeşte. Cu atât mai mult cu cât ochii lui Steve îi trimiteau mesaje. „Nu mă las înşelat, Laureen. Ştiu bine că n-ai uitat absolut nimic. Nici eu nu voiam să recunosc, dar..." Iată ce păreau să-i spună ochii lui.

Mai mult pentru a nu-şi pierde cumpătul decât dintr-o necesitate reală, înaintă spre dulap pentru a scoate ceştile de cafea. Dar când trecu prin faţa lui, Steve o prinse de mână.

Şi înainte de a-şi da seama cum se întâmplase, se trezi în braţele lui, copleşită de căldura şi tandreţea lui, cu o senzaţie de ocrotire pe care n-o mai încercase de la moartea lui Larry.

El n-o sărută imediat, mulţumindu-se să-şi strecoare degetele în părul ei roşcat, să i-l îndepărteze de pe faţa cu trăsături fine, să-i mân-

gâie gâtul, pieptul. Laureen tânjea după sărutul lui din toată ființa ei. Se simțea tremurând în brațele lui, cu o dorință atât de puternică încât mai târziu se întrebă dacă nu cumva fusese ea aceea care-l trăsese prima spre ea pentru a fi sărutată.

Lipsită complet de voință, se pierdu cu totul în această îmbrățișare care o antrenă într-un vârtej de voluptate. Gemu când el îi trasă o linie de foc pe pieptul ei și își pierdu respirația.

De acum, până și mintea ei refuza să se lupte. Se simțea atât de bine, acolo, chiar dacă știa că trezirea la realitate va fi dificilă. Steve ieșea cu altă femeie. O femeie cu care ar fi fost o nebunie să concureze. De altfel, nu exista nici o îndoială că își petrecea week-end-urile cu ea.

– Nu, murmură ea. Nu trebuie.

Protestul ei nu era deloc convingător. În loc de răspuns, Steve îi mușcă ușor buza inferioară.

– De ce mă respingi, Laureen ? șopti el.

Ea scutură din cap, dar el îi prinse fața în mâini. Îi șterse obrajii umezi cu degetele mari. Plânsese din nou, fără măcar să-și dea seama.

Auzind un zgomot de pași pe scări, se îndreptă brusc și, părăsind genunchii lui Steve, se duse la fereastră, sperând să aibă timp să-și revină înainte de sosirea lui Jeff.

Dar acesta nu-i lăsă nici o șansă.

– Ați sărutat-o ? întrebă el intrând în bucătărie.

Fără să aştepte răspunsul lui Steve, se repezi la mama lui şi, prinzând-o de braţ, o întoarse spre el.

— V-aţi sărutat, nu-i aşa ?

Pe punctul să nege, Laureen deveni conştientă că se va dovedi mai curând ridicolă şi risca în plus să ajungă într-o situaţie imposibilă In consecinţă, alese o atitudine fals degajată.

— Vrei să-i dau o notă ? De la unu la zece ?

Jeff şovăi. Aruncă o privire întrebătoare lui Steve.

— Mama ta merită un zece cu menţiune, afirmă acesta.

— Un... şapte, zise ea cu un zâmbet amuzat.

Jeff fu cât pe ce să se sufoce.

— Un şapte ? Asta-i tot ?

Se apropie cu un aer consternat de Steve şi-i spuse pe un ton de confidenţă :

— A trecut prea mult timp de când n-a ieşit. Nu mai este în stare să dea o notă corectă. O colegă îi stabileşte întâlnirile. Ea îi trimite uneori nişte tipi, ar trebui să vedeţi...

— Jeff !

— Ei bine ? Trebuie ca totuşi cineva să-i explice lui Steve ce se întâmplă.

— Domnul Camden nu are timp să te asculte. Tocmai voia să se întoarcă acasă.

Privirea ei o înfruntă pe cea a lui Steve, sfidându-l s-o contrazică.

— Adevărat ? zise el. Ah, da. Mama ta se

oferise să mă conducă până la uşă. Nu-i aşa, Laureen ?

Neîndrăznind să protesteze în faţa lui Jeff, se lăsă ascultătoare luată de mână şi condusă în vestibul.

Fiind din nou singur cu ea, Steve îşi puse mâinile pe umerii ei.

– Bun, să jucăm cu cărţile pe masă. Ce te deranjează, Laureen.

Ea îşi ridică sprâncenele, cu falsă naivitate.

– Nu înţeleg ce...

– Îmi închipui că este din cauza Victoriei ?

– Victoria ?

Înţelesese imediat că făcuse aluzie la femeia cu care prânzise la „Crabul Albastru".

– Te-am văzut, continuă el. Te-ai ascuns sub masă ca să te prefaci că nu mă vezi.

– Eu ? Dar... În fine, este ridicol. De ce ar fi trebuit ca asta să mă deranjeze ?

– Este exact întrebarea pe care vreau să ţi-o pun.

Ea îşi plecă privirea, încurcată.

– Spune-mi, Laureen...

Un suspin adânc scăpă de pe buzele Laureenei. Dacă cel puţin n-ar fi atins-o, n-ar fi privit-o. Ar fi reuşit poate să găsească o portiţă de scăpare. Dar el i-o refuza. În cazul acesta...

– Păreaţi atât de potriviţi amândoi, recunoscu ea. Ea este înaltă, frumoasă...

— Şi la fel de rece ca un aisberg. Victoria este una dintre asociatele mele şi relaţiile noastre sunt strict profesionale. Pentru a fi sincer, ea are faţă de mine tot atâta atracţie cât pentru un sac de rufe murdare.

— Te rog, Steve. Nu trebuie să-mi dai nici o explicaţie. Poţi prânzi, cina şi petrece week-end-urile cu cine vrei, asta nu mă priveşte. N-ar fi trebuit să-ţi spun ce credeam despre femeia aceea. Am greşit şi te rog să mă ierţi.

Jeff işi vârî capul prin deschizătura uşii.

— Vă simţiţi bine, voi doi ?

— Foarte bine, minţi Laureen. Ii spuneam lui Steve cât de mult apreciem amândoi participarea lui la antrenamentul tău.

— Este o fericire că este aici. Fetele sunt utile câteodată, dar nu pentru base-ball ! aruncă el, înainte de a se face nevăzut.

Laureen deschise uşa.

— Ei bine... Îţi mulţumesc pentru tot, Steve, zise ea ocolindu-i privirea...

— Pentru tot ? o ironiză el.

Ea se înroşi. Dar înainte de a putea găsi un răspuns, se aplecă pentru a-şi atinge uşor buzele cu ale lui.

— Bună seara, Laureen.

Jeff îşi făcu din nou apariţia.

— Hei, Steve ! Joi am meci. Poţi să vii ?

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse el fără a-şi lua privirea de la Laureen.

Apoi, fără să mai adauge nimic, ieşi pe uşă şi urcă aleea de pietriş spre stradă.

*

* *

– Jeff, o să întârzii la meci dacă nu plecăm acum.

– Dar Steve încă n-a venit acasă. A spus că va fi aici.

– Probabil că are un motiv întemeiat, zise ea liniştită, deşi era şi ea foarte decepţionată.

– De ce n-a telefonat ?

– Poate că este prins într-un ambuteiaj pe şosea sau reţinut la birou. Oricum ar fi, dacă n-a venit, nu este intenţionat.

– Crezi că a uitat ?

– M-ar mira. Hai, grăbeşte-te. Altfel, vor sfârşi prin a te înlocui, dacă nu apari.

Chiar dacă l-ar fi înţepat la spate cu un ac, Jeff n-ar fi reacţionat mai prompt. Să-l înlocuiască ! Ideea îl îngrozi. Primul lui meci ! Şi în calitate de aruncător, dacă nu vă supăraţi ! Pe drept sau pe nedrept, Jeff considera că numai sfaturilor lui Steve li se datora onoarea obţinerii acestui post. Dar el nu-i dezvăluise încă noutatea, păstrând-o ca surpriză.

– Când o să-l vezi pe Steve, să nu-i spui nimic, O.K. ? repetă el pentru a treia oară în timp ce se îndreptau spre maşină. Vreau să-i anunţ chiar eu noutatea.

– Voi fi mută ca un pește, promise ea.

Meciul urma să aibă loc în Balboa Park, la vreo trei kilometri de casă. În jurul terenului fuseseră construite gradene și Laureen urcă să se așeze pe ultimul rând. Avea în felul acesta o excelentă vedere asupra jocului.

Începuse a doua parte a meciului când Heather veni să i se alăture.

– Merge bine ?

– Formidabil. Jeff se descurcă asemenea unui adevărat campion. Nu pentru că este fiul meu, desigur...

– Desigur, repetă Heather râzând.

– Și Kelly ? Meciul ei de handbal s-a terminat ?

– Da. De data asta, au pierdut.

– La naiba. Trebuie să fie decepționată.

– Nu atât cât mine.

– Unde este ?

Heather îi arătă un pin lângă gradene.

– Acolo, jos. Vrea ca Jeff să știe că a venit să-l vadă jucând.

Își urcă picioarele pe bancă și își înconjură genunchii cu brațele.

– În utimul timp, Jeff vorbește mult despre Steve Camden.

Tonul cu care rostise aceste ultime cuvinte, arătau clar că nu avea să renunțe așa ușor. Laureen simți că se înfurie din cauza privirii insistente pe care i-o adresă Heather.

– Steve a fost într-adevăr destul de drăguț dându-i câteva lecții, răspunse ea cu prudență.

– Hm ! Se pare că vă înțelegeți, voi doi. Steve este pe cale să se schimbe după ce v-ați mutat aici. Kelly a putut în sfârșit să se joace în fortul acela ; de când visa la asta... Până acum, Steve a interzis întotdeauna intrarea cuiva în grădina lui.

Laureen își păstră în mod intenționat privirea asupra meciului.

– Da, este într-adevăr foarte drăguț cu Jeff Până într-atât încât Jeff nu mai avea nevoie de permisiunea lui pentru a merge la Steve când avea chef și că își petrecea acum tot timpul liber cu Blackie. Steve vedea oare în Jeff fiul pe care-l pierduse ? Posibil. In orice caz, întrebarea aceasta revenea cu regularitate în mintea Laureenei.

– Jeff vorbește mereu despre el, continuă Heather. Apropo, Steve nu trebuia să vină la meci ?

– Ba da, dar probabil a fost reținut la birou. Trebuia să...

– Oh, ia te uită, vine ! Când vorbești de lup... Știi, nu mi-a adresat practic nici un cuvânt de doi ani de zile de când m-am mutat în cartier. Ei bine, zilele trecute, ne-am întâlnit la magazinul alimentar și mi-a zâmbit ! Nu mi-am revenit nici acum. Sinceră să fiu, vă consider răspunzători, pe tine și pe Jeff de această fericită transformare.

– Îmi acorzi prea mult credit în povestea asta, răspunse Laureen întorcând capul pentru a-l zări pe Steve.

– Oh, nu. Nu vezi deosebirea pentru că ești nouă în cartier, dar toți cei care-l cunosc îți vor spune același lucru.

Jeff era așezat pe bancă așteptând să fie chemat în joc. Pe fața lui înflori un zâmbet radios. Laureen îl văzu schimbând două cuvinte cu antrenorul lui, apoi părăsind terenul pentru a alerga din toate puterile spre parking.

Laureen oftă, ușurată. Intuitiv, știuse că Steve nu l-ar fi decepționat cu bună știință pe Jeff, dar nu-și dădea seama cu câtă nerăbdare îi pândise ea însăși sosirea. Era înspăimântată să constate în ce măsură Jeff începea să depindă de Steve. Și nu numai el...

– Am să te las, zise Heather cu tact. Ne vedem mai târziu, Laureen.

Laureen îi răspunse distrată, cu ochii fixați asupra lui Jeff, care se întorcea pe teren. Chiar de departe, putea să vadă înflăcărarea care strălucea în privirea lui.

Două minute mai târziu, Steve se așeza pe locul pe care Heather tocmai îl eliberase.

– Îmi pare rău că am întârziat, zise el. Am fost reținut într-o ședință și când am putut în sfârșit să vă telefonez, deja erați plecați.

– Da, am bănuit că există un motiv întemeiat.

– Așadar, este aruncătorul echipei.

Laureenei nu-i scăpă mândria care se ghicea în vocea lui.

– După părerea lui, este datorită dumitale.

Steve zâmbi.

– N-am să-l contrazic, dar Jeff nu m-a așteptat pe mine pentru a avea acest talent. El are base-ball-ul în sânge. Rolul meu s-a limitat la a-l învăța câte ceva despre disciplină și a-i oferi un mijloc de a se antrena singur.

– El susține că l-ai învățat totul.

Steve scutură din cap, râzând.

– Sunt mulțumit că am ajuns la timp pentru a-l vedea jucând. N-aș fi suportat să-l dezamăgesc. Nici pe dumneata, de altfel.

Laureen se simți aproape amețită de ușurare. Pentru prima oară după moartea tragică a lui Larry, era conștientă că își clădise existența în funcție de Jeff, neacceptând nimic și pe nimeni care ar fi putut să-i aducă vreun prejudiciu. Angela avea dreptate. Laureen accepta să ia masa cu un bărbat, să-l revadă în cel mai bun caz o dată sau de două ori, dar îndată ce relația amenința să-i încalce domeniul ei particular, se grăbea să închidă ușile și să se închidă în casă.

Totuși, cu Steve nu avusese această posibilitate și nu reușea să stabilească motivul acestei excepții. Știa numai că era în pericol indiscutabil de a se îndrăgosti de el. Și asta o îngrozea.

– Ai prevăzut ceva pentru cină ? întrebă Steve.

Ea se întoarse spre el, prinsă în flagrant delict de reverie.

– Nu, nimic deosebit.

– Foarte bine. În cazul acesta, am putea cina toți trei. Există un excelent restaurant chinezesc foare aproape de aici.

*

* *

– Pot să mai iau friptură de porc ? întrebă Jeff.

Steve îi întinse platoul și Laureen își privi cu uimire fiul servindu-se pentru a treia oară din carnea cu sos dulce-acrișor.

– Ai câștigat, îi spuse ea.

– Oh, mămico... asta-i a patra oară când o spui de când suntem aici. Știu bine că echipa mea a câștigat, nu-i nevoie să mi-o repeți.

El aruncă o privire spre Steve, cu sprâncenele încruntate, ca pentru a se scuza pentru această revărsare de mândrie maternă.

– N-aș fi crezut niciodată că poți fi atât de bun, mai zise ea. N-o să-mi scoți din cap ideea că datorită ție echipa ta a câștigat.

– Voiam neapărat să joc bine, mai ales pentru Steve.

Jeff întinse mâna pentru a trage spre el platoul cu migdale pisate ca să-și ia în farfurie o

porție generoasă. Cât despre Laureen, ea nu mai putea mânca nimic.

Cu zâmbetul pe buze, ea îl urmărea pe Jeff care continua să mănânce și să vorbească în același timp, sub privirea amuzată a lui Steve.

Pe neașteptate, își ridică fruntea. Și privirea ei întâlni ochii de un albastru întunecat ai lui Steve. Și între ei se transmise ceva. Ceva pe care ea nu vru să-l definească, de teamă să nu se înșele, dar care-i merse drept la inimă.

*
* *

Se făcuse aproape ora zece seara când sună telefonul. Jeff se culcase de mult, mai obosit decât voia să recunoască și Laureen, obosită și ea, începuse să citească un roman science-fiction.

Ridică repede receptorul, neliniștită de acest apel târziu.

– Încă nu dormi, constată Steve de la celălalt capăt al firului.

Laureen se redresă imediat, ciudat de impresionată de această voce gravă în noapte.

– Eu... citeam, răspunse ea.

– Mi-am amintit brusc că nu ne-am terminat discuția din seara precedentă.

– Ce discuție ?

– Pe care am avut-o în vestibul, înainte ca Jeff să ne întrerupă. Apropo, amintește-mi să-i dau câteva lecții băiatului în legătură cu asta.

Instalându-se mai comod, își fixă receptorul la ureche și închise ochii.

– Nu mai știu despre ce discutam, zise ea.

– Dacă-mi amintesc bine, pretindeai că nu ești interesată câtuși de puțin de modul cum îmi petrec week-end-urile și mai ales cu cine. Îmi închipui așadar că făceai aluzie la o femeie.

Laureen deschise ochii mari.

– Oh, nu ! Nu mi-aș permite așa ceva.

Neluând în seamă această minciună evidentă, Steve continuă :

– Îți voi vorbi despre week-end-urile mele.

– Steve, nu trebuie...

– Să-ți explic, știu. Cu toate acestea țin s-o fac. La nord de San Francisco am o proprietate de aproximativ cinci hectare. Aparținea bunicului meu și am moștenit-o acum doi ani, la moartea lui. Casa în care stau acum, făcea parte de asemenea din moștenire. Tatăl meu s-a născut și a crescut aici. Cât despre vechea fermă, i-am consacrat mult din timpul meu liber ca s-o restaurez. Am intenția să mă mut acolo într-o zi.

– Înțeleg.

Perspectiva de a-l vedea pe Steve părăsind cartierul o demoraliză.

– Mai sunt încă multe lucruri de făcut, dar am o adevărată plăcere să repar. Și începe într-adevăr să arate bine.

Ea clătină din cap, apoi își dădu seama că el nu putea s-o vadă.

– Sunt mulțumită pentru dumneata, zise ea mașinal.

– Mai există alte întrebări pe care ai dori să mi le pui ? o tachină el.

– Bineînțeles că nu.

– În cazul acesta, poate că ești dispusă să recunoști că sărutul nostru ți-a făcut plăcere ? Chiar dacă n-am avut dreptul decât la un șapte.

– Oh, Steve...

– Aș vrea să mai exersăm, dacă dorești.

Îl simțea cum zâmbește.

– Nu-mi vine să cred că putem avea o discuție atât de stupidă, oftă ea. Sincer...

– Te-ai simți fără îndoială mai bine dacă ți-aș mărturisi cât de mult mi-a plăcut să te sărut.

– Nu, ascultă...

– Prima dată, aproape că m-a răvășit. Nu glumesc, Laureen. Îți amintești de seara aceea de vineri când am văzut filmul ?

Ca și cum ar fi putut uita...

– Da.

– După aceea am încercat să te evit. Timp de o săptămână, am potrivit în așa fel lucrurile încât să nu te întâlnesc.

Laureen nu răspunse. Cu ochii pironiți în tavan, se lăsă învăluită de ciudata căldură pe care i-o provocau cuvintele lui. O căldură și... o fericire neașteptată.

Făcu o scurtă pauză, apoi încercă să readucă discuția pe un teren mai puțin periculos.

— Îţi mulţumesc pentru cină, Steve. Lui Jeff şi mie ne-a plăcut foarte mult.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Ai de gând să te duci la fermă în week-end-ul acesta ?

— Nu cred.

Păru să reflecteze o secundă, apoi continuă :

— Ce-ai spune să veniţi la picnic sâmbătă cu mine ? Vom merge în Golden Gate Park. Aş putea să-l învăţ pe Jeff să înalţe un zmeu.

— Oh, eu... Jeff va fi cu siguranţă entuziasmat.

— Şi dumneata, Laureen ?

Ea închise din nou ochii.

— Da, recunoscu ea în şoaptă.

— Ne revedem mâine, Laureen. Somn uşor.

— Pe mâine, Steve.

*
* *

Se trezi brusc, spre ora unu. Cearşaful i se înfăşurase în jurul picioarelor, iar perna căzuse lângă pat. Era limpede că se zbătuse în somn. Ceea ce n-o mira, deoarece se simţea încă într-o stare de tensiune nervoasă.

Bănuind că nu va putea să adoarmă din nou, îşi puse capotul şi coborî în bucătărie.

În timp ce bea un pahar cu lapte, îi apăru cu claritate explicaţia neliniştii ei.

Steve îşi pierduse un fiu. După câte aflase,

acest fiu avea aproape aceeaşi vârstă cu Jeff, când murise. Mai întâi un divorţ, apoi un deces.

Dintr-o dată, totul căpăta un sens. Un sens atât de limpede încât Laureen simţi cum o cuprinde panica.

De fapt, Steve era o victimă, ca şi ea. Şi el vedea în ea şi în Jeff ocazia de a înlocui familia pe care destinul i-o smulsese cu atâta cruzime.

Ea nu era pentru el decât mijlocul de a-şi pansa rănile. Dar o dată ce aceste răni vor fi cicatrizate ? Atunci va descoperi şi el ceea ce ea ştiuse de la început. Făceau parte din lumi complet diferite şi nu aveau nimic în comun.

CAPITOLUL VII

— Cum așa, vrei să te întâlnești cu vărul meu ?

Angela puse stiloul pe birou și își împinse scaunul ca să-i facă față mai bine Laureenei.

— Îți bați joc de mine ?

— De ce ? Insiști de atâta timp să-l cunosc pe Fred...

— Nu Fred, Frank, o corectă Angela. Se poate, dar asta era înainte de Steve. Ce s-a întâmplat cu el ? V-ați certat ?

— Nu. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Ce-ți închipui ?

Laureen oftă, iritată de privirea surprinsă a Angelei. Dormise foarte prost și tenul ei avusese de suferit. În plus, de dimineață îi fusese greu să facă să dispară cearcănele de sub ochi.

— Ultimul lucru pe care-l știu este că Steve trebuia să vină la meciul de base-ball al lui Jeff.

— A venit.

Laureen își termină cafeaua și strivi paharul de plastic între degete.

— Şi ce s-a întâmplat ? insistă Angela.

— Echipa lui Jeff a câştigat. Şi Jeff a fost formidabil. Un adevărat campion.

Angela continuă s-o privească insistent. Laureen începu să-şi piardă stăpânirea de sine. Femeia asta avea o privire bună de tăiat diamantul.

Paharul ateriză în coşul de hârtii.

— De ce mă priveşti aşa, în definitiv ? se impacientă ea.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat cu Steve.

— Nimic, ţi-am mai spus.

— Ce s-a întâmplat ieri ? stărui Angela.

— Înainte sau după meci ?

— În ambele situaţii.

Cunoscând-o pe Angela şi încăpăţânarea ei, Laureen ştia că nu va avea linişte atâta timp cât nu va satisface curiozitatea prietenei sale. În consecinţă, respiră adânc şi se lansă într-o relatare în ritm rapid şi sacadat.

— Steve a fost reţinut la o şedinţă şi a sosit cu întârziere în parcul Balboa, unde se desfăşura meciul lui Jeff. Jeff s-a liniştit, se temuse foarte mult că Steve nu-şi va ţine promisiunea. După meci, Steve ne-a dus să cinăm într-un excelent restaurant chinezesc despre care auzisem vorbindu-se, dar pe care încă nu-l cunoscusem. Mai târziu, Steve a telefonat pentru a ne invita la picnic sâmbăta viitoare, unde să-l înveţe pe Jeff să înalte un zmeu. Asta-i tot, încheie ea.

Angela clătină încet din cap.

— Înțeleg.

— Cu atât mai bine pentru tine.

Laureen începu să-și scoată lucrurile din sertare. Mâinile îi tremurau ușor. Iar Angela continua s-o urmărească.

— Mi-l prezinți pe vărul tău, da sau nu ? întrebă ea din nou.

Angela își frecă gânditoare fruntea.

— Încă nu știu.

— Cum adică, nu știi ? De săptămâni de zile mă cicălești cu calitățile acestui bărbat ieșit din comun. Nici un superlativ nu era destul de puternic pentru a descrie această ființă excepțională. Muncește pe rupte, a cumpărat bonuri de tezaur, merge la biserică în fiecare duminică și se duce cu regularitate să i se înlăture tartrul de pe dinți.

Angela își ridică o sprânceană.

— Am spus eu toate astea ?

— Te asigur că asemenea lucruri nu se inventează. Și acum, când vreau să cunosc acest model de bărbat, nu mai ești sigură că vrei să mi-l prezinți. Eu credeam că vei sări în sus de bucurie.

— Mă neliniștești.

— Nu-ți face sânge rău pentru mine. Mulțumește-te să-l suni pe Fred și să-i spui că sunt disponibilă sâmbătă seara pentru a lua un pahar sau a merge la cinema, sau ce va vrea el.

– Se numeşte Frank şi credeam că sâmbătă trebuie să ieşi cu Steve.

– Da, după-amiază. Voi aranja lucrurile încât să ne întoarcem acasă la timp, asta-i tot.

Angela clătină din cap.

– Nu mă poţi împiedica să-mi fac griji. Nu te-am văzut niciodată aşa, Laureen. Atât de... hotărâtă.

– Am fost întotdeauna hotărâtă, declară Laureen punând în funcţiune ordinatorul.

– Oh, da, bineînţeles, dar nu în ceea ce priveşte bărbaţii. Mai cu seamă cei pe care ţi-i prezint eu. Este prima dată când insişti să-ţi organizez o întâlnire.

*

* *

– Mămico, ai văzut ce sus zboară zmeul meu ?

– Atinge cerul ! răspunse ea râzând.

În ciuda reticenţelor ei faţă de Steve, Laureen simţea o reală plăcere la acest picnic. La început, sigură că lui Steve îi va fi de ajuns o privire pentru a ghici că seara va ieşi cu un alt bărbat, crezuse sincer că după-amiaza se va transforma într-un dezastru. Dar sosiseră în parc de trei ore şi totul se desfăşura minunat. Jeff şi Steve se distrau nebuneşte cu zmeiele lor, iar ea se mulţumea să se odihnească la soarele primăvăratic, aşezată confortabil într-un şezlong.

Timpul n-ar fi putut fi mai favorabil. Vasele cu pânze colorate brăzdau oceanul dominat de parc.

Cu toate acestea, inima Laureenei nu era liniştită. Departe de asta. Era chinuită de o mulţime de emoţii contradictorii. O parte din fiinţa ei voia să-i mulţumească lui Steve pentru mina veselă a lui Jeff. Şi pentru că lăsa soarele să intre încetul cu încetul din nou în viaţa ei. Dar partea cealaltă voia să fugă şi să se refugieze în umbră.

Nu-l văzuse niciodată pe Jeff mai fericit ca acum, când alerga spre Steve cu Blackie pe urmele lui, cu nasul în vânt şi ochii aţintiţi asupra zmeului care zbârnâia în aer. Steve îl încuraja şi râdeau amândoi, cu un aer complice.

Câteva minute mai târziu, Steve veni să se aşeze alături de ea. O privi un timp fără să spună nimic. Nu făcea decât să-i zâmbească, dar zâmbetul acesta era suficient s-o tulbure adânc pe Laureen.

— A trecut o eternitate de când n-am mai râs aşa, zise el.

— Într-adevăr, se pare că vă distraţi bine, amândoi.

Dacă Steve remarcase o anume rezervă din partea ei, se abţinu de la orice comentariu. Iar Laureen se feri să facă vreo aluzie la întâlnirea ei. Cu siguranţă, nu voia să pară că-i stârneşte gelozia. Nu acesta era scopul urmărit de ea. De altfel, i-ar fi fost greu să spună ce urmărea

ieşind cu Fred! Nu, nu Fred, Frank. În definitiv, de ce continua să-i spună Fred ? N-avea nici cea mai mică idee. După cum nu înţelegea nici motivul care o determinase să ceară cu atâta insistenţă această întâlnire. Acum, nu mai simţea decât jenă şi păreri de rău.

— Jeff mi-a spus că în seara asta ai o întâlnire.

Se întoarse spre el, luată pe neaşteptate.

— Da, este un... un văr al unei prietene. Frank. Ea insistă de luni de zile să-l întâlnesc.

— Oh, Frank.

Ea îşi ridică sprâncenele, surprinsă.

— Îl cunoşti ?

— Nu tocmai. Dar mi-ai vorbit despre el într-o seară când ţi-am telefonat.

— Oh...

Laureen simţi brusc o nevoie nestăpânită de a se justifica.

— Angela a insistat atât de mult, încât n-am putut refuza. După câte se pare, este foarte agreabil şi nu mai puteam invoca vreun motiv ca să scap. Se pare, de asemenea, că este nostim şi...

O dată pornită, avea impresia că nimic n-o mai poate opri. Steve îşi puse mâna pe braţul ei.

— Laureen, o întrerupse el cu amabilitate, nu-mi datorezi nici o explicaţie.

Ea tăcu imediat. Steve avea dreptate. Ştia că nu-i datora nici o explicaţie, desigur, dar nu

se putea împotrivi acestui sentiment stăruitor de vinovăție.

– Nu sunt genul de bărbat gelos, adăugă el pe un ton indiferent.

– Nici nu încercam să te fac gelos.

– În cazul acesta, este în ordine.

El își îndreptă atenția asupra lui Jeff, care continua să alerge. Blackie lătra vesel în jurul lui.

Steve n-o întrebase nimic, dar ea se simți obligată să-i explice...

– Jeff trebuie să meargă la cinema cu Heather și Kelly, în seara asta.

El nu-i răspunse nimic. Dar îi adresă din nou același zâmbet devastator care o tulbură. Ce însemna oare acest mesaj ? Dacă dorea, putea să cineze cu toți bărbații din lume, lui nu-i păsa? Că nu era interesat decât de fiul ei ?

– Spune-mi când vrei să te întorci acasă, zise el cu o nepăsare exasperantă. Nu trebuie să întârzii.

Cu buzele strânse, Laureen aruncă o privire la ceas și constată cu surprindere că se făcuse deja ora patru după-amiază. Nici măcar nu observase când trecuse timpul. Se simțise atât de bine, aici.

Steve aștepta, cu un aer întrebător.

– Nu mă întâlnesc cu Frank decât mai târziu, zise ea.

Pornird pe drumul de întoarcere spre ora cinci, dar le trebui mai mult timp decât prevă-

zuseră, din cauza unui accident care avusese loc pe autostradă. Laureen simțea o nervozitate crescând pe măsură ce se apropia ora întâlnirii.

În cele din urmă, ajunseră acasă cu o bună rezervă de timp. Laureen îi mulțumi lui Steve evitându-i privirea. El îi ură petrecere frumoasă, reușind o dată mai mult să se simtă vinovată. Ceea ce o exasperă. N-avea nici un motiv să regrete această cină. Cu toate acestea, o apăsa ca o adevărată ghiulea. Și Steve știa asta, desigur, ghicise. Altfel, de ce ar fi avut tonul acesta ușor ironic ?

*
* *

Termina să se îmbrace când Jeff intră în camera ei și-i puse portmoneul în mână.

— Îmi trebuie bani pentru film. Și pentru antract.

— Pentru antract ?

— Ei bine, da. Trebuie să pot cumpăra un cornet de floricele, o coca-cola și unul sau două batoane de ciocolată. Mi-e foame.

— Jeff, dar ai mâncat toată ziua. Și în plus, tocmai ți-am pregătit două hot-dog-uri.

— Știu, dar le-am mâncat adineauri.

Laureen scoase șapte dolari și-i întinse. El rămase o secundă cu mâna întinsă, dar înțele-

gând că nu va obține mai mult, oftă resemnat și băgă banii în buzunar.

— Este absolut suficient, îi spuse ea hotărâtă.

— M-am plâns eu ?

— Verbal, nu. Dar ochii tăi trădau dorința de răzvrătire, fiule, glumi ea.

Zece minute mai târziu, Jeff o anunță, de la parter, că sosiseră Heather și Kelly și că-l așteptau în mașină.

— Mămico, aș putea să te aștept acasă la Steve, după film ?

— Nici să nu te gândești ! Nici măcar nu l-ai întrebat, nu-i așa ?

Steve era ultima persoană pe care Laureen dorea s-o vadă în seara asta.

— Nu, dar... nu prea aș vrea să rămân la Kelly. Știi că mă duc acolo în fiecare zi.

— Îți promit să nu mă întorc târziu. Pe la zece și jumătate.

— Ești sigură că nu pot să mă duc la Steve ?

Laureen se apleacă peste balustrada scării.

— Jeffrey Leonard Masterson, îți interzic categoric să-l deranjezi pe Steve, mă auzi ?

Înțelegând de data asta că mama lui nu mai glumea, Jeff ridică din umeri și ieși din casă pentru a se alătura lui Heather și Kelly.

Laureen își dădu cu puțin parfum în spatele urechilor. Detesta situațiile de genul acesta. Se ducea să întâlnească un bărbat pe care nu-l cunoștea, într-un restaurant în care nu pusese

niciodată piciorul. Și toate astea pentru ce ? N-avea nici cea mai mică idee.

Dar acum era prea târziu să se răzgândească. Coborî scara și în timp ce-și punea taiorul, telefonul începu să sune. Se gândi o secundă să nu răspundă. Dar dacă era Frank pentru a anula întâlnirea ? Speranța aceasta o convinse să ridice receptorul.

Nu era Frank. Mai întâi fu o secundă de tăcere, apoi auzi vocea caldă, de acum familiară.

— Laureen ? Sunt eu, Steve.

Urmă o nouă pauză.

— Te-am mințit.

După care închise telefonul.

Laureen rămase uluită o clipă, cu receptorul în mână, înainte de a-l pune la loc. Mințise ? În ce privință ? Și de ce îi telefonase ? Doar ca să-i spună asta ?

Oricum, nu mai avea timp să-l sune și să-i ceară explicații. Luă în grabă cheile mașinii și ieși din casă.

*

* *

— Vreți să beți ceva ? îi propuse Frank, ridicându-și privirea de pe lista de vinuri și aperitive.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

Frank fusese o surpriză plăcută. Spre deosebire de bărbații înfumurați prezentați de An-

gela până acum, Laureen descoperi că vărul ei era un bărbat foarte plăcut şi chiar încântător. Părul lui şaten, uşor încărunţit la tâmple şi blândeţea ochilor negri, scoşi în evidenţă de gene dese şi negre îi confereau un farmec incontestabil.

Angela menţionase într-o zi că Frank era „puţin" timid. Şi Laureen intrase în panică. Deoarece ea, în astfel de situaţii în orice caz, era „foarte" timidă. Şi ideea de a petrece o seară zâmbind unui însoţitor tot atât de tăcut ca ea n-avea nimic îmbucurător. Fireşte, în cazul lui Steve, nu exista o asemenea problemă. Cu el...

Puse brusc capăt acestor gânduri. Tot timpul drumului până la restaurant, îşi promisese să şi-l scoată din minte pe vecinul ei. Ar fi fost deplasat să ia masa cu un bărbat visând în acelaşi timp la altul.

Laureen acordă o atenţie exagerată studierii meniului, pretinzând că ezită între fileul de limbă-de-mare cu pasăre şi antricotul în sos de vin. În realitate, îşi frământă mintea pentru a găsi un subiect de conversaţie. Frank o scuti de chin.

– De data aceasta, zise el, Angela n-a exagerat. Sunteţi aşa cum v-a descris.

– Adevărat ?

Zâmbi amuzată, văzând că dădea glas propriilor ei gânduri.

– Când m-a sunat Angela, la începutul săp-

tămâiii, nu ştiam la ce să mă aştept. Vrea tot timpul să-mi prezinte prietene de-ale ei. După cum lasă de înţeles, cunoaşte o mulţime de tinere femei celibatare, una mai frumoasă decât alta care sunt gata să leşine doar la ideea de a-şi petrece o seară cu mine.

Laureen clătină din cap râzând încet.

– Cred că şi-a greşit vocaţia. Ar fi trebuit să deschidă o agenţie matrimonială. Nici nu mai ştiu de câte ori a încercat să mă arunce în braţele acestor bărbaţi nemaipomeniţi, pe lângă care Făt-Frumos este de-a dreptul lipsit de strălucire.

După acest început, atmosfera se destinse puţin. Laureen puse lista cu meniul pe masă.

– Am divorţat acum şase luni, o puse la curent Frank. Dar după paisprezece ani de căsnicie, mi-e greu să-mi reiau viaţa de celibatar.

– Da, înţeleg, zise Laureen. Când ieşeam cu Larry, soţul meu, eram amândoi la universitate, dar vremurile s-au schimbat, de atunci. În sfârşit, mai cu seamă noi...

Frank aprobă cu un semn din cap.

– Avem câţiva ani în plus. Am devenit mai... nu îndrăznesc să folosesc cuvântul „ponderaţi", dar..

Se rezemă cu coatele de masă şi continuă :

– Astăzi, viaţa este mult mai complicată. Îmi dau seama că, într-o legătură, rolul bărbaţilor s-a schimbat. Femeile nu mai sunt fiinţele gin-

gașe cum se presupunea că sunt când aveam douăzeci de ani, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Absolut. Dar nici bărbații nu mai sunt aceiași.

– Asta este sigur.

Chelnerul se prezentă să ia comanda, după care conversația lor continuă. Stânjeneala de care se temuse nu-și făcu apariția. Dimpotrivă, pe măsură ce trecea timpul, între ea și Frank se stabili un soi de complicitate. Până într-atât încât, foarte firesc, ajunse să vorbească despre Steve.

– S-ar spune că farmecul lui Marlon Brando și Paul Newman împreună ar păli pe lângă el, glumi Frank.

– Absolut. Pe deasupra, se poartă extraordinar cu Jeff.

– În cazul acesta, care este problema ?

– Soția și fiul lui.

– Oh, este căsătorit ?

– A fost. După câte am înțeles, soția l-a părăsit, iar fiul a murit la puțin timp după aceea.

Frank clătină din cap.

– Ce nenorocire ! S-a întâmplat de mult ? întrebă el luând o înghițitură de cafea.

– Nu știu. Steve n-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie la povestea asta.

– Niciodată ?

– Nu. Ceea ce știu, am aflat de la o vecină.

– Și asta vă necăjește, nu-i așa ?

Întrebarea aceasta deschise brusc ochii Laureenei. Bineînţeles. După ce aflase de nenorocirea lui Steve, aşteptase în mod inconştient ca să-i vorbească el însuşi despre asta. Să aibă destulă încredere ca să-şi deschidă inima în faţa ei. Ca să-şi împartă durerea cu ea.

Frank şi Laureen mai întârziară câtva timp discutând despre artă şi despre politică, apoi se despărţiră în parcarea restaurantului. Frank se aplecă s-o sărute prieteneşte pe obraz. Fără s-o spună cu voce tare, erau conştienţi că nu se vor mai vedea. Seara aceasta nu fusese decât un episod agreabil din viaţa lor; poate că ajutase pe Frank să-şi dea mai bine seama de solitudinea lui şi pe Laureen să înţeleagă ce o deranja în privinţa lui Steve.

Primul lucru pe care-l remarcă oprind maşina în faţa casei ei, fu întunericul în care era cufundată casa lui Steve. Rămase un timp aşezată la volan, cu un sentiment de solitudine şi dezamăgire. Ar fi dorit să stea de vorbă cu el. Să-i ceară explicaţii asupra telefonului pe care i-l dăduse înainte de a pleca. Să-l incite să se destăinuiască în legătură cu soţia şi fiul lui. Dar momentul era fără îndoială prost ales.

*
* *

Lui Jeff îi fu greu să se trezească atunci când Laureen veni să-l ia de la Heather. Istovit, ador-

mise pe canapea. Mormăi câteva întrebări la care nici măcar nu aşteptă răspuns, apoi urcă în camera lui şi se culcă după ce-şi scoase pantofii. Laureen zâmbi. Nu era prima dată când adormea îmbrăcat. La urma urmei, ce importanţă avea ?

Coborî în salon şi se aşeză pe canapea. După o scurtă ezitare, ridică receptorul şi formă un număr.

Steve răspunse după a doua sonerie a telefonului. Inima ei se strânse.

– Alo ?

– În legătură cu ce m-ai minţit, Steve ? şopti ea.

– Unde eşti ?

– Acasă.

– Vin înaată.

Şi închise imediat telefonul. Două minute mai târziu, era în faţa uşii şi o privea pe Laureen ca şi cum n-o văzuse de luni de zile.

– O.K., zise el intrând. Ai câştigat.

– Am câştigat, ce ?

El se lăsă să cadă într-un fotoliu, fără să-i răspundă la întrebare.

– Ai petrecut bine ?

Ea se aşeză în faţa lui.

– Excelent. Frank este un bărbat simpatic. Ne-am întâlnit la Sagittaire, un restaurant care...

– Îl ştiu.

– În legătură cu telefonul înainte de a pleca, ce...

— Cum este ?

— Cine ? Frank ? Este... fermecător. Divorțat și foarte singur.

— Cu ce se ocupă ?

Ea ridică din umeri.

— Nu prea știu, n-am discutat despre profesiile noastre. Cred că lucrează în domeniul asigurărilor.

— În cazul acesta, despre ce ați vorbit ?

Dacă ar fi știut că fusese subiectul principal al discuției din timpul cinei cu Frank !

— Steve, sinceră să fiu, nu-ți înțeleg interesul de a analiza evenimentele acestei seri. Vrei o cafea ?

— Îl vei reîntâlni ?

Ignorându-i întrebarea, Laureen se ridică pentru a se duce să pună cafetiera în priză. Steve veni imediat lângă ea. Se întoarse și se pierdu în ochii mai întunecați decât adâncurile mării.

— De ce ai ieșit cu el, Laureen ?

Era oare suferință ceea ce răzbătea din vocea lui ? Nu, nu se putea, după nepăsarea de care dăduse dovadă chiar în după-amiaza aceea. Și totuși... Totuși, nu era nici o greșeală. Steve era de-a dreptul gelos.

— Te-a sărutat ? insistă el.

Nu-l văzuse niciodată atât de încordat, ca și cum viața lui depindea în întregime de răspunsul pe care-l aștepta cu nerăbdare de pe buzele ei.

Luându-i fața în mâini, își repetă întrebarea.

— Frank te-a sărutat, Laureen ?

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Dar ai fi dorit s-o facă, nu-i aşa ?

— Nu ştiu, murmură ea.

Nu ar fi acceptat sărutul lui Frank, şi nici al altcuiva. Singurul bărbat de care voia să fie sărutată era acela care în clipa aceea o ţinea prizonieră cu privirea lui arzătoare. Bărbatul ale cărui buze puseră stăpânire cu ardoare pe gura ei...

CAPITOLUL VIII

— Cum este vărul Angelei ? o întrebă Jeff.

— Foarte drăguț, răspunse Laureen așezându-se la masă în fața ceștii de cafea.

Jeff continuă să mănânce din farfuria lui cerealele cu fructe. Era târziu. De data aceasta, Laureen dormise mai mult și se trezise o dată cu fiul ei.

Jeff șovăi, apoi întrebă, fără să-și ridice privirea din farfurie.

— Mai drăguț decât Steve ?

— Nu. Steve este mai drăguț.

Deși „drăguț" nu era cu siguranță cuvântul pe care l-ar fi ales ca să-l descrie pe Steve.

Un zâmbet întinse colțul gurii lui Jeff.

— V-am văzut ieri.

Ea își încruntă sprâncenele, așteptând ca el să continue.

— În timp ce vă sărutați, preciză el.

— Când ?

Întrebare stupidă. Nu putea fi decât seara, când Steve venise după ce-i telefonase. El își exprimase emoțiile, gelozia, și înainte chiar de

a-şi putea da seama ce se întâmplă, se treziseră unul în braţele celuilalt.

— Tu credeai că dormeam, dar l-am auzit vorbind pe Steve şi voiam să văd de ce venise. Şi când am coborât, v-am văzut.

Înghiţi o lingură zdravănă de cereale.

— Ştii, într-o zi, Steve şi cu mine am vorbit despre fete. Mi-a spus că sunt ca nişte mere. La început, când sunt verzi, sunt puţin cam acre, dar după aceea se coc, şi atunci sunt foarte dulci.

— Înţeleg. Şi mai târziu, se fac compoturi din ele, mormăi ea pentru sine.

Laureen întinse unt pe o felie de pâine prăjită, gândindu-se că nu-i prea plăcea să fie comparată cu un măr.

Jeff termină restul de lapte cu înghiţituri mari şi zgomotoase, apoi îşi şterse gura cu dosul mâinii.

— Presupun că vei avea în curând un bebeluş ? întrebă el.

Laureen era cât pe ce să se înece cu mâncarea din gură. Întrebarea aceasta o luase complet pe nepregătite. Începu să tuşească, ţinând şervetul la gură. Jeff veni s-o bată pe spate. Când reuşi în sfârşit să respire, avea obrajii uzi de lacrimi.

Îngrijorat, Jeff luă un şervet, îl udă la robinetul de la chiuvetă şi i-l întinse

— Ţi-e mai bine, mămico ?

Ea își tamponă fața cu șervetul și clătină din cap.

– Da, Jeff, mulțumesc.

Îi trebuiră totuși câteva minute ca să-și revină. Nu avusese de gând să abordeze acest subiect delicat, înainte de a trece câtva timp.

– Jeff... copiii nu se fac când oamenii se sărută, îi spuse ea.

– Nu ? Ești sigură ?

– Bineînțeles.

El se gândi o secundă, apoi continuă :

– Presupun că n-o să-mi spui că trebuie să faci economii pentru a avea un copilaș, așa cum ai făcut-o pentru casă și acum pentru gard.

Discuția începea să devină stânjenitoare pentru Laureen, care ar fi vrut să se fi pregătit înainte.

– Nu este chiar același lucru.

– Atunci de ce nu pot avea un frățior sau o surioară ? Mie mi-ar plăcea mult.

Laureen puse șervetul pe masă și își frecă fruntea, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Înainte de a avea un copil, Jeff, trebuie să existe un soț. Un tată...

– Bineînțeles ! Doar n-o să-l faci singură !

Jeff ridică din umeri, indignat că-i putuse pune inteligența la îndoială.

– Ar trebui să te căsătorești cu Steve, mai întâi. Îl iubești, nu-i așa ? Altfel, nu l-ai fi sărutat așa cum ai făcut-o.

Laureen clătină din cap, tulburată. Da, îl

iubea pe Steve, cu toate acestea viața nu era atât de simplă. Dar cum să-i explice asta unui copil de zece ani ?

– Păreai foarte serioasă, când îl sărutai, continuă Jeff. Și tocmai când urcam scara, l-am auzit că te invită în seara asta la cină, singură cu el.

Data viitoare, când Steve și cu ea vor avea elanuri de tandrețe unul față de celălalt, se gândi ea, vor trebui să facă în așa fel încât să se închidă într-un dulap, în pivniță sau măcar în spatele unei uși. Indiferent unde, numai ca Jeff să nu-i mai poată spiona.

– Te duci, nu-i așa ?

– Da, dar...

– Atunci, care este problema ? Vrei să-i cer lui Steve să se însoare cu tine ?

– Jeff ! exclamă ea ridicându-se. Numai asta ar mai lipsi ! O căsătorie este ceva important, iar Steve și cu mine suntem destul de mari pentru a ne descurca fără ajutorul tău. E limpede ?

– O.K., oftă el. Nu te supăra... Ar fi formidabil dacă te-ai căsători cu el.

O privea cu insistență, solicitând parcă un răspuns care să-l liniștească. Din nenorocire, nu-i putea da nici un răspuns.

– Nu-i atât de simplu, Jeff.

Băiatul clătină din cap, apoi puse farfuria în chiuvetă înainte de a se îndrepta spre ușă.

– Mă duc să-l caut pe Jimmy Wallach ca să mă antrenez cu el pe terenul școlii, o anunță el.

— De acord. Între timp, eu mă duc să fac niște cumpărături de la supermagazin.

*

* *

— Sunteți Laureen Masterson, nu-i așa ?

Femeia care-i pusese întrebarea înaintase cu cărucioru! de cumpărături lângă Laureen. Trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani, poate puțin mai mult.

Laureen încuviință cu o înclinare din cap, zâmbindu-i acestei femei cu privire blândă.

— Într-adevăr.

— Sunt Joyce Wallach, mama lui Jimmy.

— Oh, bineînțeles.

Laureen strânse cu plăcere mâna întinsă de Joyce, încântată să alăture o figură acestei voci pe care o auzise de mai multe ori la telefon.

— Voiam de mult să vă invit să veniți la o cafea, zise Joyce, dar am reînceput să lucrez cu jumătate de normă și încă n-am reușit să-mi organizez timpul. Poate că aveți timp să luăm acum un ceai ?

— Cu plăcere. Sunt atât de bucuroasă să vă cunosc în sfârșit.

Luară câte un pahar cu ceai de la barul cu autoservire al magazinului și se așezară la o masă.

— Se pare că Jeff este un excelent jucător de base-ball.

— Oh, se descurcă destul de bine. Dar a fost extraordinar de decepţionat că Jimmy şi cu el n-au putut fi în aceeaşi echipă.

— Da. Cum Jimmy este născut în ianuarie şi Jeff în decembrie, sunt în clase diferite. Este o prostie, nu-i aşa ?

Joyce puse zahăr în ceai şi învârti viguros linguriţa în pahar.

— Să ştiţi că voiam neapărat să vă vorbesc. Sunt atât de mulţumită că...

Se opri pentru a se apleca spre Laureen ca să-i pună o mână pe braţ.

— L-am întâlnit deunăzi pe Steve Camden. Nu puteam să-mi cred ochilor. Am avut impresia că-l văd revenit cu zece ani în urmă, înainte ca toate acele nenorociri să se abată asupra lui. Nu pot să spun cât sunt de mulţumită pentru el.

— Într-adevăr, Steve se poartă minunat cu Jeff.

Laureen avu din nou senzaţia penibilă că Steve era poate interesat mai mult de Jeff decât de ea.

— Iar eu cred că dumneata şi Jeff faceţi minuni pentru el, zise Joyce. Soţul meu şi cu mine îl cunoşteam foarte bine pe Steve înainte de divorţ. Bill juca golf cu Steve în fiecare sâmbătă. Şi apoi Janice s-a hotărât să divorţeze şi l-a luat pe Bobby cu ea. Trebuie să recunosc faptul că Steve a făcut într-adevăr tot posibilul pentru a salva această căsnicie, cu toate că nu se

mai înțelegeau de o bună bucată de timp. Dar Steve se gândea înainte de toate la fiul lui și voia să evite cu orice preț traumatismul unui divorț. Din nenorocire, Janice...

Pe neașteptate, Joyce se opri, dându-și seama că flecărise prea mult.

– Scuză-mă, nu voiam să alunec pe panta acestor confidențe. De acum înainte, toate astea aparțin trecutului. Țineam numai să-ți spun cât de mulțumită sunt că v-a întâlnit.

Laureen trebui să-și muște limba ca să nu-i ceară lui Joyce să continue.

– Iar Jimmy are în sfârșit prietenul pe care și-l dorea, adăugă aceasta din urmă. Există atât de puțini băieți de vârsta lui în cartier! N-a lipsit mult să aprindă bucuros un foc de artificii în ziua când Jeff s-a înscris la școală.

– La început, Jeff era tot atât de disperat că ne-am mutat aici. Când și-a dat seama că în jurul nostru erau numai fete, am crezut că voi fi nevoită să apelez din nou la agenția de mutări.

Începură amândouă să râdă. Joyce se rezemă de spătarul scaunului.

– În ultimii zece ani, au fost destul de puține schimbări în cartierul nostru. După cum ai putut să-ți dai seama, suntem uniți. Heather s-a mutat în urmă cu doi ani, dar s-a adaptat imediat. În ceea ce-l privește pe Steve... Știu că acea casă aparține familiei lui de mai multe generații, dar îmi închipuiam totuși că se va

muta, după moartea lui Janice și-a lui Bobby.

Laureen nu-și putu stăpâni o exclamație de surpriză înăbușită.

— Poftim ?

— Credeam că Steve va pleca să se instaleze în altă parte, repetă Joyce.

— Da, dar... ce ai spus, după aceea ? În legătură cu... Janice și Bobby ?

Cuvintele ieșeau cu greu din gâtul uscat al Laureenei.

— Oh, credeam că ești la curent. Eram sigură că... în fine, că Steve ți-a explicat.

— Știam despre Bobby. Jimmy i-a vorbit despre asta lui Jeff. Dar nu știam nimic despre Janice. Heather mi-a vorbit despre divorț, dar nu mai mult.

— Nu cred că știe mai mult. Cum îți spuneam adineauri, s-a mutat prea de curând ca să cunoască toată povestea, iar Steve, nu este cu siguranță omul care să-i fi spus.

— Când s-au întâmplat toate astea ?

— Acum câțiva ani. A fost o asemenea dramă ! oftă ea clătinând din cap. Doar când mă gândesc la asta și mă simt încă răvășită. Nu vreau să acuz pe nimeni, dar dacă ar fi să existe cineva răspunzător de chestiunea asta, n-ar putea fi fără îndoială decât Janice. Nu era genul de femeie ușor de cunoscut, încă și mai puțin de iubit. Știu că nu este decent să-i vorbești de rău pe morți, dar...

Joyce oftă din nou.

— Nu cred că mă înșel afirmând că Janice i-a făcut un serviciu lui Steve părăsindu-l. Firește, nu era și părerea lui Steve. Era îndrăgostit de soția lui și își iubea la nebunie fiul. Dacă vrei să știi părerea mea, închidea ochii la defectele soției lui pentru binele lui Bobby.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Laureen.

Poate că nu era corect să profite de volubilitatea unei vecine pentru a cunoaște evenimentele care-l priveau pe Steve, dar Laureen nu mai putea suporta să fie în necunoștință de cauză. Iar Joyce părea foarte fericită s-o informeze.

— Janice se plângea mereu de cariera lui Steve. Luam din când în când o cafea împreună și ea se văicărea tot timpul. După părerea ei, Steve se mulțumea cu situația lui mediocră de avocat, în timp ce ar fi putut câștiga mai mult dacă ar fi vrut. Dar Steve își iubea munca și era mai interesat de afacerile de care se ocupa decât de latura financiară. Janice n-a vrut niciodată să înțeleagă asta. De altfel, nici măcar nu încerca. Pur și simplu, nu era niciodată mulțumită. Voia mai mult, mereu mai mult.

— Lucra ?

— Nu. Ar fi fost mai bine, desigur. Pentru că-și petrecea zilele rumegându-și resentimentele. Detesta casa, vecinii... În fine, pe scurt, totul era pentru ea un pretext să-și manifeste nemulțumirea. Într-o zi, și-a jucat ultima carte. A plecat de acasă, luându-l pe Bobby cu ea.

— Dar Steve n-a încercat să obțină custodia copilului ?

— Bineînțeles că da. El știa, ca toată lumea de altfel, că Janice îl folosea pe Bobby drept mijloc de șantaj față de el, nimic mai mult. N-a fost niciodată genul foarte matern, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și apoi, dacă vrei să știi totul...

Joyce se apleca peste masă și cobori vocea :

— Janice era alcoolică. Am trecut de mai multe ori pe neașteptate pe la ei ca să-l caut pe Jimmy și am surprins-o pe Janice bând. Nu în fața mea, firește, dar se vede imediat când cineva a înghițit mai multe whiskyuri, nu-i așa ? Eram hotărâtă să depun mărturie în favoarea lui Steve, la proces, și i-am spus-o. El mi-a mulțumit, dar accidentul a survenit înainte ca el să poată întreprinde ceva.

— Accidentul ?

Laureen simți o greutate apăsându-i pieptul Cuvântul acesta îngrozitor evoca pentru ea o altă tragedie. Aceea care o nimerise exact în urmă cu zece ani.

— Da. În întregime, din vina lui Janice. Băuse, și n-ar fi trebuit să pună mâna pe volan. În ajun, Steve se dusese să-și vadă avocatul. Își dădea seama că Janice devenea din ce în ce mai iresponsabilă și voia să-l redobândească pe Bobby înainte ca ea să provoace o dramă. Până la plecarea ei, el nu înțelesese în ce măsură ajunsese dependentă de alcool.

— Dumnezeule ! murmură Laureen. Trebuie să se fi simţit atât de vinovat.

— A fost îngrozitor.

Vocea lui Joyce tremura uşor.

— Atât de îngrozitor încât mă întrebam cum va trece Steve prin această încercare. S-a închis în casă şi a întrerupt orice legătură cu oamenii din cartier. Era cumplit să ştiu că nu puteam face nimic. După câteva luni, a reînceput o viaţă activă, dar n-a mai fost niciodată acelaşi.

Joyce îşi termină ceaiul şi puse paharul gol pe masă, clătinând din cap.

— Lucrul cel mai rău, este că Janice ar fi avut câştig de cauză dacă ar fi avut răbdare. Acum doi ani, Steve a acceptat să intre ca asociat la firma de avocatură cea mai renumită din San Francisco. Are de atunci o poziţie remarcabilă şi un salariu mai mult decât înse[illegible], dar sunt sigură că nu-i pasă. Este tipul de om care poate abandona toate astea fără să stea pe gânduri.

— Poate că ai dreptate, încuviinţă Laureen. Mi-a destăinuit nu de mult că are o proprietate la nord de San Francisco şi intenţionează să se instaleze acolo. Majoritatea weekend-urilor şi le petrece acolo, reparând vechea clădire a fermei.

— Bănuiam că este vorba despre aşa ceva, zise Joyce. Circulau zvonuri în cartier că se întâlneşte cu o femeie, dar este suficient să-l cunoşti bine pe Steve pentru a-ţi da seama că

este o aberație. Ca și cum ar fi genul lui să se ascundă pentru a trăi cu cineva.

Laureen simți deodată că-i este rușine acordând atenție acestor zvonuri.

– Am crezut mult timp, reluă Joyce, că Steve nu-și va reveni niciodată după pierderea lui Janice și a fiului lui. Dar acum sunt convinsă de contrariul. Și sunt sigură că ai o mare influență în această revenire.

– Oh, el... și-ar fi revenit cu siguranță și fără mine.

– Se poate, dar îți repet, Steve n-a părut de mult timp atât de fericit. Nu știu ce sentimente nutrești pentru el, bineînțeles, dar te asigur că nu vei putea găsi un bărbat mai bun decât el.

– Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de el, murmură Laureen.

Nu îndrăzni s-o privească pe Joyce, uluită de această mărturisire. Mai întâi, nu dăduse glas acestor cuvinte nici măcar în sinea ei, și apoi de ce s-o aleagă drept confidentă pe femeia aceasta pe care n-o cunoștea decât de o jumătate de oră ?

– Dar cred că este extraordinar ! exclamă spontan Joyce.

– Eu nu.

Revenindu-și din propria ei uimire, Laureen se simți cuprinsă de o mânie crescândă. Steve nu-i spusese nimic despre toate aceste întâmplări, n-o considerase demnă de încrederea lui,

și ea suferea. Cu toate acestea, suferința ei nu era comparabilă cu ceea ce trebuia să fi îndurat Steve în fiecare dimineață, în toți acești ani.

– Doamne Dumnezeule, oftă Joyce. Am stricat totul, nu-i așa ? Ar fi fost mai bine să tac. Acum ești răvășită, și asta din cauza mea.

– Nicidecum, Joyce.

Laureen încercă să zâmbească, dar trebui să renunțe.

– Sincer, îți sunt recunoscătoare că mi-ai povestit despre Janice și fiul lui Steve.

Ar fi vrut să plângă. Pentru Steve, dar și pentru ea însăși. Își luă repede rămas-bun de la Joyce și se întoarse acasă.

*

* *

Când coborî din mașină, Steve își uda peluza. El îi făcu un semn cu mâna, dar ea simulă că nu-l observase. Avea neapărat nevoie să rămână singură un timp, înainte de a-l vedea.

Dar Steve nu-i acordă această șansă. Își scotea cumpărăturile din portbagaj când el se apropie de ea, alergând.

– Laureen ! Așteaptă o clipă !

Ochii lui zâmbeau în timp ce se apropia.

– Jeff a spus ceva după ce ne-a văzut sărutându-ne, ieri ? întrebă el.

– Da, dar nu trebuie să-ți faci griji. Am stat de vorbă cu el. Subiectul este închis.

- La naiba ! zise el pocnind din degete. Așadar, nu voi fi obligat să te iau în căsătorie cu pistolul la tâmplă ?

Ea scutură din cap fără să-l privească. Simțea un nod dureros în gât.

– Laureen ?

În gura lui, numele ei avea blândețea unei mângâieri.

– Este ceva care nu merge ?

– Nimic. Totul este în ordine, răspunse ea din vârful buzelor.

Steve îi luă punga din brațe. Ar fi trebuit să se opună, dar nu avea putere. Se îndreptă spre casă, cu Steve în urma ei.

– Ce s-a întâmplat ? insistă el punând punga pe masa din bucătărie.

– Nimic, te asigur. Numai că am multe treburi de făcut dacă trebuie să ieșim diseară.

– Fă-te frumoasă, îi șopti el. Te duc într-un loc foarte șic.

Laureen trecu în gând în revistă toaletele din șifonierul ei. Alegerea va fi făcută repede ; rochiile de seară nu se înghesuiau pe umerașele ei.

– Cu siguranță, nu mă voi lăsa întrecut de Frank, glumi el. Te voi uimi cu șampanie, strălucire și fast.

Ca și cum avea nevoie de artificii ca s-o amețească. Cu mintea în altă parte, începu să scoată lucrurile din pungă.

– Nu va fi necesar, zise ea abia auzit.

El se apropie și-i puse mâinile pe umeri.

– Despre ce vorbești ?

– Despre fast.

Parcă împinși de un semnal nevăzut, căzură unul în brațele celuilalt. Degetele lui Steve se înfundară în părul Laureenei, în timp ce punea stăpânire cu un geamăt surd pe buzele ei.

Laureen răspundea cu ardoare acestei îmbrățișări când auzi deschizându-se ușa de la intrare. Se îndepărtă fără tragere de inimă de Steve chiar în clipa când Jeff intra în bucătărie.

Băiatul se opri și-i privi pe rând, conștient fără îndoială că întrerupsese ceva.

– Mămico, știi dacă este coca-cola în frigider ?

– Nu mai este, dar am cumpărat. Este încă în portbagaj, cu restul cumpărăturilor. Poți să te duci după ele ?

– Merg cu tine să-ți dau o mână de ajutor, interveni Steve.

Cinci minute mai târziu, Jeff bea o coca-cola și își ridică privirea spre Steve.

– Pot să mă duc să mă joc cu Blackie ?

– Du-te. Vin și eu, trebuie să termin de udat peluza. Pe curând, Laureen, adăugă el cu o privire insistentă.

Ușurată că are câteva minute de liniște, Laureen pregăti sandvișurile lui Jeff pentru seară, apoi ieși în fața casei cu un pahar de oranjadă în mână.

Jeff îi aruncă lui Blackie o minge mică de cauciuc, pe care câinele i-o aducea la picioare.

– Hei, mămico, priveşte ! Şi el poate să mi-o arunce !

– El ?

– Da, o să vezi. Haide, Blackie, aruncă !

Laureen începu să râdă când văzu cu uimire câinele sărind şi lovind mingea cu capul, spre stradă. Aplaudă, dar se opri brusc, cuprinsă de teamă. Reacţia lui Steve o făcu să înţeleagă situaţia. El îşi lăsase furtunul pentru stropit şi se repezise strigând spre băiat.

Absorbit de joc, Jeff alerga spre stradă după minge, fără să privească în jurul lui.

Abia atunci văzu Laureen maşina care venea cu viteză din capul străzii, direct spre fiul ei...

CAPITOLUL IX

— Jeff ! ţipă Laureen.

Sări în picioare, cu mâna la gură, în clipa în care Steve îl prindea pe Jeff de mijloc şi-l trăgea înapoi. Se rostogoliră amândoi pe peluză. Laureen ajunse la ei alergând.

— Jeff ! De câte ori va trebui să-ţi mai spun să te uiţi înainte de a traversa ? strigă ea cu o voce ascuţită. De câte ori, spune ?!

Teama lăsase brusc loc furiei şi trebui să se stăpânească pentru a nu-şi pălmui fiul care se ridica, indignat şi roşu de ruşine.

— Văzusem maşina, jur ! Tocmai mă opream !

— Intră imediat în casă, zise ea şi picioarele începură brusc să-i tremure. Şi aşteaptă-mă !

Jeff, gata să protesteze din nou, văzu chipul neînduplecat al mamei sale şi consideră preferabil să se supună fără să discute. Blackie îl urmă, cu mingea în bot, încercând să-l întărâte să reia jocul.

— Nu mai pot să mă joc, Blackie, bombăni Jeff, destul de tare ca Laureen să-l audă. Mama

este în plină criză de nervi ; voi fi lipsit și de televizor.

Lui Steve îi trebui mai mult decât lui Jeff ca să-și revină din emoție. Așezat pe iarbă, își trecu mâinile peste față. Tenul lui era livid și o expresie de groază îi stăruia în ochi.

Laureen îngenunche în fața lui.

– Totul e bine, îi spuse ea încet. Jeff n-a pățit nimic.

Steve clătină din cap ; părea că nici n-o vede.

– Steve... Ți-e bine ?

– Eu... nu știu.

Schiță un zâmbet slab, dar privirea lui rămânea rătăcită. Își apăsă inima cu o mână, apoi scutură din cap.

– Am crezut că Jeff nu văzuse mașina și... Oh, Doamne, dacă băiatul ăsta ar fi fost rănit, eu...

– Îți mulțumesc că ai reacționat atât de repede, murmură ea.

Cu degetele tremurând, atinse ușor fața lui Steve. Avea nevoie să-l atingă, să-l liniștească. El își trecu tremurând brațele în jurul taliei tinerei femei și o trase brusc spre el, strângând-o gata s-o sufoce.

– Vino, îi spuse ea. Îți fac o cafea.

El încuviință în tăcere, dar nu se mișcă. Își ascunse fața la pieptul Laureenei, care-și apăsa obrazul pe părul lui negru. Acum, că teama dispăruse, între ei nu mai rămânea decât tandrețea. O imensă tandrețe.

— Mi-am pierdut fiul, șopti el abia auzit.

Cuvintele păreau smulse din adâncul ființei lui. Laureen își ținu respirația.

— Într-un accident de mașină, acum șase ani, adăugă el.

— Știu, zise ea sărutându-l pe tâmplă.

Steve se îndepărtă de ea, ridicând capul pentru a-i întâlni privirea.

— Cine ți-a spus ?

— Joyce Wallach.

El închise repede ochii.

— Acum cred că am nevoie de cafeaua despre care spuneai.

Jeff stătea bosumflat pe un taburet în bucătărie. Își ridică privirea la intrarea mamei sale.

— Îți jur că văzusem mașina ! susținu el fără nici o introducere.

Apoi își întoarse privirea spre Steve.

— Ce-i cu el ? o întrebă pe Laureen. Parcă a văzut o fantomă.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Chipul lui Steve se destinse puțin.

— Ți-e bine, Jeff ? Sper că nu ți-am făcut rău ?

— Nu.

— Îmi pare rău. Reacția mea a fost desigur exagerată, sunt de acord.

— N-am vrut să vă sperii. M-aș fi oprit.

— Știu.

Laureen zâmbi și răvăși cu mâna părul fiului ei.

— Iar eu m-am înfuriat degeaba. Dar de acum, nu te mai joci cu Blackie lângă stradă, de acord ? Rămâi în grădină. Haide, du-te.

Ușurat, Jeff zâmbi și el, mulțumit.

— Promit, mămico !

O șterse repede, târându-l pe Blackie afară. Ușa se trânti, iar în cameră se făcu liniște.

— Mai bem cafeaua aceea ? sugeră Steve.

Cinci minute mai târziu, Laureen se așeza lângă el, la masa pe care abureau cele două cești. Steve îi luă imediat mâna, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Se numea Bobby, începu el. Avea zece ani când a murit.

— Vârsta lui Jeff...

— Era plin de viață ; casa răsuna întotdeauna de hohotele lui de râs când era aici.

Laureen strânse mâna lui Steve. Ar fi vrut să-l ajute, dar nu găsea pe loc nici un cuvânt care ar fi putut să-i aline suferința.

— Oh, era fiul pe care orice tată visează să-l aibă, continuă el. Inteligent, vioi, sensibil, plin de drăgălășenii. Cu o imaginație extraordinară. Și de asemenea, de o înțelepciune uimitoare pentru vârsta lui. Îmi spunea să nu mă neliniștesc pentru Janice, soția mea, deoarece se va ocupa el de ea.

Laureen își mușcă buzele, simțind lacrimile înțepându-i ochii.

— Steve, nu ești obligat să te destăinui.

Nu era cazul, dacă pentru asta trebuia să redeschidă răni încă necicatrizate.

– Ba da. Ar fi trebuit s-o fac mai demult. Numai că... chiar după atâta timp, îmi este încă foarte greu să vorbesc despre Bobby. În toți acești ani, am fost convins că cea mai bună parte din mine a murit o dată cu el. În momentul de față, n-o mai cred.

– Jeff îți amintește mult de Bobby, nu-i așa ?

Un zâmbet lipsit de bucurie apăru pe buzele lui Steve.

– Bobby era mai puternic decât Jeff, și de asemenea, mai înalt. Sportul lui preferat era baschetul, dar era mai mult spectator decât participant. De fapt, ceea ce-i plăcea mai mult decât orice, era informatica. Dacă ar fi trăit, cred că în această direcție ar fi făcut carieră. Janice n-a înțeles asta niciodată. Ea voia să aibă un fiu sportiv și el încerca să-i facă pe plac.

Privirea lui Steve căzu pe mâinile lor împreunate.

– Janice și cu mine eram divorțați când a avut loc accidentul. A murit o dată cu el. Mă consolez cu gândul că n-au avut timp să sufere, nici unul nici celălalt. După părerea medicilor, au murit pe loc.

Se opri ca să ia o înghițitură de cafea și se strâmbă.

– Ai pus zahăr ?

– Cred că poate ai avea nevoie.

El râse încetișor, clătinând din cap.

— Un motiv în plus să-ţi fiu recunoscător.

Laureen îşi ridică sprâncenele, intrigată, iar el îi atinse uşor buzele cu vârful degetelor înainte de a-i explica :

— Îţi aminteşti ziua aceea când Jeff lăsase impresia că a fugit ?

— Cum aş putea să uit ?

— Puţin după aceea, am plecat pentru două zile la Seattle în interes de afaceri.

— Da, îmi amintesc.

— Într-o seară, după şedinţă, aveam o oră liberă înainte de a lua masa la hotel şi m-am dus să mă plimb. Era încă lumină şi paşii m-au purtat în port. Cerul era de un albastru deschis, iar apa oceanului verde, aproape de culoarea turcoazei. Este ciudat, dar revăd scena cu exactitate. Mă aflam singur pe chei şi priveam un feribot care pleca spre una dintre insule. Şi nu ştiu de ce, m-am gândit la Bobby. S-a petrecut atunci ceva incredibil. Mi-a fost greu mie însumi să-mi explic.

Şovăi, ca şi cum se temea că nu-şi va găsi cuvintele care s-o ajute pe Laureen să înţeleagă.

— Spune-mi, îl îndemnă ea cu blândeţe.

— Ei bine, aşezat acolo, pe chei, nu ştiu cum să-ţi spun, pentru prima dată după moartea lui Bobby, i-am simţit prezenţa mai mult decât absenţa. Era ca şi cum s-ar fi aflat lângă mine arătându-mi oceanul şi punându-mi întrebări. Bobby avea o curiozitate nepotolită şi trebuia

întotdeauna să-i răspund la o sumedenie de întrebări. Atunci am avut impresia că o greutate mi se ridica de pe suflet. Nu mă mai simţisem de ani de zile cu inima atât de uşoară. Şi am început, fără nici un motiv, să zâmbesc: pescăruşilor, vapoarelor, oamenilor... Şi după aceea, nu m-am oprit. Să zâmbesc şi să râd. Să trăiesc.

Mângâie obrazul Laureenei cu vârful degetelor.

– Când m-am întors la hotel, am simţit o dorinţă nebună să-ţi aud vocea. Am sunat sub pretextul că vreau să aflu cum se descurcă Jeff cu Blackie, dar în realitate, cu tine voiam să vorbesc.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

– Laureen, pe cheiul acela am găsit o nouă libertate. Iar tu şi Jeff jucaţi un rol esenţial în această cotitură a vieţii mele. Nu pot defini exact ce se întâmplă, dar este ca şi cum o parte din mine, foarte profundă, este în sfârşit gata să admită că a venit vremea să încep un nou capitol al vieţii mele.

Laureen clătină din cap, neştiind ce ar putea răspunde.

– Problema este, continuă Steve, că am refuzat întotdeauna să înfrunt cu adevărat mânia pe care o încercam faţă de Janice. Accidentul s-a produs în întregime din vina ei. Cu toate acestea, ştiu că n-ar fi putut niciodată să facă în mod conştient ceva care să-i dăuneze lui

Bobby. Îi iubea prea mult. Când te-am întâlnit, am înţeles că trebuia s-o iert. N-am fost niciodată soţul pe care-l visa ea ; am decepţionat-o. Fără voie, bineînţeles, dar nu este mai puţin adevărat că nu găsea nici o satisfacţie în viaţa pe care o duceam. Iar eu refuzam să văd că era mereu nemulţumită, în asemenea măsură încât a început să bea, din ce în ce mai mult. Era cu siguranţă o chemare în ajutor, dar eu nu-i puteam accepta această slăbiciune. Şi din cauza încăpăţânării mele am suferit toţi.

– Eşti prea aspru cu tine, Steve, murmură Laureen.

Dar avu impresia că Steve n-o auzise.

– Furia şi culpabilitatea au fost o greutate constantă, dar n-am vrut niciodată să le înfrunt. De-a lungul anilor, în loc să se cicatrizeze, rănile s-au adâncit. M-am izolat de prieteni şi de colegi şi m-am cufundat cu înverşunare în muncă. Îmi petreceam mai mult timp la birou decât acasă. Blackie era practic singurul meu tovarăş. Şi apoi, acum doi ani, am început să repar clădirea fermei. Acolo îmi petreceam weekend-urile, muncind până când mă prăbuşeam de epuizare.

Trăsăturile lui se relaxară şi pe buze îi apăru un zâmbet cald.

– Uitasem plăcerea pe care o poţi simţi înălţând zmeul într-un parc.

– Acesta a fost motivul pentru care ne-ai invitat la picnic ?

— Ultima dată când am fost în parcul Golden Gate, eram însoțit de Bobby. S-a întâmplat puțin înainte de accident. Hotărârea de a reveni acolo cu voi era ca un fel de încercare de a alunga o fantomă. Mă așteptam mai mult sau mai puțin să trăiesc momente dificile, cu amintiri dureroase, dar n-am simțit nimic din toate astea, dimpotrivă. Am simțit că revin la viață. Uitasem ce înseamnă să râzi. Ție și lui Jeff vă datorez că mi-am regăsit fericirea.

— Mămico, mi-e foame !

Jeff, roșu de cât alergase și se jucase cu Blackie, se opri gâfâind în ușă.

— Vă duceți la restaurant ? o întrebă el. Presupun că nu vreți să mă luați cu voi ?

Steve clătină din cap râzând și se ridică pentru a pune mâna cu afecțiune pe umărul băiatului :

— Astăzi nu, Jeff. În seara aceasta, vom fi doar mama ta și cu mine. Nimeni altcineva.

*

* *

Două ore mai târziu, în fața oglinzii din camera de baie, Laureen continua să se întrebe dacă făcuse bine acceptând să-și petreacă seara cu Steve. Era pe cale să se îndrăgostească de un bărbat care încă nu-și revenise pe deplin după pierderea soției și a fiului lui. Dar cum ar putea oare să-l condamne ? Larry era mort de

aproape zece ani și ea continua să-i vorbească, refuzând să se angajeze într-o altă legătură sentimentală. Asemenea lui Steve, o parte din ea continua să plângă ființa prea curând dispărută și i se părea că inima ei nu va putea niciodată să adăpostească o altă dragoste.

Oftând, se duse să se privească în oglinda înaltă din dormitor. Bluza albă de crep cu mâneci bufante cădea cu suplețe peste fusta midi din catifea de culoare bleu petrol, al cărui tiv atingea ușor carâmbul cizmelor înalte din piele bej. O broșă cu turcoaze îi prindea un șal în jurul umerilor.

Își ridică părul într-un coc lejer din care lăsa libere câteva bucle când Jeff intră în încăpere. El se rezemă de perete, cu o pungă de cartofi prăjiți în mână.

– Ești foarte frumoasă, seara asta.

– Mulțumesc.

După ce înfipse ultimul ac în coc, scoase o pereche de cercei din perle și se apropie de oglindă să și-i pună.

– Îți pui cercei ?

– Da.

Se întoarse cu fața spre el.

– Se potrivesc cu ansamblul ?

Jeff aruncă în gură câteva felii de cartofi și ridică din umeri fără convingere.

– Da. În fine, asa cred... Tata ți i-a dăruit, nu-i așa ?

— Mi i-a oferit în dar la prima aniversare a căsătoriei.

Jeff clătină din cap, gânditor.

— Când voi fi mare, voi fi obligat să fac şi eu genul ăsta de şiretlic ?

— Adică ?

— Ei bine... să cheltui bani ca să fac cadouri unei femei ?

Laureen zâmbi.

— Ţi-o doresc din toată inima. Vei putea de asemenea s-o duci la restaurant pentru a cina în doi, a-i spune cuvinte dulci şi a-i şopti că o iubeşti.

— Hm... nu-i prea amuzant să fii mare. Prefer să te las, altfel o să-mi tai pofta de mâncare.

— Steve va fi aici dintr-o clipă în alta, zise ea în momentul când el ieşea pe uşă. N-ai decât să te duci la Kelly. Şi spune-i lui Heather că n-o să mă întorc prea târziu.

Steve sosi într-adevăr la un sfert de oră după plecarea lui Jeff. Laureen se opri maşinal pentru a se mai privi o ultimă dată în oglinda din vestibul, apoi deschise uşa.

Nu-l văzuse niciodată atât de elegant. Costum de culoare închisă, cu dungi fine, cămaşă de un albastru deschis care-i punea în valoare strălucirea ochilor. Zâmbi când îi făcu loc să intre, fără să poată rosti nici un cuvânt.

Îi luă mâinile şi se îndepărtă de ea ca s-o privească din cap până-n picioare.

— Eşti foarte frumoasă, îi spuse el.

Complimentul era simplu, dar ei îi merse drept la inimă.

— Iar tu... eşti foarte elegant, răspunse ea cu stângăcie.

— Dacă te sărut, risc să-ţi stric rujul de pe buze ?

— Fără îndoială.

— Ei bine, cu atât mai rău. Pentru că te voi săruta, totuşi.

A fost un sărut dulce şi tandru, şi pasionat. Cu un simplu sărut, Steve reuşea s-o facă pe Laureen la fel de maleabilă ca un bulgăre de argilă. Sub mâinile lui, în braţele lui, se însufleţea... Când îi dădu drumul, fu surprinsă şi aproape şocată să-şi dea seama că tremura până în adâncul fiinţei.

— Ţi-am deranjat coafura, zise el.

— Iar tu ai ruj pe buze.

Cu un deget tremurător, şterse urma roşie de pe buzele lui Steve.

— Lasă-mă o clipă să-mi aranjez părul.

El stătu în spatele ei în timp ce-şi potrivi părul în faţa oglinzii din vestibul.

— Eşti gata ? o întrebă el.

Laureen încuviinţă cu un semn din cap, incapabilă să-şi regăsească glasul. Abia când se aşeză în maşină reuşi să vorbească din nou

— Nu mi-ai spus unde ai intenţia să mă duci.

— Am prevenit-o pe Heather, în cazul că ar vrea să dea de noi, dar altfel este o surpriză.

*
* *

Restaurantul „Neptun" era situat afară din oraş şi cocoţat pe o faleză, cu o vedere extraordinară asupra oceanului. Valuri de ceaţă, cum se întâmplă adesea pe coastă, învăluiau restaurantul şi îi dădeau o înfăţişare fantomatică.

Focul care ardea în şemineul mare de piatră era cu atât mai bine venit. Chelnerul şef îi conduse la o masă de lângă peretele uriaş de sticlă de unde puteau să vadă valurile care se izbeau cu putere de stâncile de la baza falezei.

Laureen se aplecă pentru a inspira parfumul greu al trandafirului roşu-închis din vaza înaltă cu reflexe de opal, apoi deschise lista cu meniurile. Denumirile prestigioase ale preparatelor anunţau o bucătărie rafinată, departe de lucrurile obişnuite.

– N-ai glumit când m-ai anunţat că mă duci într-un loc foarte şic, zise ea.

Privirea poznaşă a lui Steve apăru deasupra listei pe care o studia.

– Este o seară deosebită, se mulţumi el să spună.

Discutară în linişte tot timpul mesei şi chiar şi după aceea, în timp ce-şi beau cafelele irlandeze, o cafea cu adaos de whisky şi frişcă. Laureen a fost mirată să constate că nici o clipă conversaţia lor nu era nefirească sau forţată.

Își împărtășeau păreri și se destăinuiau cu o sete de cunoaștere reciprocă ce creștea cu mai multă putere o dată cu fiecare nou subiect abordat.

După ce discutară despre gusturile lor în domenii atât de variate ca muzica, literatura sau arta culinară, Laureen îi vorbi lui Steve despre satisfacțiile pe care i le aducea slujba ei, apoi își exprimă temerile că nu răspundea în întregime solicitărilor lui Jeff.

– Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le împart cu el, dar nu am timp. Mi-ar trebui pentru asta zile de cel puțin treizeci de ore.

Steve îi vorbi despre cariera lui și despre visurile lui.

– Într-o vreme, m-am gândit serios să abandonez totul și să mă retrag la fermă.

– Acum nu te mai gândești la asta ?

– Nu. De acum înainte, nu mai am nici un motiv să mă ascund. Poate mă voi instala acolo, dar fără să renunț la profesia mea.

Își plecă privirea la ceașca de cafea.

– Săptămâna trecută, cineva mi-a propus să-mi depun candidatura pentru un post de senator.

Ea își înălță sprâncenele.

– Și ai acceptat ?

– Nu. Politica nu mă interesează. Dar mărturisesc că propunerea m-a flatat.

– Pe bună dreptate.

El înclină capul, cu zâmbetul pe buze şi cu ochii strălucind de o intensitate ciudată.

— Ţi-am spus cât de frumoasă eşti, în seara asta ?

— De cel puţin trei ori. Ştiu bine că exagerezi, cu toate acestea... când sunt cu tine, am într-adevăr senzaţia că este aşa.

— Nu cred că o femeie mi-a făcut vreodată ûn compliment mai frumos.

Laureen îşi plecă ochii, apoi îi ridică pentru a întâlni din nou privirea lui Steve. Se simţea ameţită de fericire, o fericire căreia şovăia să i se abandoneze. Şi dacă se înşela ?

— Ai ceva împotrivă să ne întoarcem acasă ? o întrebă el, luând-o pe neaşteptate.

— Nu, bineînţeles, dacă aşa vrei.

— Ca să fiu sincer, simt o dorinţă urgentă să te sărut şi dacă mă las în voia acestei dorinţe, riscăm să atragem atenţia.

Sărutul pe care-l schimbară imediat ce se aflară în maşină, a fost dintre acelea pe care era într-adevăr preferabil să fie păstrate pentru momente de intimitate.

— De data asta, cel puţin, nu te-am făcut să plângi, îi şopti el.

— Aş prefera să uităm incidentul acela jenant. Şi acum mi-e ruşine.

— Eu nu vreau deloc să uit. Lacrimile acelea m-au emoţionat într-un mod pe care mi-ar fi greu să-l explic. Cred că ele mi-au permis să-mi dau seama că te voi iubi. După Janice şi Bobby,

credeam că în mine nu mai există dragoste pentru nimeni altcineva. Dar Jeff m-a ajutat să-mi înțeleg greșeala. Inima mea s-a deschis din nou.

Luă mâna Laureenei și o apăsă pe pieptul lui.

– O simți ?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Bate atât de repede !

– Pentru că sunt nervos și emoționat.

Ducându-și mâna la buzunar, scoase de acolo o cutiuță căptușită cu catifea.

Laureen își mușcă buza inferioară.

– Ce-i asta ? întrebă ea cu voce scăzută când el i-o întinse.

– Te iubesc, Laureen.

Vocea lui avea un accent răgușit pe care nu i-l cunoștea.

– Mi-am dat seama de asta când ți-am auzit vocea la celălalt capăt al firului, la Seattle. Și de atunci, fiecare clipă cu tine îmi întărește această dragoste.

Deschise cutiuța și privirea Laureenei descoperi un diamant montat pe un inel de platină.

– Laureen, aș vrea să fii soția mea.

CAPITOLUL X

— Şi m-ai invitat în seara aceasta pentru că... pentru că voiai să mă ceri în căsătorie ?

În ciuda temerilor, nu-şi putea stăpâni bucuria care-i umplea inima.

— Te aşteptai puţin la asta, nu-i aşa ? îi şopti el. N-am căutat niciodată să ascund ce simţeam pentru tine şi Jeff.

Contrar celor spuse de Steve, Laureen era prinsă realmente pe neaşteptate.

— Eu... nu ştiu ce să răspund.

— Un simplu da mi-ar fi de ajuns.

— Dar... Oh, Steve, ar fi atât de uşor pentru mine să-mi unesc viaţa, a mea şi a lui Jeff, de a ta, dar nu ştiu dacă ar fi cea mai bună hotărâre de luat. Sunt atâtea lucruri de luat în consideraţie. Crede-mă, aş fi mulţumită să accept imediat... numai că... nu-i posibil.

— Vrei mai mult timp de gândire ?

Ochii lui erau aţintiţi asupra Laureenei în întunericul din maşină. Ea clătină încet din cap.

– Da.

Pe moment, această explicaţie era plauzibilă. Cu toate acestea, ezitările Laureenei îşi aveau izvorul într-o cauză mult mai profundă. Steve îşi găsise pacea în el însuşi după ce-l cunoscuse pe Jeff. Dar ea ? Oare ce loc ocupa ea realmente în inima lui ? Pretindea că o iubeşte, dar era oare sigur ? Şi ea, cum ar putea vreodată să fie sigură ?

– Îmi pare rău că te decepţionez, murmură ea cu tristeţe.

– Laureen... Ştiu exact ce gândeşti, ce simţi.

– Adevărat ?

Se îndoia de spusele lui. Cu toate acestea, înţelegând că nu-l va putea face pe Steve să aştepte prea mult, se hotărî să se arunce imediat în apă.

– Steve, mă gândeam la ce mi-ai spus după-amiază. Cum ţi-ai dat seama de curând de revenirea după pierderea lui Janice şi a lui Bobby. În timp ce vorbeai, îţi simţeam încântarea. Ai descoperit că ţi-ai recăpătat libertatea, ai spus-o chiar tu. După părerea mea, ar trebui să te întrebi dacă nu cumva această impresie... de revenire la viaţă te face să doreşti să te recăsătoreşti.

– Nu, răspunse el fără nici cea mai mică ezitare. Singurul motiv este acela că sunt îndrăgostit de tine.

Ea scutură din cap, cu îndărătnicie.

— Da, dar Jeff are aceeaşi vârstă cu Bobby şi...

— Laureen, dacă aş fi căutat doar să-mi refac viaţa cu o femeie şi un copil, Heather Lawrence şi fiica ei Kelly, ar fi fost foarte convenabile. Dar eu pe tine te iubesc, pe nimeni altcineva.

— Cum aş putea fi sigură de asta ? Ne cunoaştem atât de puţin.

El îi zâmbi cu tandreţe.

— Prima oară când ne-am sărutat, am ştiut cu siguranţă că eram pe punctul să mă îndrăgostesc de tine. Era în ziua aceea de vineri când m-am întors de la Seattle, îţi aminteşti ?

Ea încuviinţă cu o bătaie a genelor.

— Am fost atât de surprins de efectul pe care sărutul acela l-a avut asupra mea, încât te-am evitat toată săptămâna, după aceea. Până atunci, eram convins că nu mai sunt capabil de a avea sentimente. Dar un singur sărut a fost suficient să-mi zdruncine convingerea. Şi am avut nevoie să dau înapoi, după aceea, pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Din acelaşi motiv, am înţeles că şi tu aveai nevoie de timp ca să priveşti în adâncul fiinţei tale. Vreau să accepţi să devii soţia mea în deplină cunoştinţă de cauză, Laureen.

Ea îşi adânci privirea în ochii lui albaştri, apoi puse oftând capul în scobitura umărului lui. Avea deja mai multă încredere, dar cu toate acestea se hotărî să fie precaută. Şi apoi, voia

atât de mult ca el s-o iubească, își dorea ca dragostea lui să fie egală cu aceea pe care o simțea ea pentru el.

*
* *

— Ai avut timp să arunci o privire peste tabelele pe care...

Angela se întrerupse brusc, apoi își agită mâna în fața Laureenei care clipea din ochi, surprinsă cu gândurile aiurea.

— Da ? Tabelele ? zise ea.

— Ce-i cu tine astăzi ? De fiecare dată când mă uit la tine, ai ochii pierduți în gol.

— Eu... mă gândeam.

— Înțeleg. La ce ?

— La nimic.

— La nimic ! repetă Angela ridicându-și ochii spre cer. Visează cu ochii deschiși, merge ca o somnambulă, dar cu toate acestea nu se gândește la nimic. De cine îți bați joc ?

Dând la o parte cu hotărâre dosarele îngrămădite pe biroul Laureenei, se așeză pe un colț al acestuia și își încrucișă brațele la piept.

— Bun, am așteptat destul. Acum vreau să știu imediat totul. Mai bine spune-mi imediat, pentru că știi foarte bine că nu mă las până când nu aflu tot ce te frământă. Ce fel de prietenă aș fi dacă nu aș reuși să-ți smulg secretele cele mai ascunse ?

Aproape că reuşi s-o facă pe Laureen să zâmbească. Şi numai Dumnezeu ştie că în momentul acela n-avea chef de aşa ceva.

– M-a invitat la cină, recunoscu Laureen.

– Unde ? Într-un McDonald's ?

De data aceasta, Angela reuşi cu adevărat să descreţească fruntea Laureenei.

– Eşti o zăpăcită ! Nu, n-am fost în oraş.

– Mm, şi unde te-a dus, mă rog ? insistă Angela pe un ton hazos de inchizitor.

– La „Neptun". Este un restaurant situat pe faleză.

– Da, îl ştiu. În sfârşit, după nume, din auzite. Excelentă alegere. La urma urmei, poate că tipul acesta nu-i atât de rău.

– Eşti prea drăguţă.

Angela luă un stilou şi-i bătu uşor capătul de bărbie. Avea înfăţişarea unui detectiv aflat în plină anchetă.

– Aşadar, la „Neptun". După părerea mea, n-a fost o alegere fără rost. Punea ceva la cale.

– Fireşte. Preparatele sunt extraordinare. Decorul splendid. Personalul stilat şi...

– Bine, bine. Vrei să lăsăm elogiile pe altă dată ? Să ne întoarcem la oile noastre.

– Asta am luat.

– Poftim ?

– Oaie. În fine, miel. Pulpă de miel cu verdeţuri. O minunăţie.

Angela oftă, prefăcându-se agasată.

— Nu încerca să scapi zbătându-te ca peștele pe uscat.

— Asta avea Steve în farfurie. Un pește nemaipomenit, pregătit cu unt.

— Ascultă, mulțumește-te să răspunzi la întrebările mele, altfel nu mai progresăm. Așadar, „Neptun".

— Ca să fiu sinceră, cred că această alegere avea legătură cu Frank.

— Ce alegere ? Peștele ?

— Nu, restaurantul.

Angela își ridică sprâncenele, cu arătătorul în aer.

— Ha, ha... De ce ? Era gelos ?

— Nu tocmai. Sau poate numai puțin, se corectă ea pentru ce lucrurile să-i pară Angele plauzibile. Steve m-a invitat imediat după ce a aflat de cina mea cu Frank. Asta trebuie să fi neliniștit puțin. Dar nu prea mult. Mi-a spus chiar el că nu este genul gelos.

— Înțeleg. Așadar, alegând restaurantul „Neptun", a vrut să te impresioneze puternic ca să te facă să uiți de cina cu Frank. Hm...

Explicația aceasta păru s-o satisfacă pe Angela, cel puțin deocamdată. Ea se întoarse la biroul ei și, deși rămăsese pe gânduri, reîncepu să lucreze.

Cu toate acestea, în timpul pauzei de masă interesul ei păru să se reînsuflețească.

— Ce face Jeff ? întrebă ea în timp ce stăteau la coadă la autoservire.

– Bine.
– Asta-i tot ?
Laureen luă o tavă şi puse pe ea tacâmurile.
– Cum adică, asta-i tot ?
– Îţi pun această întrebare cam o dată pe săptămână şi am dreptul la un răspuns care să dureze cel puţin douăzeci de minute, cu toate amănuntele ultimelor pozne şi replici ale fiului tău. Astăzi, totul este concentrat într-un singur cuvânt : „bine". În cazul acesta, grăbeşte-te să-mi spui ce s-a întâmplat cu Steve înainte de a-mi stoarce creierii până la nebunie.
– Dar este ceva ce trebuie să rezolv singură.
Laureen se opri în faţa sectorului de salate şi gustări, de unde alese o farfurioară de brânză cu verdeţuri.
– Dar ce faci ?! exclamă Angela. Tu nu poţi suferi brânza ! Eşti complet zăpăcită, biata mea Laureen !
Îi luă cu hotărâre brânza şi o înlocui cu morcovi raşi, care-i plăceau Laureenei la nebunie. Cu Angela, problema era că o cunoştea foarte bine.
Zece minute mai târziu, se aşezau la o masă liberă de lângă fereastră. Angela îşi cără cartofii prăjiţi şi începu să taie friptura fără s-o slăbească pe Laureen din ochi.
– Atunci ? zise ea ducând la gură prima îmbucătură.
– Atunci ce ?
– Ei bine, poate că ar fi bine să te destăi-

nuieşti, nu ? Nu te-am văzut niciodată aşa. Pari prinsă într-un labirint căruia nu-i găseşti ieşirea.

Comparaţia se potrivea de minune cu situaţia. Laureen se simţea într-adevăr pierdută şi încurcată. Era cu un picior în prezent, cu altul în trecut, şi nu ştia ce cale să urmeze.

– M-am văzut săptămâna trecută cu Frank, reluă Angela. Mi-a mărturisit că a fost încântat să te cunoască, dar se îndoia că te va mai vedea vreodată. Se pare că i-ai vorbit toată seara despre Steve. După cum spunea el, aveai ochii în formă de inimă îndată ce-i rosteai numele. Presupun că are dreptate. Îl iubeşti pe Steve, nu-i aşa ?

Laureen oftă adânc, răscolind distrată morcovii cu furculiţa.

– Nu ştiu.

– Ei bine, eu ştiu. Nu te poţi ascunde, Laureen. De câteva zile, trăieşti cu capul în nori. Abia dacă reuşeşti să nu te loveşti de toate mobilele.

– După părerea ta, sunt bună de dus la azil.

– Am spus că eşti îndrăgostită, nu nebună. Chiar dacă poţi fi nebun din dragoste. Aşadar, îl iubeşti pe Steve.

– M-a cerut în căsătorie, mărturisi Laureen în cele din urmă.

Angela împinse tacâmurile şi îşi privi prietena cu ochii tot atât de mari ca farfuria.

– Dar este formidabil ! Extraordinar ! Şi de

ce ești nemulțumită ? Ar trebui să fii foarte bucuroasă, să jubilezi, să dansezi pe masă !

Văzând înfățișarea ursuză a Laureenei, se aplecă spre ea.

— Laureen, bineînțeles că ai acceptat ?

Laureen clătină din cap.

— Nu. I-am cerut un timp de gândire.

— Să te gândești ? La ce să te gândești, Dumnezeule mare ? Este frumos, bogat, prevenitor, te iubește și este nebun după Jeff. Ce-ți mai trebuie ?

În ochii pe care Laureen îi ridică spre Angela străluceau lacrimi.

— Cred că este interesat mai mult de ideea de a întemeia o nouă familie, decât de mine.

*

* *

Răsuci pe toate părțile propunerea lui Steve întreaga săptămână. Continua să fie chinuită de îndoieli. Steve nu se arătă, cu bună știință, și ea îi era recunoscătoare că n-o grăbește în luarea hotărârii. Nu-l văzu, practic, toată săptămâna.

Abia sâmbătă dimineața, în parcul Balboa, unde Jeff participa la cel de-al treilea meci al lui, veni să i se alăture în tribună.

— Credeam că ai plecat la fermă.

— Și să ratez meciul lui Jeff ? Nici nu se punea problema.

Privirea lui o învălui cu tandrețe.

— Mi-ai lipsit teribil, îi șopti el. Nu credeam că este posibil să te simți atât de singur.

— Și tu mi-ai lipsit.

Mărturisirea aceasta păru să-l liniștească.

— Te-ai gândit ?

Laureen își plecă privirea.

— Nu m-am putut gândi la altceva.

— Și ai luat o hotărâre ?

— Nu.

El zâmbi, deși puțin trist.

— Îmi jurasem să nu te întreb nimic, dar nu m-am putut stăpâni. Promit să n-o mai fac. Simt o dorință nebună să te sărut.

Privi în jurul lui, dar observând mulțimea ce-i înconjura, renunță oftând.

— Te iubesc, îi șopti el aplecându-se la urechea ei.

Sărbătoriră toți trei noua victorie a lui Jeff într-un mic restaurant italienesc, nu departe de chei, unde campionul se ghiftui pe săturate cu spaghete și înghețată.

Mai târziu, în port, Jeff alergă pe dig în timp ce Steve și Laureen se așezară pe o bancă.

— Pari obosită, remarcă el cu îngrijorare.

— Da, puțin.

Privirea Laureenei rămase pironită asupra apelor verzi ale oceanului. Steve avea dreptate. Dormise foarte puțin, noaptea trecută.

— Uneori am impresia că sunt la fel ca tine, zise el.

Ea își ridică privirea spre el, cu o întrebare mută în ochi.

— Tristețea, îi explică el. De cât timp a murit Larry ?

— De zece ani. Și într-un anumit fel, încă îmi lipsește.

— Și nu ești sigură că poți iubi un alt bărbat, nu-i așa ? Cel puțin, nu cu aceeași intensitate.

— Nu-i asta. Mi-e teamă... că nu voi înceta să-l iubesc.

Steve își puse mâna pe brațul tinerei femei.

— Laureen... n-am avut niciodată intenția să-i iau locul. Larry face parte din trecutul tău, din tine. Faptul că l-ai cunoscut, că i-ai adus pe lume copilul, te-a modelat. Fără el, n-ai fi fost ceea ce ești astăzi.

Priviră un timp în tăcere ambarcațiile cu pânze ce se legănau pe valuri, după care Steve reluă cu o voce scăzută :

— Bobby a murit în urmă cu șase ani și abia de curând am căpătat curajul să privesc spre viitor. Până acum, durerea era mereu cu mine, o târam oriunde mergeam, ca pe un bagaj de care nu puteam să mă despart.

— Pentru mine este cu totul altceva, obiectă ea.

— Poate, dar mă întreb dacă ești într-adevăr conștientă că Larry a murit. Sunt cel mai în măsură să știu că nu-i ușor să accepți despărțirea de o ființă scumpă. Fără să ne dăm seama, trăim cu fantome.

— Exagerezi, Steve, zise ea stânjenită.

— Poate. Dar tu eşti o femeie foarte frumoasă, Laureen. Plină de viaţă. Inteligentă. Sunt sigur că toată lumea este surprinsă să afle că soţul tău a murit acum zece ani.

— Nu înţeleg.

— Majoritatea văduvelor tinere se recăsătoresc.

— Oh, înţeleg. Vrei să spui că, deoarece nu mi-am căutat imediat un nou soţ, sunt o candidată ideală pentru un tratament terapeutic ? Haide, Steve, îţi dai seama că raţionamentul tău nu stă în picioare.

Jeff le întrerupse discuţia venind în fugă spre ei, agitat.

— Se face un film ! le strigă el arătându-le un grup de gură-cască strânşi în jurul a ceea ce părea într-adevăr un loc de filmare. Sunt actori, cameramani şi toate celelalte. Pot să mă duc şi eu, mămico ?

— Du-te, încuviinţă ea.

— Încearcă să nu ajungi în faţa camerei de filmare, glumi Steve.

Jeff plecă să se alăture masei de curioşi. Steve şi Laureen îl văzură de departe profitând de talia lui mică pentru a-şi face loc să treacă.

— Este un puşti formidabil, Laureen, zise Steve.

— Şi te iubeşte. Pe tine şi pe Blackie.

— Şi mama lui ?

Crezu o clipă că nu va putea rosti cuvintele.

— Şi ea te iubeşte, recunoscu Laureen emoţionată.

Steve zâmbi.

— Dar nu este sigură că poate renunţa la un soţ mort în favoarea unuia viu. Mă înşel ?

Remarca lui îşi atinse ţinta.

— Poate că mi-e teamă de această căsătorie pentru că Jeff îţi reaminteşte de Bobby. Sau pentru că ţi-ai creat imaginea unei soţii himerice şi eu nu corespund acestei imagini.

Steve o privi insistent, evident contrariat.

— Nu, Laureen. Eşti pe un drum greşit. Jeff este un atu în plus, formidabil, în povestea asta, dar eu de tine sunt îndrăgostit. Cu tine vreau să-mi duc viaţa. Cu tine, şi nu cu o himeră plăsmuită de imaginaţia mea. Dacă vrei să ştii părerea mea, cred sincer că apelezi la toate pretextele ca să te eschivezi. Ţi-e teamă să te angajezi, Laureen. Mica lume pe care ţi-ai creat-o este ordonată şi fără nici o primejdie. Dar crezi că asta ar fi dorit Larry pentru tine ?

O cuprinse cu hotărâre de umeri.

— Dacă Larry ar fi lângă tine în clipa asta şi dacă ai putea să-i ceri sfatul, ce crezi că ţi-ar spune ?

— Nu înţeleg, spuse ea abia auzit.

— Ţi-ar spune : „Priveşte-l pe bărbatul acesta, Laureen. Te iubeşte. Îl adoră pe Jeff şi vrea să reînceapă o viaţă nouă. Nu ai dreptul să laşi să-ţi scape această şansă. Nu fi nebună. Căsă-

torește-te cu el." Nu ești de acord ? Nu-i așa că asta te-ar sfătui ?

— Am impresia mai degrabă că o aud pe prietena mea, Angela.

— Cred că m-aș înțelege foarte bine cu această Angela, din moment ce nu mai încearcă să-ți prezinte verii ei divorțați.

Îi dădu drumul și clătină din cap, oftând.

— Te las câteva minute și mă duc să-l caut pe Jeff. Îți spun din nou, Laureen, nu vreau să te grăbesc, dar țin să reflectezi la discuția noastră.

Îndată ce Steve se îndepărtă, Laureen își întoarse privirea spre apele mișcătoare ale oceanului.

— Oh, Larry, șopti ea, oare ce trebuie să fac ?

CAPITOLUL XI

Laureen continua să privească fix valurile care se rostogoleau pe plajă. Şi în acelaşi timp, simţea cum o cuprinde mânia. Pumnii i se încleştară pe genunchi, în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi. Avea senzaţia că se sufocă.

Era mânia pe care nu-şi permisese să şi-o exprime la moartea lui Larry. Pentru părinţii lui Larry, pentru ai ei, pentru Jeff, pentru ea, înfruntase sentimentul de revoltă şi de nedreptate care, altfel, ar fi copleşit-o.

De ce murise Larry ? De ce o părăsise atât de curând, abandonând-o cu un copil, cu facturi neplătite şi cu instalaţia sanitară nereparată ? Nu avea dreptul să-i facă asta ! Şi cu toate acestea, se întâlnise în mod stupid cu moartea, pe şoseaua aceea, din cauza unui viraj prost semnalizat.

Îşi păstrase ani de zile ranchiuna în adâncul fiinţei, simţindu-se vinovată de asta. Încetul cu încetul, reuşise să uite de ea. Şi iată că izbuc-

nea brusc, asemenea unei bule de aer care iese la suprafaţa apei.

– Laureen...

Auzind vocea lui Steve, se ridică şi se aruncă în braţele lui, fără să se gândească. El îi şopti vorbe blânde şi liniştitoare pe care ea nu le auzi, pierdută într-un torent de emoţii pe care se părea că nu va mai reuşi să-l stăpânească vreodată.

Braţele lui Steve se închiseră în jurul ei, strângând-o cu putere. Ea ar fi vrut să se liniştească, să-i vorbească, dar de fiecare dată când încerca, hohotele de plâns o împiedicau.

– Linişteşte-te, Laureen, îi şopti el. Nu trebuie să-mi explici nimic. Înţeleg...

– Nu-mi răspunde, hohoti ea. Eu îl întreb... dar el nu-mi răspunde niciodată. Pentru că nu poate. M-a părăsit.

– N-a vrut să moară.

– Dar cu toate acestea, a murit. Este mort !

Steve se mulţumi să o legene, ca pe un copil ieşit dintr-un coşmar.

A fost nevoie de minute întregi pentru ca Laureen să-şi revină şi să poată continua :

– Ştiu bine că Larry nu voia să moară, dar el m-a părăsit şi eram furioasă pe el.

– Este normal, Laureen. Dacă nu era aşa, n-ai fi o fiinţă umană.

Încetul cu încetul, lacrimile se opriră în sfârşit, iar hohotele încetară. Laureen simţi prezenţa lui Jeff înainte ca el să spună ceva.

— Ce-i cu ea ? îl întrebă el pe Steve.

— Mama ta are nevoie să-şi exprime o emoţie foarte puternică, Jeff.

Jeff îşi încruntă sprâncenele, îngrijorat. Laureen se întoarse spre el, străduindu-se să zâmbească.

— Mi-e bine, Jeff, zise ea pe un ton pe care-l dorea liniştitor.

— Nu s-ar spune.

Steve o duse înapoi la bancă şi se aşeză lângă ea, continuând s-o ţină în braţe. Jeff se aşeză în partea cealaltă, bătând-o uşor pe mână. El se apleacă spre Steve, cu un aer serios.

— Poate că o ciocolată caldă i-ar face bine. Mi-a spus, într-o zi, că nu este nimic ce nu poate vindeca ciocolata.

Laureen simţi cum îi urcă un zâmbet pe buze. Luându-şi fiul de umeri, îl trase lângă ea şi îşi înfundă faţa în părul lui. Jeff nu putea suferi mângâierile, mai ales în public, dar de data asta le suportă vitejeşte. În cele din urmă, Laureen se redresă, ridicându-şi capul spre cer şi respirând cu nesaţ.

— Ai dreptate, Jeff. Cred că ciocolata este antidotul ideal pentru ce am eu.

Cinci minute mai târziu, Jeff se întorcea cu trei cornete enorme de îngheţată cu ciocolată.

— I-am spus vânzătorului că este o urgenţă şi m-a servit înaintea tuturor.

Laureen gustă cu plăcere din îngheţată. După ce plânsese, simţea brusc o dorinţă de a râde

pe care şi-o stăpâni cu greu. La drept vorbind, nu ştia prea bine ce-i cu ea. Capul i se învârtea şi se simţea deodată istovită. Steve îşi dădu seama de asta şi 'mediat ce terminară îngheţata, dădu semnalul de plecare.

Întorşi acasă, Jeff se grăbi să-l caute pe Blackie iar Steve şi Laureen rămaseră singuri.

– Trebuia să plec imediat la fermă, îi spuse el, dar dacă preferi să rămân...

– Nu, Steve, nu-ţi schimba planurile pentru mine.

– Mă simt răspunzător pentru ce s-a întâmplat pe chei. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o. Îmi pare rău, Laureen.

– Ai spus ceea ce aveam nevoie să aud.

Steve zâmbi.

– Nu ţi se pare ciudat ? Am luptat amândoi cu durerea noastră pe un chei : eu la Seattle, iar tu aici, la San Francisco. Eu m-am întors de acolo, de data asta, cu un sentiment de intensă uşurare. Pentru prima oară după moartea lui Janice şi a lui Bobby, mă părăsea suferinţa şi cortegiul ei de reproşuri şi culpabilitate, cum renunţi la un costum vechi. Am ajuns oarecum la un fel de înţelegere, sau mai degrabă de consimţire. Am acceptat în sfârşit destinul pe care viaţa mi l-a rezervat.

Descrierea aceasta corespundea în asemenea măsură cu ceea ce simţea ea însăşi, încât Laureen rămase fără glas. Steve înţelegea. Trecuse

și el prin aceleași etape. Simți deodată că inima i se umple de dragoste.

— Știu că te plictisesc cu insistența mea, reluă el. Îți spun sincer, nu era intenția mea. Dar când m-am întors de la Seattle, am început să-mi imaginez că am putea avea un copil și...

Se întrerupse brusc și clătină din cap.

— Ar fi mai bine să plec imediat, înainte de a spune prostii.

Laureen îl conduse până la ușă, nedorind să-l lase să plece dar stăpânindu-se să-l rețină, neputând să-i dea imediat răspunsul pe care-l aștepta.

În mod vădit, lui Steve îi era foarte dificil să se stăpânească să n-o îmbrățișeze. Se mulțumi, cu mare greutate, să-i atingă ușor obrazul cu vârful degetelor.

Laureen trebui să-și muște buzele ca să nu-i declare că avea răspunsul la întrebarea lui. Șovăi încă o dată, lipsită de convingere.

— Pe săptămâna viitoare, zise el.

Ieșind din casă, îl fluieră pe Blackie. Câinele veni în fugă, împreună cu Jeff.

— Pleci ? întrebă Jeff, decepționat.

— Da. Plec la fermă. Mai am încă de lucru, acolo.

— Aș putea merge și eu, într-o zi ? Nu par, dar sunt puternic. Pot să muncesc.

Steve pipăi mușchii lui Jeff și se prefăcu impresionat.

— Nu mă îndoiesc, Jeff. Te voi lua cu mine altă dată, promit.

Expresia bosumflată a lui Jeff a fost probabil ceea ce a hotărât-o pe Laureen. Dar poate că nu mai voia să stea departe de Steve, după cum nici el însuşi nu mai voia. Poate, de asemenea, să fi fost această senzaţie de libertate pe care o simţea după întoarcerea acasă. Poate...

— Steve ?

El ridică privirea spre ea.

— N-am putea oare, Jeff şi cu mine, să te însoţim la fermă ?

Jeff sări în sus de bucurie, fără să aştepte răspunsul lui Steve.

— Hei, mămico ! Este o idee formidabilă ! Putem, Steve ? Blackie şi cu mine te vom ajuta. Iar mama ar putea... nu ştiu, ar putea aduce limonadă şi să facă spaghete.

— Ştiu de asemenea să ţin în mână un ciocan, în cazul că te îndoieşti de asta, adăugă Laureen, prefăcându-se jignită.

Steve rămase uluit o clipă, ca şi cum se temea că nu auzise bine.

— Nu-ţi cer mai mult decât să te iau cu mine, dacă eşti sigură că vrei.

Laureen confirmă cu un semn din cap, simţind un nod în gât. De acum înainte, era sigură : nu va suporta să aştepte două zile pentru a-l revedea.

Steve începu să râdă, cu o bucurie evidentă.

— Sunteţi bine veniţi, dar vă previn : aşteptaţi-vă la o cazare provizorie. Casa nu are încă tot confortul. Instalaţia sanitară nici măcar nu este terminată.

— Va şi mai nostim, nu-i aşa, mămico ?

Ea zâmbi, privindu-l în ochi pe Steve.

— Ne trebuie zece minute ca să fim gata. Doar să arunc nişte blugi şi bluze într-o valiză.

Jeff alergă înaintea ei pe scară. Laureen era încă în baie, adunând câteva articole de toaletă, când Jeff îşi făcu apariţia.

— Gata ?

— Aproape, Jeff ? zise ea, când el se pregătea să coboare.

— Da ?

— Ce-ai spune dacă m-aş căsători cu Steve ? întrebă ea cu o dezinvoltură pe care era departe să o simtă.

Jeff nu sări în sus de bucurie, cum îşi închipuise ea. Nici nu ţipă, şi nici nu-i sări de gât. Se aşeză pe marginea căzii, cu braţele încrucişate la piept, şi o privi cu atenţie.

— Vorbeşti serios, sper ?

— Da. Asta ar însemna o viaţă nouă pentru tine şi pentru mine.

— Şi cadouri în plus la Crăciun şi la aniversarea mea. Pentru că presupun că Steve are

rude ? Asta ar însemna pentru mine mai mulţi membri de familie.

— Jeff !

— Ei bine, ce ? Trebuie să fii realist, totuşi.

Surprinsă complet de atitudinea pragmatică a fiului ei, Laureen încă nu-şi revenise când cobori scara la Steve.

— Presupun că ai vorbit cu Jeff despre noi ? zise el.

— De ce ? Ce ţi-a mai spus iar ?

— Oh, nimic. Voia numai să ştie câţi fraţi şi câte surori am şi dacă sunt generoşi sau nu.

— Extraordinar. Băiatul ăsta este reclama vie a bunei educaţii pe care i-am dat-o, oftă Laureen.

Steve începu să râdă.

— Cel puţin, are spirit practic. Este un punct bun pentru el.

*

* *

După două ore de drum, în cursul cărora Jeff îşi etală din nou repertoriul de ghicitori şi cântece de cercetaş, Steve coti pe un drum mai îngust.

Laureenei îi sări inima în piept. Mâinile începură să-i tremure pe genunchi.

La răspântie era plantată o pancartă de lemn. Şi numele înscris...

— Oprește ! exclamă ea.

Steve frână brusc, surprins.

— Laureen ? Ce s-a întâmplat ?

Ea deschise portiera fără să ezite, coborî din mașină și porni înapoi spre răspântie.

Ajunsă în fața pancartei, încremeni locului. Numele inscris acolo se încețoșa pe măsură ce lacrimile îi umpleau ochii.

Ferma lui Steve se numeà „Paradis".

CAPITOLUL XII

— Laureen, nu înțeleg ce-i cu tine, repetă Steve pentru a treia oară.

Descumpănit, nu știa ce să facă în fața acestei femei care plângea, incapabilă să rostească o vorbă.

— Pariez pe toți banii mei din buzunar că plânge iar, zise Jeff scoțând capul pe geam. În momentul acesta, este într-adevăr ciudată. De data asta, care-i motivul ?

Steve nu-și luă privirea de la Laureen.

— Nu știu.

Laureen nu-și putea desprinde privirea de la pancartă. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, dar ea nu încerca să le oprească. Dacă plângea, de data asta era de bucurie. Larry îi răspunsese în sfârșit, înlăturându-i în felul acesta ultimele îndoieli.

Se aruncă brusc de gâtul lui Steve și își exprimă, prin sărutările pe care le revărsă fără nici o reținere peste chipul lui, toată dragostea care-i copleșea inima.

— Laureen...

— Te iubesc, murmură ea ca o litanie. Te iubesc...

— Trebuie să aibă febră, murmură Jeff, care coborâse din maşină.

Dar nici Steve nici Laureen nu-i răspunseră. Ei se sărutau, fără să se mai sinchisească de ce se întâmpla în jurul lor.

— Aţi observat că vă aflaţi chiar în mijlocul drumului ? insistă Jeff.

De data aceasta, Steve zâmbi şi se îndepărtă încet de Laureen.

— Are dreptate. Vino...

Revenită în maşină, Laureen trase adânc aer în piept şi se întoarse spre Steve, care aştepta cu răbdare.

— Este vorba despre pancarta aceea, îi explică ea, liniştită acum. De ce se numeşte ferma aşa ?

Steve se încruntă, intrigat de întrebare.

— Nu ştiu prea bine. Bunicul meu a trăit aici toată viaţa lui ; l-am auzit deseori spunând că pământul acesta este tot ce-i trebuie pentru a fi fericit. Într-o zi, mi-a spus chiar că ferma aceasta era pentru el grădina Raiului. Îmi închipui că din acest motiv a botezat-o „Paradis".

Laureen clătină din cap.

— Când Larry şi cu mine ne-am căsătorit, stăteam mult de vorbă, la început. Aveam o mul-

țime de planuri. Și unul dintre ele era să ne cumpărăm o fermă unde să creștem animale. Voiam vaci, porci, un ponei pentru Jeff... Era visul nostru cel mai drag. Și hotărâsem deja numele pe care să i-l dăm : „Paradis".

Steve încuviință cu o ușoară înclinare a capului, dar Laureen nu era sigură că înțelegea ce se străduia ea să-i spună.

– După-amiază, când ne aflam pe chei, mi-ai sugerat să vorbesc cu Larry și să-i cer sfatul.

– Da, dar bineînțeles că nu mă așteptam ca el să-ți răspundă.

– Știu că pare o nebunie, dar m-am adresat lui întotdeauna când aveam probleme. Iar astăzi, ce mi-a făcut atât de rău, a fost că mi-am dat seama că nu mai putea să comunice cu mine. Că era mort. Și m-am trezit singură cu mânia mea. Eram atât de furioasă pe el pentru că mă părăsise, dar n-am putut-o exprima niciodată față de cineva, și mai ales față de mine. Îmi era atât de rușine că aveam asemenea sentimente. Și în după-amiaza asta am înțeles că trebuia să-i iert lui Larry că murise. Și apoi... pe neașteptate, mi-a trimis acest semn, ca un ultim mesaj.

După modul cum o privea Jeff, era clar că bănuia că nu stă bine cu sănătatea.

– Când mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, continuă ea, nu mai știam ce să fac. Eram sigură că nu voiai decât să înlocuiești familia pe care ai pierdut-o.

— Şi acum, Laureen ? Eşti sigură ?

— Da. Am convingerea intimă că este tot ce poate fi mai frumos, pentru toţi trei.

— Fireşte că trebuie să te căsătoreşti cu el, îi întări spusele Jeff. Dacă ezitai, n-aveai decât să mă întrebi pe mine.

— Este adevărat. Steve...

Respiră adânc şi prinse mâinile lui Steve între ale ei.

— Pentru mine ar fi o foarte mare onoare şi o imensă fericire să devin soţia ta.

Steve îi susţinu privirea câteva clipe, apoi se întoarse spre Jeff.

— Jeff ?

Faţa înseninată a băiatului era grăitoare.

— Aş fi foarte fericit să fiu fiul tău, Steve, zise el pe acelaşi ton solemn folosit de Laureen.

Steve îi prinse pe Jeff şi pe Laureen pe după gât şi-i trase spre el. Se îmbrăţişară în tăcere, apoi râseră şi se sărutară. Blackie începu pe neaşteptate să latre, supărat că fusese uitat.

Jeff se întoarse spre el şi-l îmbrăţişă.

— Acum ai o familie completă, Blackie, îi şopti el.

*

* *

Două ore mai târziu, Laureen se plimba prin grădina fermei „Paradis". Îi plăcuse imediat

proprietatea, dar nu se îndoise de asta nici o clipă. Nu semăna cu ce plănuise împreună cu Larry, în urmă cu zece ani, dar era tot atât de bine. Larry aparținea de acum amintirii. Nu va înceta niciodată să-l iubească, dar nu mai făcea parte din viața ei. Viața ei aparținea acum lui Steve și lui Jeff, nimănui altuia.

Se rezemase cu spatele de un trunchi noduros de păr când apăru Steve.

– Cât timp va trebui să aștept să devii legal soția mea ? întrebă el.

– Va trebui să-mi anunț părinții și frații. Vor fi formalități de îndeplinit. Nu vreau o ceremonie mare, dar...

– Cât timp ? repetă el.

– Nu știu. O lună, poate.

– Două săptămâni.

– Cum așa, două săptămâni ?

– Îți dau exact cincisprezece zile ca să organizezi tot ce dorești, nici una în plus.

– Dar, Steve...

El îi înăbuși protestele cu un sărut arzător, care răscoli puternic simțurile Laureenei.

– Steve...

Se simțea aproape înflăcărată de dorință.

– Două săptămâni ? repetă el.

– De acord.

Închizând ochii, ea își ascunse fața la pieptul lui. Amândoi iubiseră și pierduseră ceea ce avuseseră mai scump pe lume. Ani de zile, fie-

care în felul lui, se închiseseră în durerea lor, siguri că nimeni nu-i putea înțelege.

Și apoi se întâlniseră. De acum înainte, soarele se ridicase din nou pe cerul lor. Iar dragostea lor, născută din cenușa vieții lor trecute, va fi mai frumoasă decât tot ce-și putuseră imagina.

*

* *

— Înțelegi ce vreau să spun ? oftă Jeff spre Blackie, cu care împărțea sandvișul. Va trebui să suportăm un timp situația asta. Sper cel puțin să câștig din asta un frățior. Deși... ar fi în stare să-mi facă o surioară.

Blackie prinse din zbor felia de cartof prăjit pe care i-o aruncase Jeff.

— Și știi ce ? În curând, va veni „Ziua taților". Prima mea zi a taților. Îți dai seama ? Eu am cumpărat deja felicitarea. Reprezintă un bărbat, o femeie, un băiat cu caschetă de baseball... și ghicește ce ? Un câine ! Complet negru, ca tine ! Nu crezi că-i nostim ?

Câinele, întru totul de acord, își lătră asentimentul...

— SFÂRȘIT —

THE BEST

După ce și-a pierdut soțul în împrejurări tragice, Laureen se descurcă, singură cu adorabilul ei băiețel, și tânăra femeie are o singură grijă: fericirea fiului ei. Cum să facă totuși să compenseze, în viața copilului, absența tatălui dispărut? Laureen este pe punctul să se dea bătută, când în viața lor apare un vecin cu un zâmbet plin de mister...

— Nu știu cum să spun, dar... încep să te cunosc și am văzut modul cum procedezi cu bărbații. Dacă unul dintre ei trece proba în prima seară, accepți să-l mai vezi. O dată, poate de două ori. Niciodată mai mult. Pentru că intri în panică îndată ce simți că s-ar putea contura ceva serios.

ISBN 973-9498-79-5

Preț: 6.000 lei

